

Vĩnh Hằng - Rosespy

Contents

Vĩnh Hằng - Rosespy	2
1. Rosespy - Chương 1	2
2. Rosespy - Chương 2	4
3. Rosespy - Chương 3	5
4. Rosespy - Chương 4	7
5. Rosespy - Chương 5	8
6. Rosespy - Chương 6	9
7. Rosespy - Chương 7	10
8. Rosespy - Chương 8	12
9. Rosespy - Chương 9	14
10. Rosespy - Chương 10	16
11. Rosespy - Chương 11	17
12. Rosespy - Chương 12	19
13. Rosespy - Chương 13	21
14. Rosespy - Chương 14	22
15. Rosespy - Chương 15	23
16. Rosespy - Chương 16	24
17. Rosespy - Chương 17	26
18. Rosespy - Chương 18	27
19. Rosespy - Chương 19	29
20. Rosespy - Chương 20	30
21. Rosespy - Chương 21	31
22. Rosespy - Chương 22	32
23. Rosespy - Chương 23	33
24. Rosespy - Chương 24	35
25. Rosespy - Chương 25	36
26. Rosespy - Chương 26	37
27. Rosespy - Chương 27	38
28. Rosespy - Chương 28	40
29. Rosespy - Chương 29	41
30. Rosespy - Chương 30	42
31. Rosespy - Chương 31	43
32. Rosespy - Chương 32	44
33. Rosespy - Chương 33	46
34. Rosespy - Chương 34	48
35. Rosespy - Chương 35	49
36. Rosespy - Chương 36	50
37. Rosespy - Chương 37	51
38. Rosespy - Chương 38	53
39. Rosespy - Chương 39	54
40. Rosespy - Chương 40	55
41. Rosespy - Chương 41	56

42. Rosespy - Chương 42	58
43. Rosespy - Chương 43	59
44. Rosespy - Chương 44	61
45. Rosespy - Chương 45	62
46. Rosespy - Chương 46	64
47. Rosespy - Chương 47	65
48. Rosespy - Chương 48	66
49. Rosespy - Chương 49	68
50. Rosespy - Chương 50	69
51. Rosespy - Chương 51	70
52. Rosespy - Chương 52	71
53. Rosespy - Chương 53	72
54. Rosespy - Chương 54	73
55. Rosespy - Chương 55	74
56. Rosespy - Chương 56	75
57. Rosespy - Chương 57	76
58. Rosespy - Chương 58	78
59. Rosespy - Chương 59	79
60. Rosespy - Chương 60	80
61. Rosespy - Chương 61: Kết Thúc	81

Vĩnh Hằng - Rosespy

Giới thiệu

Editor: Tiểu Quỳnh. Thể loại: hiện đại đô thị, thương trường, cường công cường thụ, HE. Năm năm qua Vương Bản là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vinh-hang-rosespy>

1. Rosespy - Chương 1

Ở một bờ biển ven đường, mặc cho gió thổi rối tung tóc, mặc ngọn hải đăng loang lổ rọi trên biển, mặc những âm thanh sóng vỗ bờ khe khẽ, tôi im lặng không mục đích bước đi trên cát. Hai giờ trước, tôi chính thức thất nghiệp. Hừ, tôi cười mỉa mai, đường đường là sinh viên ưu tú đại học Thanh Hoa luôn tự tin vào bản lĩnh của mình, lại bị người khác một cước đá văng. 5 năm trời bán mạng làm việc cho Hoàn Á lại suýt bị đá vào tù. Tôi tự hỏi có phải hay không chính mình lâu nay đã quá ngu ngốc mà không nhận ra?

– “Vương Hân, cậu muốn hủy hoại Hoàn Á sao?”

Hủy hoại? Từ đầu tới cuối tôi là người rất giỏi kiềm chế, nhưng nghe âm thanh gầm rú như ở địa ngục của Trịnh Hạo Khoa, tôi cũng bất động mất 10 giây. Giải thích gì cũng vô ích, nếu các người muốn đá tôi khỏi Hoàn Á làm thế thân thì tôi ra đi thôi

Điện thoại reo

– “Alo”

– “Vương Hân, là tôi đây. Cậu đang ở đâu?” – Là Vu Dương, chiến hữu của tôi tại Hoàn Á gọi đến

– “Đang căng buồm ra khơi rồi”

– “Nói cho tôi biết cậu đang ở đâu, tôi tới đón”

– “Chi?”

– “Đi uống một chén”

Tôi cười đem địa điểm nói với hắn, một lát sau hắn đã đến nơi. Cả hai cùng nhau tới quán bar, tôi gọi một li rượu, hắn chọn một loại cocktail. Chuyện của tôi hắn biết, hắn cũng hiểu tôi nên tất nhiên sẽ không nói những câu an ủi vô thưởng vô phạt

– “Vương Hân, con trai của Trương Diệu Bằng từ Mỹ đã quay về tiếp quản Hoàn Á”– Vu Dương nói

Tôi nhìn chằm chằm li rượu không hé răng, hắn tiếp tục

– “Hoàn Á có chuyện rồi, Trương tổng đang ở HongKong lại tái phát bệnh tim nên Trương Khải Huy phải lập tức trở về xoay sở tình hình”

– “Cậu nói với tôi những điều này làm gì?”– tôi vẫn chăm chú nhìn vào li rượu

– “Cậu có nghĩ sẽ trả thù không?”– hắn ghé sát vào tôi thấp giọng hỏi

Tôi bực bội ngẩng đầu nhìn hắn: “Tiểu tử cậu thực ra là muốn nói gì?”

Hắn cười cười: “Vương Hân, tôi biết cậu sẽ không dễ dàng bỏ qua việc này. Cậu có muốn phản chiến qua Trung Dương không?”

Trung Dương là đối thủ một mất một còn của Hoàn Á trên thương trường, bọn họ cũng đã từng làm cho Hoàn Á tổn hại 3 nghìn vạn trong một thương vụ. Tôi chính là phụ trách tình báo tình hình kinh doanh của Trung Dương tại Hoàn Á, không ngờ có ngày lại bị người nhà trả thù như thế này. Nói thêm chút nữa, Trung Dương cũng không bao giờ có đủ lực đấu lại Hoàn Á, tôi đâu ngu ngốc đi trả thù như vậy. Trịnh Hạo Khoa không cho tôi đi gặp Diêm Vương mới là lạ. Hơn nữa nghe nói tên Trương Khải Huy kia cũng không phải dễ chọc, một mình nắm giữ cả Wall Street, tôi như thế nào có thể đấu lại hắn mà trả thù

– “Tôi chưa tổn hại tới mức phải trả thù”– tôi ném những lời này, thuận tay khuấy vài viên đá trong li, từ đáy li không ngừng cuộn cuộn lên bọt khí

– “Kế tiếp cậu định làm gì?”

– “Hừ, về nhà bế quan luyện công làm đại tác gia”

Hắn lắc đầu, nở nụ cười: “Tôi mới không tin. Vương Hân, sự việc lần này là có người cố tình chỉnh cậu, cậu có nhìn ra không?”

Có mà ngốc mới không nhìn ra! Nhưng là ai đứng sau tất cả tôi thực sự không biết

– “Ý của cậu là muốn tôi đấu lại Hoàn Á?”– tôi giả vờ kinh ngạc sững sốt hỏi hắn

– “Không phải tôi, mà là cậu. Vương Hân, tôi nghĩ cậu nên bỏ qua chuyện này đi. Hiện tại Trương Khải Huy cũng sắp về nước, cậu có biết vì sao Trương tổng lập tức gọi hắn về không?”– Vu Dương khuyên giải tôi, tôi như thế nào lại có thể không hiểu chuyện như hắn nghĩ sao? Hắn biết rõ tôi sẽ phản ứng nhưng không biết bằng cách nào- “Hắn cũng không phải bọn công tử nhà giàu chỉ biết lêu lổng. Tốt nghiệp MBA trường Cấp Phật *Harvard*, chinh phục được cả Wall Street, lẽ nào lại không cai quản được Hoàn Á sao?”

– “Hừ! Cấp Phật? Có mà Cấp Nhĩ Tân Phật học thì có”– tôi cười chế giễu

– “Cậu bớt đùa đi, tôi là có ý tốt mới đi khuyên giải cậu. Cậu thừa biết giờ đây Hoàn Á sẽ cho người theo dõi nhất cử nhất động của cậu. Cậu còn nhớ Tiết Phàm không? Hãy kiềm chế đi, đừng tự biến mình thành một Tiết Phàm thứ hai”

Tiết Phàm từng là quản lý bộ phận Kinh Doanh tại Hoàn Á, không hiểu thế nào một ngày lại vàng đồ nhọ lòng son đột nhiên đi theo ăn máng Trung Dương. Kết quả là bị Hoàn Á chính chỉ còn nửa cái mạng, bây giờ đang sống thực vật trong bệnh viện. Tôi còn không đến mức ngu xuẩn để phải như vậy

– “Tôi tự biết mình phải làm thế nào. Dù sao cũng cảm ơn cậu về hôm nay”– tôi cùng hắn nâng li, một hơi đem rượu uống hết. Hắn sững sờ nhìn tôi, bất đắc dĩ lắc đầu rồi uống hết phần cocktail của mình, sau đó nói: “Có đôi khi tôi thật không hiểu cậu suy nghĩ gì!”

Tôi gọi thêm một shot Brandy, hẳn gọi thêm một phần bia nữa. “Ngày mai cậu làm gì?” – nuốt vào một mồm bia, hẳn hỏi

– “Lên công ty đóng gói đồ dùng, chạy lấy người” – tôi nhẹ nhàng nói như chuẩn bị nghỉ phép đi du lịch

– “Mẹ nó! Tiểu tử cậu vẫn làm tôi không hiểu cậu đang suy tính gì. Thật sự!” – hẳn nhìn tôi chăm chăm – “Nếu cậu về nhà bế quan tỏa cảng viết Văn làm tác gia, tôi sẽ không mang họ Vu nữa”

Tôi hí hóp mắt nhìn hẳn: “Vậy bây giờ cậu bắt đầu hối hận đi là vừa”

2. Rosespy - Chương 2

Ngày hôm sau, tôi thần nhiên như không có chuyện gì quay lại Hoàn Á thu thập đồ đạc. Lâm Cẩm- trợ lý của tôi đi đến, nhìn tôi với ánh mắt buồn bã. Tôi ngẩng đầu nhìn nàng- người đã từng qua đêm với tôi, hỏi: “Có chuyện gì?”

– “Vương Tổng, anh thực sự phải đi sao?” – âm thanh nàng có chút nghẹn ngào

Tôi cười cười, gật gật đầu. Tôi không yêu nàng, nhưng chính là nàng rất xinh đẹp nên mới nảy sinh mối tình công sở một đêm như phần đông giới văn phòng ngày nay. Tôi cũng không cần phải an ủi nàng làm gì, chẳng có ý nghĩa

– “Cần tôi giúp gì không?” – nàng cắn cắn môi

– “Pha hộ tôi một tách trà Táp Bối Ký đi” – tôi thoải mái trả lời nhìn nàng lui ra

Nói thật ra, tâm trạng tôi bây giờ hỗn loạn như bị vấy trong thùng lũng không lối thoát, nhưng tôi không bao giờ thể hiện cảm xúc chân thật trước mặt người khác, đặc biệt khi đối phương lại là nữ giới. Nhìn quanh gian phòng mình từng ngày đêm hằng hái chiến đấu với công việc, tâm tình tôi phi thường phức tạp. Có thể nói cuộc đời tôi từ trước đến giờ đều bằng phẳng, 21 tuổi tốt nghiệp đại học Thanh Hoa liền tới thành phố phía Nam này lập nghiệp. Ở Hoàn Á tôi quả thực như cá gặp nước, một bước lên tận trời. Có lẽ đây là nguyên nhân làm nên tâm trạng suy sụp hô hấp không thông hiện thời của tôi. Tôi tìm một thùng giấy, đem ít đồ vật linh tinh bỏ vào

Lâm Cẩm mang trà đến, nàng vẫn đứng đó nhìn tôi. Tôi biết nàng thích tôi, nhưng trước giờ tôi chưa thích bất kỳ cô gái nào, vốn định sự nghiệp thành thực rồi mới nghĩ đến chuyện lập gia đình. Nhưng còn một nguyên nhân khác tôi cũng không biết giải thích làm sao. Tôi hi vọng chính mình có thể là một tên gốc rễ không suy nghĩ quá nhiều việc, vì thế tôi giả vờ ngu ngơ hỏi nàng: “Cô còn có việc sao?”

Nàng là một người hiểu chuyện, nghe tôi nói vậy liền lui ra ngoài nhẹ nhàng khép cửa phòng, tôi cơ hồ thấy nàng rơi lệ

Tôi sửa soạn buôn bán nửa ngày thu thập linh tinh thứ bỏ đầy thùng giấy. Khép cửa phòng lại đi về hướng thang máy. Tôi vội vã lách nhanh qua đám người đang xì xào kể bên, hẳn là vì chuyện của tôi đi? Tình hình Hoàn Á đang bất ổn, tổng bộ ở HongKong cũng khẩn trương như lửa đốt, tôi dù là con tốt thí đi chịu tội thay nhưng lòng người vẫn hoảng sợ, mọi người đều nghi hoặc Hoàn Á sau lưng nhân viên làm chuyện ma quỷ. Tôi không phải bệnh Hoàn Á, mà chính là bản thân biết rõ ràng chuyện gì đang diễn ra, Hoàn Á này là một công ty đa quốc gia quy mô toàn cầu với nhiều mối quan hệ phức tạp rộng lớn. Tất nhiên nó gắn liền với lợi ích, với của cải và quyền lợi của nhiều người, không ít người xem Hoàn Á như chính tính mạng mình. Nghĩ vậy, tôi không khỏi bội phục năng lực của Trương Diệu Bằng. Tôi cùng lão đã vài lần gặp nhau bên ngoài, quả nhiên, hẳn là một lão già âm hiểm cũng man trá. Bất quá hình như tôi cũng nghe phong phanh con trai Trương Khải Huy chỉ có hơn chứ không kém lão, quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử. Thang máy đi xuống đến tầng hầm đậu xe, tôi ôm thùng giấy hướng xe mình đi đến

Tâm tình đang rối loạn, tôi có chút không chú ý đến chiếc Porsche chạy ngược chiều, đến khi nghe tiếng thắng gấp chói tai tôi mới thức tỉnh. May mắn chủ nhân chiếc xe kia tay lại cũng thật cự phách, khoảng cách gần như vậy nhưng không đụng phải xe tôi. Tôi sợ đến toát mồ hôi lạnh nghĩ ngợi, vừa rồi nếu bị tung thẳng lên trời có phải hay không công ty sẽ có giai thoại về một Tiết Phàm đệ nhị?

Bất quá điều may mắn là chiếc xe kia không chủ ý nhắm vào tôi. Từ trên xe một nam nhân bước xuống, tuổi tầm 30, cao hơn tôi một chút, không, có thể nói hẳn chính xác là cao 1m85. Hắn nhìn tôi hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Tôi chưa từng gặp qua người này, kẻ chọc giận tôi này là ai? Phỏng chừng hẳn nghĩ tôi đang thất thần nên lay vai tôi hỏi: “Hi, cậu có khỏe không? Đến bệnh viện?”. Không lẽ hẳn là người bên Trung Dương, nghe được câu hỏi, tôi lắc đầu đẩy tay hắn ra lập tức trở về xe lái thẳng một mạch ra khỏi tầng hầm. Hiện tại tôi không muốn nói chuyện với bất kì ai ở Hoàn Á. Trong kính chiếu hậu hiện lên vẻ mặt nghi hoặc của gã kia làm tôi bật cười. Phỏng chừng tôi cũng phải đổi chỗ ở mới yên thân!

Nhưng tiểu tử kia đến tột cùng là từ đâu tới? Hẳn đến Hoàn Á làm gì? Đến trợ giúp Hoàn Á à? Trương Khải Huy!?!

Tôi giữ chặt vô lăng, không thể không thể! Trương Khải Huy không phải đang ở HongKong cùng lão cha của hắn thương lượng đối sách sao? Thế nào lại từ NewYork bay thẳng một mạch về đây? Mặc kệ, tôi cần phải bình tĩnh lái xe an toàn. Tôi lần nữa nổ máy, tưởng tượng mình mới vừa Quý Môn Quan trở về trần gian liền không khỏi ra mồ hôi tay, nguy hiểm thật!

3. Rosespy - Chương 3

Về đến nhà, tôi đem đồ vật tùy tiện bỏ xuống sàn nhà, rút dây điện thoại cố định, tắt luôn điện thoại di động. Tôi lại tử lạnh lấy một lon bia đến sô pha ngồi thật lâu. Tôi cần bình tĩnh!

Tôi là quyết định không bao giờ từ bỏ, tôi muốn Hoàn Á phải hối hận, tôi thay người khác làm tốt thí không có nghĩa bản thân ngu ngốc. Tôi biết rõ nhược điểm của Hoàn Á nên chỉ cần tìm một công ty đối thủ để thực thi kế hoạch của mình. “Kẻ thù của kẻ thù là bạn bè ta!”, tôi kiên quyết giữ vững danh ngôn này trong mọi trường hợp

Tôi lục trong mớ danh thiếp hi vọng có thể tìm thấy một cái tên thích hợp. Trần Hải Sơn, tổng quản lí của Trung Dương, tuy rằng tôi với hắn không thân thiết gì cho cam nhưng trong tình huống này tôi chỉ cần tìm một người thích hợp với mục đích của mình. Một cái tên vừa quen thuộc vừa xa lạ khác thoáng qua trong mắt tôi, làm tôi nhớ lại 5 năm sáng gió gần đây của mình

Kim Tri Nam- người thừa kế gia nghiệp Henry. Tôi cùng hắn cũng có giao tình, hẳn là một người quyết đoán trong tất cả mọi việc, khả năng lãnh đạo cực giỏi. Tôi quả thật bội phục tài năng của hắn. Henry sớm đã làm chủ mười mấy thành phố phương Bắc, trong tương lai gần sẽ là đối thủ đáng gờm của Hoàn Á

Chỉ tiếc tiểu gia hỏa kia lại đồng tính luyến ái, lúc trước cùng tôi bàn chuyện làm ăn, sau lại tỏ ý muốn tôi làm nhân tình của hắn, hừ, thiên hạ chê cười! Tôi chỉ nói một câu: “Đừng có nằm mơ, ta không quan tâm” khiến cho hắn tức giận mặt biến sắc lúc xanh lúc vàng, bởi vì hắn nói tôi là người duy nhất trực tiếp từ chối thẳng thừng hắn như vậy

May mắn tiểu tử kia không phải kẻ thù dai, nếu không 1 năm trước tôi đã bị hắn đá ra khỏi Hoàn Á. Nếu thực lực của hắn kết hợp với tin tức ta mang lại thì có thể làm cho Hoàn Á chịu tổn thất nặng nề, nhưng chính là tôi dựa vào cái gì để hẳn có thể giúp mình? Muốn tôi bán đứng bản thân là điều không thể! Tôi cười khổ đem danh thiếp đây triển vọng ấy ném qua một bên

Trời đã muốn 10h tối, tôi chau mày day day huyết Thái Dương, trên sườn đồi bên kia nhà hình như tuyết đã rơi. Tôi nhắm mắt cứ thế nằm trên sô pha. Đêm nay có lẽ là một đêm mất ngủ, nhưng không lẽ cứ như vậy buông tha Hoàn Á?

Tôi cười bất đắc dĩ, xem ra có khả năng nhất là bản thân ở nhà viết sách làm đại tác gia như lời đã nói với Vu Dương, hoặc là về quê làm ruộng cho thanh thoi. Hiện tại chắc chắn Hoàn Á đã phái người chặt chẽ theo dõi tôi, có khi còn thuê cả FBI cũng nên.

Nửa đêm, cơn đói làm tôi thức giấc. Tôi choáng váng ngồi dậy uống chút nước rồi lại ngã vào sô pha. Sáng hôm sau tôi liền đến siêu thị thật nhiều thực phẩm, ước chừng một tháng không ra khỏi nhà, tôi mua liền 4 thùng mì. Nhìn đồng hồ ăn trên sàn nhà, người không biết chuyện chắc nghĩ tôi dùng để mang đi cứu đói cũng nên!

Tôi ở trong phòng trọ 40 ngày liên tục, sửa sang rất nhiều tư liệu. Đến cuối cùng cũng có một chút kết quả thật vui sướng trào dâng. Nhìn dáng vẻ sa sút của người trong gương, tôi không dám tin tưởng đây chính là mình. Bất quả lại nghĩ đến chút thành quả vừa có, tôi liền tươi cười. Hiện tại Hoàn Á có quá nhiều bất ổn, nếu tôi đem tài liệu này giao cho đối thủ hoặc truyền thông, chắc chắn Hoàn Á sẽ hoàn toàn biến mất trên thương trường. Bởi vì tôi nắm giữ những điểm yếu chí mạng của họ: tài chính

Tuy rằng tôi không phải quản lý bộ phận Tài Chính trong công ty, nhưng 3 năm trước đã sớm chuẩn bị kế lui binh nên mua chuộc một vài nhân viên phòng Tài Vụ những số liệu kinh doanh tối mật này. Đã sớm nghe tiếng Hoàn Á trong việc xử lý gian đạo, nhưng không ngờ nhanh như vậy đã đến phiên mình

Trong tư liệu chứng minh Hoàn Á trốn thuế khoảng 10 triệu đô la, số liệu này có khi lão gia hỏa Trương Diệu Bằng cũng không biết. Nhưng tôi cũng không ngốc mà công bố những số liệu trên vào lúc tình hình các bên đang căng thẳng như thế này. Khi nào tôi nhận thấy thời cơ đã đến ra tay cũng chưa muộn

– Cốc, cốc, cốc!!!!

Một trận gõ cửa dồn dập vang lên mang tôi về thực tại. Có người tới tìm tôi? Tôi mở cửa ra thì nhìn thấy Vu Dương, Hân vừa nhìn thấy tôi liền ngây dại, phỏng chừng đã bị bộ dạng sa sút của tôi dọa cho chết khiếp.

– “Đây là cậu phải không, Vương Hân? Thế nào lại tự hành hạ bản thân thành như vậy?” – đây là câu nói đầu tiên khi hân khôi phục tinh thần. Tôi không trả lời, làm động tác mời hân vào nhà. Nhìn phòng trọ hỗn độn chất đầy giấy tờ, hân giật mình không biết phải nói gì

– “Có gì không đúng sao?” – tôi nhàn nhã nằm nghiêng trên sofa hỏi hân

– “Cậu thực sự khởi nghiệp làm tác gia?” – hân quả thực vẫn không tin vào mắt mình, tôi cười cười gật đầu

Hân nhìn dây điện thoại nhú mào: “May mắn cậu còn ở nơi này, không thì tôi lại tưởng cậu biến mất khỏi nhân gian rồi”

– “Tìm tôi có việc gì không?” – tôi đan hai tay sau đầu híp mắt nhìn hân, tôi thật không biết mục đích của cuộc viếng thăm hôm nay

– “Trương Khải Huy nhanh chóng đánh bại Trung Dương, không ngờ Henry lợi dụng thời cơ tiến vào thay thế vị trí của Trung Dương, Hoàn Á quả là kiếm củi 3 năm thiêu một giờ” – hân một mực quan sát tôi, tôi giả vờ bàng quang như việc không liên quan đến mình, thoải mái nhồi người cầm lon nước trên bàn nhấp một ngụm. Tôi gương mặt nhìn hân: “Vậy thì tìm tôi làm gì?”

– “Hoàn Á cần cậu đi đàm phán với Henry, việc này cũng chỉ mỗi cậu đi được” – hân ngồi xuống cạnh tôi

Nghe xong những lời này, lòng tôi không khỏi run lên: “Như vậy là ý gì?”

– “Trương Khải Huy phái người đi đàm phán với Kim Tri Nam nhưng không thành, hân đích thân đi gặp Kim Tri Nam cũng không tiếp. Hân nói người của Hoàn Á có thể đàm phán với hân chỉ có mình cậu” – hân nhất mực nhìn tôi- “Hiện tại Trương Khải Huy muốn mời cậu quay về Hoàn Á làm việc”

Tôi cười lạnh: “Vậy sao? Hoàn Á nghĩ mình muốn sa thải ai liền sa thải, muốn mời ai về làm lại liền mời? Đâu có dễ như vậy? Cậu về nói lại với Trương Khải Huy, Vương Hân tôi năng lực làm việc hạn chế, hiện tại chỉ muốn tạo chút tiếng tăm trên văn đàn, mọi việc khác hết thảy tôi không quan tâm”

Vu Dương cười khổ: “Cậu nói thế này có phải hay không là ý trời? Hoàn Á nhanh như vậy liền mời cậu trở về”. Hân biết nhiều lời với tôi cũng vô ích liền một mực hướng ra cửa, lúc ra đến cửa hân quay đầu lại: “Nếu Trương Khải Huy đích thân đến mời, cậu có quay về không?”

– “Hừ” – tôi ngồi dậy- “Trương Diệu Bằng có cho kiểu 8 người khiêng thỉnh tôi về công ty cũng không được. Nói hân tìm người khác đi”

Vu Dương bắt đầu nhìn tôi, cúi đầu, hân suy nghĩ một lát rồi lắc đầu: “Hừ! Cậu vẫn như vậy không thay đổi chút nào cả!”. Nói xong hân liền mở cửa rời đi

– “Không tiễn!”

Hắn đóng cửa lại đi rồi

4. Rosespy - Chương 4

Tôi cau mày suy nghĩ, Kim Tri Nam có biết tôi bị Hoàn Á sa thải không? Hay hắn cố ý buộc Hoàn Á đi tìm tôi là vì mục đích khác? Xem ra cuộc chơi này tôi phải hảo hảo thưởng thức, từ từ hãy hé ra quân bài chủ lực

Vài ngày sau trời yên biển lặng, tôi còn hứng thú viết thêm vài trang bản thảo nữa. Cuối cùng bản thân không chống đỡ nổi nữa, nhớ lại những món đồ ăn bản thân tự nấu, tôi thật muốn nôn. Tôi không thể không ra ngoài một phen. Ngồi vào chiếc BMW của mình thẳng hướng đến một nhà hàng Tây, cơn no rượu say như vậy lâu rồi tôi chưa thưởng thức qua. Đến nửa đêm tôi mới quay về nhà, khi tôi cho xe chạy vào tầng hầm thì bị một chiếc Porsche chặn ngang đường. Tôi nhận ra chiếc xe này, nhưng 2 tháng rồi không có gặp qua vị tổ tông đang ngồi trên xe kia

Chúng tôi đồng thời xuống xe, người kia đi về phía tôi chủ động chào hỏi: “Xin chào, tôi là Trương Khải Huy, tôi tin tưởng anh cũng không xa lạ gì tôi”. Tôi cũng vươn tay đáp lại chút lễ nghi ngoài cưỡi nhưng trong không cười nói: “Trương tiên sinh có thể lui quý xe tránh đường không?”

Hắn thật là một người thẳng thắn vào đề: “Vương tiên sinh, có thể cùng tôi đi uống một chén được không?”. Hắn thẳng thắn hét cha mình

– “Thật có lỗi, tôi mệt lắm” – tôi nghĩ nhiều lời với hắn thật vô ích, liền quay người trở lại xe mình, không ngờ hắn nhanh chóng giữ tay tôi lại

– “Vương tiên sinh, tôi biết trước kia anh cùng Hoàn Á có chút hiểu lầm nho nhỏ. Tôi nghĩ chúng ta có thể trao đổi giải trừ hiểu lầm”

Tôi giật tay ra khinh thường nhìn hắn một lượt rồi mĩa mai: “Không ngờ Trương tổng có sở thích làm việc vào nửa đêm. Tôi lại không thích vậy. Thứ lỗi không thể đáp ứng”. Sắc mặt hắn sa sầm, nhưng bất quá hắn lại là người được giáo dục tốt liền nhanh chóng khôi phục bình tĩnh. Nhìn nhân vật số 1 Hoàn Á tươi cười muốn lấy lòng, tôi thật hứng thú muốn cùng hắn ngồi một lát xem sự việc sẽ tiến triển như thế nào

– “Đến Ưu Đàm quán uống một chén được không?” – hắn nhẵn nài hỏi tôi

Ưu Đàm chính là quán bar thuộc Hoàn Á, nơi kia đã tiêu tốn của tôi 5 năm thanh xuân, nhắc đến liền muốn bực bội. Tôi liền khó dễ: “Nếu Trương tiên sinh không ngại thì vào nhà trọ của tôi uống đi”

Hắn nhìn tôi chằm chằm tựa hồ nghiền ngẫm dụng ý của tôi, nhưng rất nhanh sau đó liền tươi cười: “Thực vinh hạnh”

Hắn liền theo tôi vào nhà trọ: “Không ngờ nhà cửa Vương tiên sinh lại ngăn nắp đến vậy”

– “Thỉnh Trương tổng gọi thẳng tên tôi đi, cứ một chữ “tiên sinh”, hai chữ “tiên sinh” Vương mỗ tôi chịu không nổi” – tôi liếc mắt nhìn hắn đi đến quầy bar: “Uống gì?”

– “Whiskey đi” – hắn hứng thú nhìn tôi- “có không?”

Ở đời tôi ghét nhất loại người dùng ngữ khí như vậy châm chọc mình, Trương Khải Huy, người giỏi a, Vương Hân ta sẽ chờ xem người còn bày ra trò gì. Tiểu không đành lòng sẽ loạn đại mưu, vì thế tôi án binh bất động rót một li Whiskey đưa cho hắn. Hắn nhấp một ngụm gật gật đầu

– “Vương Hân, về lại Hoàn Á đi”. Vị lão huynh này đến là buồn cười

– “Haha, Trương tổng thật biết đùa, tôi chính là ‘phạm nhân’ nha” – tôi đem hai chữ ‘phạm nhân’ nhấn thật mạnh hi vọng hắn hiểu ra thế nào là ý tại ngôn ngoại

– “Tôi biết cậu cùng Hoàn Á có chút căng thẳng. Nhưng bây giờ tôi thay mặt Hoàn Á mời cậu trở lại công ty”

– “Ồ, xem ra Trương tổng không hiểu rõ sự tình rồi. Tôi làm ra việc lớn như vậy, không lẽ bọn họ điều tra sai rồi sao?”

– “Hi vọng cậu biết điều một chút”– hấn mạnh giọng uy hiếp

Tôi nổi giận, mẹ nó, bị người ta xem như tốt thì đùa giỡn đã ra khỏi công ty, bây giờ còn bị uy hiếp. Tôi ôm đồm nắm áo hấn: “Ta nói cho người biết, Trương Khải Huy, nơi người đang ngồi không phải Wall Street, cũng không phải Hoàn Á. Người nghe cho rõ đây, ta sẽ không đáp ứng người, cút con mẹ nó Hoàn Á của người đi!”

Hấn vẫn thật bình tĩnh, không biết có thật không hay giả vờ. Hấn sửa sang lại chỗ áo bị tôi nắm nhàu nát, cười lạnh: “Vương Hân, xem ra tôi hiểu rồi, lần này tôi đừng phải một tên cứng đầu”

– “Hừ, thôi đi! Kim Tri Nam cũng không phải chỉ yêu cầu gặp mỗi mình tôi sao?”– Tôi nói móc hấn, hấn không ngờ tôi đề cập đến việc này nên cười cứng ngắt

– “Được, vậy cậu ra điều kiện đi”– hấn lại bày ra bộ mặt đức hạnh như cứu tinh của cả địa cầu

– “Điều kiện? Hừ!”– tôi vốn định làm khó dễ hấn nhưng chớ càn rút giậu, phỏng chừng điều kiện tôi đưa ra khó cỡ nào hấn cũng sẽ đáp ứng, đầu óc tôi liên tục chuyển động cố tìm một điều kiện có thể dọa hấn chạy mất- “Điều kiện?”, “Được, có một điều kiện”

5. Rosespy - Chương 5

“Cậu nói đi”– ánh mắt hấn sáng rõ

Tôi đến trước mặt hấn cố làm ra vẻ dâm dăng mân mê môi hấn thấp giọng: “Cùng tôi lên giường”. Tôi cũng không biết làm sao mình lại nghĩ ra chủ ý này nhưng nếu hấn là người thường nghe xong nhất định sẽ chạy trời chết

Quả nhiên mặt hấn biến sắc, tôi đang muốn cười tươi như hoa liền nghe hấn nói: “Có thể. Khi nào thì được?”

Cái gì? Người này không muốn sống nữa hay sao? Tôi gặp đối thủ rồi. Đây là lần đầu tiên tôi hối hận vì lỡ miệng. Bây giờ đến phiên tôi cứng cả người, cái này tôi không ham, không lẽ hấn..... Tôi cố gắng điều chỉnh hơi thở hi vọng đối phương chưa phát hiện ra điểm yếu của mình

Tôi cười lạnh ôm lấy cổ hấn: “Ngay bây giờ”

Không ngờ hấn nghe xong liền gắt gao ôm lấy thắt lưng tôi, cắn môi tôi. Đầu lưỡi hấn nhanh chóng mở khớp hàm đang khép chặt của tôi ra. Tôi không khỏi rủa thầm trong lòng. Con mẹ nó! Ta dù sao cái gì cũng không sợ, một người đầy đủ uy tín danh dự cùng địa vị như Trương Khải Huy người lại cư nhiên làm loại chuyện này. Nếu bị lộ ra ngoài chắc chắn tổn thất của người không chỉ là một đêm tình đầu

Chúng tôi cắn xé lẫn nhau như mãnh thú. Không biết qua bao lâu mới buông nhau ra, chúng tôi nhìn nhau, trong mắt đối phương đều đã nhanh phát hỏa. Tôi nhanh chóng lau vệt máu trên khóe miệng. Hấn giật mạnh sơ mi của tôi ra bắt đầu hôn lên khắp thân thể. Đồ điên! Tôi kéo hấn vọt vào phòng ngủ, hai người ngã vào giường, tôi cũng nhanh chóng giật quần áo của hấn ra, hai người quần nhau, động tác có thể dùng tính từ “thô lỗ” để miêu tả.... Đầu trống rỗng....

Đầu tiên là tôi thượng hấn, sau đó hấn lại thượng tôi. Sau đó hai người vô lực nằm trên giường thở hổn hển. Trời ạ! Tôi đã làm gì?!? Ông trời ơi!

Hấn ngồi dậy trước hỏi tôi: “Phòng tắm ở đâu?”, tôi vô lực chỉ chỉ ra ngoài. Hấn đi vào phòng tắm, nửa giờ sau khóa thân đi ra, tự nhiên đến tủ quần áo của tôi chọn lấy một bộ. May mắn tôi chỉ bé hơn hấn một chút, hấn có vẻ rất hài lòng với bộ quần áo này. Sau đó hấn đi đến bên giường nhìn tôi: “Nhớ rõ lời cậu đã nói”. Nói xong liền đi khỏi. Gặp quý! Tôi gặp quý a!

Trời dần sáng, hai mí mắt tôi nặng trĩu. Nhớ hôm nay còn phải đến Hoàn Á trình diện, tôi nhanh chóng ngồi dậy vệ sinh thân thể. Thua! Tôi thua! Nhưng vẫn bắt buộc mình phải đứng lên đi về phòng tắm, ngâm

mình trong nước ấm gần 2 giờ đến da cũng nhăn nhoe cả lại, tôi lười biếng đứng lên mặc quần áo. Nhìn tình trạng hỗn loạn của phòng ngủ tôi không khỏi cười khổ nhặt hai chiếc áo sơ mi bị xé rách ném vào thùng rác

Tới Hoàn Á, tôi gọi cho Vu Dương đầu tiên. Hắn nhìn tôi đầy kinh ngạc, tựa hồ nhìn thấy Chúa phục sinh cũng chưa hoảng hốt bằng. “Tôi biết cậu sẽ trở về mà. Chào mừng cậu!”. Hắn ôm tôi một cái nhưng tôi nghĩ hắn là đang thắc mắc không biết vì lí do gì tôi lại quay về Hoàn Á

– “Tôi tìm Trương Khải Huy”– tôi nói với lễ tân, nơi này đều mang hương vị rất quen thuộc

Tới tầng cao nhất, thư kí dẫn tôi vào phòng gặp Trương Khải Huy. Hai tháng trước công ty thay đổi lãnh đạo, chắc hẳn đã đem căn phòng bố trí lại theo đúng ý mình. Hắn đang ngồi kí văn kiện, ngẩng đầu nhìn tôi như chưa từng có gì xảy ra

– “Vương Hân, cậu làm trợ lí của tôi. Phòng làm việc của cậu ở ngay bên cạnh”

– “Công việc là gì?”– nhìn thấy hắn tôi lại muốn phát hỏa

– “Chút nữa Trịnh Hạo Khoa sẽ nói cho cậu, bây giờ cậu về phòng mình ngồi đợi đi”– hắn lại cúi đầu xem văn kiện. Tôi đi ra, thư kí của hắn dẫn tôi đến một căn phòng thật thoáng đãng sát vách phòng hắn

– “Cô mới đến à?”– tôi hỏi cô thư kí, nàng hơi đỏ mặt nói: “Đúng vậy, tôi là Triệu Vân Phương, ngài có gì cần hỗ trợ cứ gọi tôi”. Tôi gật gật đầu, nhìn thấy mỹ nữ tâm tình thoải mái không ít. Ngồi đợi, tôi nghĩ chắc lát sẽ gặp lại Trịnh Hạo Khoa, kẻ trước kia mắng tôi không ra gì rồi sa thải tôi, tâm tình lại bực bội

Quả nhiên chưa đầy nửa giờ sau Trịnh Hạo Khoa liền xuất hiện, bất quá trong tình thế này Hoàn Á cần tôi nên hắn vì đại cục tươi cười niềm nở đón tiếp. Chúng tôi đều không ôn lại những chuyện cũ không thoải mái, hắn trực tiếp đem công việc phân phó cho tôi, căn bản là đi đàm phán với vị gia hỏa của Henry kia. Hắn đem tư liệu đặt trên bàn, hàn huyên thêm vài câu rồi đi ra. Bây giờ lại làm trợ lí của Trương Tổng công ty Hoàn Á, không biết như vậy với tôi là phúc hay là họa. Tôi xem tư liệu không khỏi bội phục thủ đoạn của Trương Khải Huy, hắn trực tiếp chặn mọi đường lui của Trung Dương, chẳng trách trong thời gian ngắn như vậy Trung Dương liền sa sút

Vài ngày sau tôi đã xem xong tập tư liệu, Trương Khải Huy thông qua điện thoại nội tuyến tham khảo ý kiến tôi. Tất cả mọi người đều bình an vô sự, không ai đề cập đến chuyện ngu xuẩn hôm đó. Đảo mắt đã tới cuối tuần, tuần sau tôi sẽ đại diện Hoàn Á đi đàm phán với Kim Tri Nam. Tôi hơi lo lắng, không phải nội dung của cuộc đàm phán mà lo sợ không biết gia hỏa kia có giữ trò đề nghị như lần trước không. Lần đó tôi thắng chừng từ chối vì cả hai ngang hàng nhau, bây giờ mình lại đại diện Hoàn Á đi cầu hắn, không ít thì nhiều cũng phải nhún nhường chiều ý hắn. Trước kia nghe việc hắn một mực đòi gặp mình tôi, tôi liền nghĩ ngay đến lời đề nghị khiêm nhã của hắn lần trước. Xem ra chuyện này tôi lành ít dữ nhiều rồi. Thực ra tôi có thể cự tuyệt Hoàn Á, cự tuyệt Trương Khải Huy nhưng chính là cá tính của hắn rất giống tôi, cho nên tôi không hề hận hắn, vì người kia như là bóng hình của tôi

Điện thoại reo: “Vương Hân nghe”

6. Rosespy - Chương 6

– “Cậu đang ở đâu?”– là Trương Khải Huy, hắn chưa bao giờ gọi di động cho tôi, hôm nay thế nào mà lại gọi?

– “Văn phòng”

– “Giờ này còn ở văn phòng làm gì?”

Lòng tôi run lên, không biết lần này trong hồ lô hắn định bán được gì. “Có chuyện gì?”– sau đêm điên cuồng đó tôi không gọi tên hắn, cũng không xưng Trương tổng nữa

– “Xuống dưới, tôi đang ở bãi đỗ xe”– ngữ khí của hắn không để cho người khác thương lượng, nói xong liền cúp máy. Tôi thở dài đem văn kiện bỏ vào ngăn tủ, khóa kĩ rồi đi xuống

Chiếc Porsche của hắn đậu ngay lối vào tầng hầm, tôi ngồi vào, trong lòng lại bồn chồn lo lắng. Người này hôm nay định thi triển chiêu thức võ thuật nào nữa đây?

- “Tư liệu thế nào?”- hấn chăm chú nhìn đường
 - “Điều tốt lắm”- không biết hấn định mang tôi đi đâu
 - “Nghe nói trước kia cậu cũng hay gặp Kim Tri Nam”- hấn liếc tôi một cái rồi tiếp tục lái xe- “Hấn vì sao lại chỉ chịu gặp một mình cậu?”
- Hấn thật sự vẫn không biết những tổn hại của tôi khi phải gặp tên gia hỏa kia sao? Nghe đến đây tôi liền bốc hỏa: “Anh gặp tôi chỉ để nói chuyện này? Nói cho anh biết, ngày mốt đàm phán nhất định tôi sẽ đi. Anh bớt tại đây mà luyện thuyết đi”
- Hấn dường như đang vui vẻ không để ý đến khẩu khí của tôi: “Ha hả, nói thế nào nhỉ? Tiếng Trung của tôi không được tốt lắm”
- “Vờ vịt! Anh con mẹ nó muốn dẫn tôi đi chỗ nào?”
 - “Cậu trước tiên nói cho tôi biết, Kim Tri Nam...”- tôi lập tức đánh gãy lời hấn
 - “Con mẹ nhà anh muốn nói gì, lần trước cá cược, tôi thua, ăn cũng ăn xong rồi. Anh cứ việc yên tâm, tôi sẽ giúp anh thu phục Henry. Xong việc tôi sẽ đi”
- Hấn lập tức dừng xe, vẻ mặt nghiêm túc: “Hôm nay tôi nghe được một ít lí do vì sao Kim Tri Nam nhất định chỉ đàm phán với cậu. Tôi nghĩ cậu cũng biết, vậy tốt hơn hết là nói cho tôi biết!”
- “Nga? tôi không nghĩ tin tức này anh cũng quan tâm nha”- tôi quay mặt ra cửa sổ nói
 - “Nói cho tôi biết, đây là nguyên nhân cậu không muốn quay lại Hoàn Á phải không?”
- Tôi quay đầu nhìn hấn: “Rốt cuộc anh đã nghe được gì?”
- “Hấn vì cái gì chỉ định phải gặp cậu? Trước kia tôi vẫn thấy...”
 - “Vì sao à? Trương Khải Huy, tôi nói cho anh biết, trò cá cược ngày đó là tôi diễn tập, understand?”
- Tôi mở cửa xe lao xuống, hấn cũng xuống xe đuổi theo, giữ lấy ánh tay tôi hấn nghiêm túc hỏi: “Kim Tri Nam muốn cậu?”
- “Anh buông tay. Hoàn Á không phải chỉ quan trọng kết quả, không quan tâm quá trình sao? Vương Hân tôi cũng chỉ biết tận lực thôi, chứ tôi không có phép thuật đâu”
- Hấn bắt lấy hai vai tôi: “Ngày mốt tôi sẽ không để cậu đi”
- Tôi dừng lại bên đường gỡ tay hấn ra. Giống như cú con bị chặt mất đuôi, tôi nhảy dựng lên: “Anh con mẹ nó muốn thi triển chiêu thức gì? Vương Hân tôi đã đồng ý thì không bao giờ nuốt lời! Tôi nói cho anh biết, tôi đối với nam nhân một chút hứng thú cũng không có, tên Kim Tri Nam kia đừng hòng chiếm tiện nghi của tôi. Nhưng tôi lấy danh dự ra bảo đảm, đàm phán nhất định thành công”
- “Không có hứng thú? Vậy hôm đó vì sao...?”- hấn phức tạp nhìn tôi
 - “Vì sao lên giường cùng anh? Không phải anh rõ hơn tôi sao? Nhưng ngày mốt đàm phán nhất định tôi sẽ đi, không vì Hoàn Á, lại càng không vì anh.....”- tôi không nói hết câu, vì lần đùa giỡn kia tôi thua cũng rất thảm a
- Tôi quay đầu bước đi, hấn vẫn đứng yên nhưng tôi cảm giác hấn đang nhìn chăm chăm vào tôi. Cuối cùng tôi gọi một chiếc taxi về nhà

7. Rosespy - Chương 7

Đêm đó tôi mất ngủ. Ngủ không được liền nhảy vào bồn tắm ngâm nước ấm trừ tịch. Sống 26 năm trên đời chưa bao giờ phải chịu uất ức như hôm nay. Hôm sau sẽ là ngày đàm phán, thế nào tôi vẫn nghĩ Trương Khải Huy hôm đó nhất định sẽ làm ra vài chuyện không tưởng

Thay một bộ âu phục trắng thối, tôi đến Hoàn Á. Cả ngày coi như an bình, Trương Khải Huy bảo tôi mang tài liệu đến phòng hấn cùng nhau thảo luận nội dung cuộc đàm phán ngày mai. Hấn bình tĩnh như

chưa từng có gì xảy ra. Hấn cũng không nhắc lại câu “Ngày mai tôi sẽ không cho cậu đi!” vô nghĩa kia. Chúng tôi đem mọi chi tiết xem xét kĩ lần nữa để tránh tình trạng họa vô đơn chí trên bàn đàm phán. Dù sao mình cũng cần đối tác nên hạ mình một chút cũng không sao. Trương Khải Huy quả nhiên là người lặn lội nhiều trên thương trường, những chi tiết tôi chưa để ý hẳn đều nhìn ra được giải pháp rồi, khâm phục! Khâm phục!

– “Cứ như vậy đi”- tôi cảm thấy mọi việc không sai biệt lắm, chuẩn bị chạy lấy người. Hấn liền quay đầu hỏi tôi: “Đêm qua cậu ngủ không ngon?”

Tôi liếc hấn: “Cảm ơn Trương tổng quan tâm, tôi sẽ chú ý đến hình tượng”

Hấn vẫn yên lặng nhìn tôi làm tôi nảy sinh ảo giác: hẳn là lo lắng cho mình. Nhanh chóng gạt đi ý niệm này, tôi ra khỏi phòng

Tôi thật bình tĩnh vào hội sở Henry, hôm nay chỉ mình tôi đến- cái này là theo điều kiện Kim Tri Nam đề ra. Cũng chỉ có 2 người ngồi thương lượng, không khí thật hiện hòa, lại còn uống trà Hương Tân, trước sau gì tôi cũng thấy hôm nay cứ như một buổi họp mặt bạn cũ. Hấn vào bảo trì mỉm cười, tài liệu tôi đưa ra cũng không xem qua, tao nhã nhấp một ngụm trà Hương Tân đồng ý mọi điều kiện tôi đưa ra. Henry chen vào cuộc chiến giữa Hoàn Á và Trung Dương, Trung Dương lần này là thua triệt để rồi

– “Cảm ơn ngài đã có thiện chí hợp tác cùng chúng tôi”- tôi đứng lên bắt tay hấn chuẩn bị cáo biệt

Hấn, tổng tài Kim Tri Nam của Henry, nam nhân 35 tuổi này lại dùng ánh mắt thật ôn nhu nhìn tôi, giằng co khoảng 10 giây, hấn mở lời: “Nếu Vương tiên sinh cảm thấy tiện thì chúng ta tâm sự một chút đi”

Hấn định thi triển chiêu thức đẹp mắt nào? Tôi nhướng mi ngồi xuống

– “Cậu biết tôi vì sao phải chen vào cuộc chiến giữa Hoàn Á và Trung Dương không?”- hấn hứng thú nhìn tôi

Tôi im lặng

– “Tôi một mực để ý cậu, Hân, thỉnh bỏ quá cho tôi gọi như vậy. Tôi muốn Hoàn Á nhận ra tầm quan trọng của cậu. Cậu thực là một người tài, quyết đoán, nhạy bén lại có chủ kiến. Tôi cũng không ngại ngần nói cho cả thế giới biết tôi thích cậu, vốn định có được cậu rồi tiến đến chiếm cảm tình của cậu. Nhưng hôm nay Trương Khải Huy gọi điện đến nói cậu là của hấn, 2 người không chỉ yêu nhau mà còn phát sinh cả ‘quan hệ’ kia...”-hấn ngừng một chút, trên mặt vừa có vẻ xấu hổ vừa ảo não- “Tôi chậm một bước rồi. Trương Khải Huy tôi không sợ, nhưng tôi không có ý định thương tổn đến cậu. Tôi sẽ đợi đến một ngày nào đó, làm cho cậu chân chính yêu tôi. Tôi tin tưởng tôi sẽ đợi được”

Tôi vỗ thật bình tĩnh nghe đoạn thổ lộ “cảm động” của hấn, trước sau cái gì cũng chưa nói

– “Đây là số điện thoại riêng của tôi”- hấn đưa tôi một tờ danh thiếp- “Nếu cậu cần tôi hỗ trợ hoặc muốn gặp tôi, tôi sẽ luôn nghe máy”

Tôi nhận lấy, muốn cười cầu tài với hấn một chút nhưng khóe miệng không cách nào giương lên được. Kim Tri Nam vẫn mỉm cười tiễn tôi đến tận sảnh, phỏng chừng những người biết hấn cũng chưa nhìn thấy hấn làm vậy bao giờ. Mọi người trong tòa nhà kinh ngạc nhìn chúng tôi. Bắt tay cáo biệt, tôi lên xe nhắm thẳng hướng Hoàn Á nhả ga

Tôi nhờ Triệu Văn Phương đưa tư liệu cuộc gặp hôm nay cho Trương Khải Huy, tuy rằng trình tự lần này tôi tiến hành không đúng lắm nhưng tôi cũng không quan tâm. Tùy tiện thu thập cái vật dụng, tôi chuẩn bị li khai. Tôi thì không bao giờ.... đây dựa gì với Hoàn Á nữa, cũng không có ý định gặp lại Trương Khải Huy. Lòng vẫn bất an, tôi cũng không biết có phải vì câu nói kia hay không

Di động vang, là Trương Khải Huy gọi đến

– “Cậu đang ở đâu?”- vẫn là câu hỏi này

– “Ở đâu liên quan con mẹ gì đến nhà anh? Công việc xong rồi anh còn muốn thế nào?”- tôi tận tình nuốt lửa giận vào trong

– “Cậu đang ở đâu? Tôi muốn gặp cậu”- lời nói có vẻ khẩn trương

- “Thế nào? Tôi làm sai điều gì sao?”- tôi nhớ lại cuộc gặp khi nãy với Henry, rõ ràng không có gì bất ổn cả
- “Bọn họ nói cậu đang thu thập đồ đạc. Cậu thực sự muốn rời Hoàn Á sao?”

Nguyên lai là vì chuyện này.

- “Ngay từ đầu không phải điều hiểu rõ sao? Xử lí xong chuyện của Henry chúng ta không còn ân oán gì nữa”
- “Kim Tri Nam có khó dễ gì cậu không?”- hần hỏi

Mẹ nó, hần không hỏi tôi đã nhận được cơn tức. “Làm phiền ngài quan tâm, Kim tiên sinh cũng đâu tao nhả như ngài, không cần ngài bây giờ đỡ trò mèo khóc chuột”

- “Cậu rốt cuộc là đang ở đâu?”- hần cao giọng

Tôi trực tiếp cúp máy, điện thoại cố định cũng rút dây. Sống ở nơi này muốn ngốc cũng không được, tôi thừa biết Trương Khải Huy, nếu muốn tìm người hần không xối tung cả thành phố này lên tận trời mới lạ. Tôi đem một ít tài liệu quan trọng trong máy tính xóa đi, nguyên lai tôi đều muốn hủy đi mọi số liệu trong 2 tháng nằm nhà chuyên tâm trả thù. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, giữ lại vẫn hơn, quỷ mới biết sau này phát sinh chuyện gì. Thu thập vài vật dụng cá nhân đơn giản, tôi rời đi. Vừa đến bãi đỗ xe đã gặp người không muốn nhìn thấy nhất

Hần một phen giật lấy túi đồ trên tay tôi, mặt nhìn không ra biểu tình gì: “Cậu nghĩ cứ như vậy vỗ vỗ mông chạy lấy người?”- hần gần giọng hỏi tôi

- “Tôi còn thiếu nợ anh à?”
- “Tại sao? Tại sao phải vội vã rời bỏ tôi như vậy?”
- “Rời bỏ anh? Anh đừng tự thiếp vàng lên mặt như vậy được không. Trước kia tôi đã nói, xong việc này tôi liền rời Hoàn Á”
- “Vậy tại sao không báo cáo? Lại vội vã như vậy rời đi? Nhân viên muốn nghỉ cũng phải viết đơn xin thôi việc trình lãnh đạo”- hần có chút lo lắng nói
- “Trí nhớ ngài quá kém đi, tôi hiện tại cũng không thuộc biên chế Hoàn Á. Trả túi đồ lại đây!”- tôi sắc bén nói
- “Kim Tri Nam đến tốt cùng đã nói gì với cậu?”- hần có chút mờ mịt nhìn tôi
- “Vậy anh gọi điện thoại hỏi hần một chút. Thuận tiện nói cho hần nghe đem tôi đặt dưới thân có bao nhiêu tình thú”- tôi lại kiểm cơn giận không được

Hần tựa hồ hiểu ra mọi chuyện, thấp giọng: “Việc này hần cũng nói với cậu? Hừ”

- “Được rồi, trả đồ lại đây, không đừng trách tôi động thủ”- tôi chỉ nghĩ lấy tập tài liệu của mình về, nào ngờ hần ném chiếc cặp đi. Một phen đẩy tôi vào tường, hôn tôi. Hết thấy đều diễn ra đột ngột, bất ngờ như vậy, đợi đến khi tôi kịp nhận thức thì đã bị hần ép đến không thở nổi. Tôi dùng hết sức đẩy hần ra, thuận tiện cho hần một quyền
- “Người con mẹ nó. Trương Khải Huy, không được lại gần đây”

Hần xoa xoa vết máu trên khóe miệng, như dã thú bị thương xông lại cho tôi ăn một quyền ngay bụng. Ngô_____ một quyền chí mạng, vừa lúc hần đánh tôi lại không chút phòng bị nào. Tôi cơ hồ cảm thấy hình như mình hôn mê, tôi ôm bụng quỵ xuống, mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra. Trong lúc mơ màng tôi nhìn thấy Trương Khải Huy hoảng hốt bên cạnh, một mực gọi tên tôi: “Vương Hân, cậu làm sao vậy? Vương Hân? Hân! Hân!...”. Tôi cảm giác như có người ôm lấy mình, sau đó cái gì cũng không biết

8. Rosespy - Chương 8

Không biết qua bao lâu, tôi mở mắt ra, cảm giác có thể miêu tả y hệt trong tiểu thuyết: tôi đang ở đâu đây? Thiên đường hay địa ngục? Đột nhiên một thân ảnh lọt vào mắt tôi, là một nữ y tá xinh đẹp, nàng

tươi cười ngọt ngào như mật làm người ta ngất ngây

– “Thật tốt quá, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi. Anh họ của anh vừa mới rời khỏi”– nàng nhìn tôi nói

– “Anh họ? Tôi khi nào lại có anh họ? Người nào là anh họ đâu?”– tôi hỏi

Nàng bật cười: “Chắc anh có nhiều họ hàng quá nên không nhớ hết. Là một người đỉnh đặc tuần tú, hình như là Tổng tài. Thực xin lỗi, tôi mới vừa vào làm nên không biết rõ sự tình, nhưng người kia tự giới thiệu anh ấy là anh họ của anh mà”– nàng nói

Nghe nàng thao thao bất tuyệt, tôi đại khái biết được ai mạo danh rồi, còn ai trồng khoai đất này?

– “Anh thật hạnh phúc”– nàng ngưỡng mộ

– “Sao cô lại nói như vậy?”– tôi lộ ra nụ cười sát gái quen thuộc, nàng lập tức đỏ mặt

– “Người anh họ kia cả ngày đều ở bên chăm nom anh, lo lắng vì sao anh chưa tỉnh. Lúc nào cũng cầm tay anh lo lắng....”– nàng dường như nhớ tới điều gì đó, ánh mắt có chút ướt át- “Anh hạnh phúc hơn tôi nhiều..... Thật xin lỗi, nhưng nhìn tình cảm anh em hai người tốt như vậy, tôi thật sự..... Người kia hẳn là rất yêu thương anh”

– “Cô là ngưỡng mộ tôi hay ngưỡng mộ hẳn?”– tôi cười hỏi

Nàng càng đỏ mặt hơn: “Nếu anh cần gì, cứ ấn cái nút kia. Tôi là Tiểu Khả”– nói xong liền quay đi

Tiểu Khả, tôi sẽ nhớ kỹ cái tên này. Tôi cứ ngỡ nằm trên giường bệnh, bụng còn âm ỉ đau, tay cầm ống truyền dịch, chân đang tiếp thuốc giảm đau, lại còn bình nước biển lửng lơ trên đầu. Tôi bây giờ nhìn thật giống rối gỗ nha. Chằm chằm nhìn lên trần nhà trắng xóa, tôi một chút buồn ngủ cũng không có, hẳn là bản thân đã ngủ nhiều lắm đi

Cửa mở, tôi quay đầu nhìn, là Vu Dương vào thăm

– “Cáp, tiểu tử cậu cuối cùng cũng tỉnh rồi”– hẳn cười ngồi xuống chiếc ghế bên giường bệnh

– “Tôi rốt cuộc đã ngủ bao lâu rồi?”– tôi hỏi hẳn

– “Bao lâu? Với cậu thì chỉ là một giấc ngủ, với tôi là 15 ngày, còn với Trương Tổng là 15 năm rồi”– hẳn đắc ý nhìn tôi

Tôi nhú mày cảm thấy lời nói hẳn có vấn đề: “Tiểu tử cậu muốn nói cái gì?”

– “Vương lão đệ, người cùng Trương công tử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hai người có quan hệ gì?”

Tôi vốn định dịch người một chút, không ngờ lại động đến vết thương nên buồn buồn ừ một tiếng: “Tiểu tử cậu không thấy tôi giống như chết rồi à? Còn đùa giỡn như vậy?”– tôi chau mày nhìn hẳn

Hắn thật vui vẻ cười trên nỗi đau của người khác: “Nếu cậu chết, cũng sẽ có người chôn cùng, lo cái gì?”

– “Ấn?”– tôi thật sự không hiểu hôm nay hẳn uống nhầm thuốc gì

– “Được rồi. Là hẳn bảo tôi đến đây. Trung Dương hôm nay đã bị Hoàn Á chúng ta thâu tóm, nếu không hẳn đã đích thân chạy đến đây rồi, không chừng còn túc trực bên linh cữu cậu cũng nên. Hẳn bị cậu làm cho điên lên rồi, nếu cậu không tỉnh lại, có khi hẳn san bằng cả cái bệnh viện này cũng nên. Hôm nay nhận được điện thoại của bệnh viện nói cậu đã tỉnh, hẳn bận việc nên liền bảo tôi chạy đến, sợ cậu nằm một mình lại buồn. Tôi nói hai người các cậu....”

Tôi lập tức đánh gãy lời hẳn: “Hẳn là sợ tôi chết phải mang tội giết người thì có. Giờ tôi còn nằm đây là phúc đức cho hẳn lắm rồi. Bảo cậu đến? Hừ, có cậu bên cạnh tôi càng nhanh chết hơn”

– “Vương lão đệ, cậu nói năng chua ngoa như vậy có phải hay không là bị hậu phẫu? Don’t break my heart again”– hẳn khoa trương làm điệu bộ đau lòng. Tôi cười cười

– “Cậu yêu hẳn không?”– Vu Dương thấp giọng hỏi tôi

– “Nàng sao? Cậu hỏi Tiểu Khả hả? Cô ấy trong sáng thuần khiết lắm, tôi không dám vấy bẩn nàng”

- “Ai là Tiểu Khả?”- đầu heo hấn bắt đầu có phản ứng- “tôi không phải nói cô gái nào, chúng ta biết nhau nhiều năm như vậy, nói thật ra tôi biết cậu chưa hề yêu bất kì cô gái nào. Tôi nói không sai đi! Tôi không phải gay, nhưng kẻ ngốc cũng nhìn ra cậu đem Trương tổng cải tạo thành công rồi, hấn chưa gì đã bị cậu làm cho phát điên”
- “Cải tạo cái rắm! Vu Dương, coi như là tôi cầu cậu đi, cậu biến lẹ giùm tôi cái, tôi sắp chết rồi còn không được nghỉ ngơi”- tôi nhắm mắt lại
- “Được được, tôi đi tôi đi. Bất quá có câu này cũng phải nói với cậu, nếu cậu không yêu hấn thì đừng đùa bỡn làm gì, không thì cả hai sẽ tổn thương như nhau”
- “Cút!”- tôi phát hỏa, Vu Dương sao lại nói những lời này? Hấn rốt cuộc là đến thăm tôi hay đến nói hộ cho Trương Khải Huy? Thật uống công bao năm nay tôi xem hấn là bằng hữu mà!

9. Rosespy - Chương 9

Vu Dương đi rồi, Tiểu Khả đến kiểm tra tình hình của tôi hai lần, nhìn nàng tâm tình tôi liền chuyển biến tốt đẹp. Đang lúc tôi há mồm định cắn tiếp miếng lê Tiểu Khả bón thì tên đại tổ tông truy mệnh kia vào. Tiểu Khả lập tức đứng dậy ra khỏi phòng, tựa hồ như sợ chính mình cản trở công cuộc giao lưu tình cảm

- “Cảm giác thế nào rồi?”- hấn nhẹ giọng hỏi tôi, tay phải vuốt mặt tôi

Tôi quay mặt đi, ngọt nhạt: “Hoàn hảo. không chết!”

- “Tôi không biết cậu bị loét bao tử”
- “Biết thì thế nào. A.....”- tôi còn định cãi với hấn một trận nữa, chính là vết thương lại đau làm tôi không thể không kìm chế lửa giận
- “Làm sao vậy?”- hấn vốn định ấn cái nút cấp cứu trên đầu giường

Tôi ngăn cản: “Không có việc gì. Chỉ là hơi tức giận thôi”. Tôi hít sâu một hơi tự bình tĩnh lại. Hấn không nói gì, vẫn đứng bên giường, nhìn thấy ánh mắt hoảng hốt của hấn, tôi chỉ đơn giản nhắm mắt lại. Hấn kéo tay tôi, nắm lấy, rồi hôn lên mu bàn tay: “Hấn, có thể tiếp tục ở lại Hoàn Á không?”

Tôi gật gật đầu, vẫn không mở mắt

- “Tôi nghĩ tôi yêu cậu rồi”- tôi giật bắn người nhìn hấn, tình hoa Cáp Phạt này rốt cuộc là bị làm sao vậy? Hấn ôn nhu nhìn tôi, tiếp tục nói: “Tôi cũng không biết mọi chuyện sẽ thế này. Trước cậu tôi đã gặp qua vài nam nhân nhưng bản thân vẫn nghĩ tôi chỉ có thể yêu nữ nhân. Chính là khi gặp cậu, tôi mới biết mình nghĩ sai rồi”

Tôi rút tay về, cái này phải gọi là gì? Là tỏ tình à? Thế giới này làm sao vậy? Vương Hấn tôi có sức quyến rũ lớn vậy sao? Trước là Kim Tri Nam, bây giờ lại đến Trương Khải Huy, đều trắng trợn trước mặt tôi bày tỏ “tình yêu” đích thực. Tôi cũng không phải kẻ ăn tạp, tưởng làm cho tôi nhận mình đồng tính dễ dàng vậy sao? Ánh mắt Trương Khải Huy như có lửa đốt mặt tôi đỏ cả lên. Một bên là tổng tài của Henry, một bên là người kế nghiệp của Hoàn Á, nếu tôi cứ vậy chơi đùa chắc mọi chuyện sẽ không dễ dàng gì? Nếu việc này xảy ra vào 5 năm trước, có thể khi đó tôi còn hùng tâm tráng chí mà phản kháng dữ dội. Nhưng ở Hoàn Á tôi luyện 5 năm, tôi cũng hiểu thế nào là nhẫn, bản thân cũng không còn quá bon chen mà đã sớm có ý định quy ẩn giang hồ. Thương trường như chiến trường, không có thắng lợi nào là mãi mãi, chỉ muốn đời còn tồn tại những tranh đấu

Tôi nhẹ giọng thở dài: “Tôi mệt rồi, muốn ngủ một giấc”. Trương Khải Huy không nói gì, nhưng cũng không đi, cứ ngồi đó nhìn tôi ngủ

Mấy ngày tiếp theo, Trương Khải Huy ngày nào cũng đều đặn đến điểm danh, hấn cũng chiếu cố chăm sóc tôi rất tốt. Tôi không nói gì cũng không lảng tránh ánh mắt hấn, bực bội với hấn để làm gì? Thỉnh thoảng vài lần tôi còn cười đùa với hấn

Bác sĩ nói tuần sau tôi có thể xuất viện, tôi thở phào nhẹ nhõm muốn mau chóng thoát khỏi cảnh được chăm sóc như sủng vật này đi. Nghe được tin này tôi vui mừng đến mất ngủ, mãi nửa đêm mới có thể

bình tĩnh ngủ được. Hôm sau thức dậy đã là vào giữa trưa, trên bàn có đặt một bó hoa hồng lớn buộc ruy băng hồng, Trương Khải Huy không có ở đây, tôi liền ấn nút gọi Tiểu Khả. “Bó hoa này là sao?”. Tôi nghĩ Trương Khải Huy chắc lại tung chiêu thức mới

– “Nga, vừa rồi có một vị tiên sinh tầm 30 tuổi đến tìm anh. Thấy anh chưa tỉnh, vị ấy liền cho người mang đến bó hồng 999 đóa, còn nhờ tôi chuyển lời đến anh: chúc anh sớm bình phục”. Tiểu Khả vẽ mặt có chút khác thường nói

– “Tôi.... anh họ tôi đâu?”– tôi không được tự nhiên hỏi

– “Hắn từ sớm đã rời khỏi rồi”

– “Nga”– tôi nhìn bó hồng, hắn không phải là Kim Tri Nam đi? “Người nọ có để lại tên không?”

– “Người kia nói anh nhất định sẽ biết là ai tặng, vị ấy chiều cao cũng phong độ cũng không khác Trương tiên sinh là bao”– Tiểu Khả mỉm cười nói, nhưng nụ cười có chút cứng nhắc

Tôi im lặng, Tiểu Khả sửa sang lại chăn mền rồi đi ra. Tôi nhanh chóng suy nghĩ, đúng lúc Tiểu Khả mở cửa chuẩn bị rời đi, tôi liền gọi nàng: “Tiểu Khả”

– “Àn?”– nàng quay đầu lại

– “Bó hoa này tặng cho cô đó”– tôi mỉm cười

Nàng có chút do dự quay lại giường: “Tôi.... bó hoa này tôi không thể nhận. Vị tiên sinh kia tặng hoa cho anh, đó là tâm ý của người ta”

– “Tâm ý của hắn tôi sẽ nhận. Cô chăm sóc tôi thực vất vả nhưng tôi lại không có gì đáp lễ. Cô không thích bó hoa này sao? Tôi thấy chúng thật hợp với cô nha”– tôi tận lực bảo trì tươi cười

Tiểu Khả đỏ mặt, nàng cắn cắn môi, gật gật đầu, nàng còn muốn nói gì nhưng lại thôi, qua một lúc lâu sau nàng mới khiếp đảm mở miệng: “Kia.... vị tiên sinh kia có phải là..... của anh?”

– “Cái gì của tôi?”– tôi tươi cười

Nàng càng đỏ mặt hơn: “Tôi.... đáng lẽ tôi không nên hỏi. Tôi đi đây”– nàng xoay người vừa muốn ôm lấy bó hoa thì Trương Khải Huy đi vào. Hắn nhìn thấy bó hoa, vẽ mặt so mới mền rách còn nhăn nhó hơn

– “Đây là chuyện gì?”– âm thanh hắn trầm trầm đến đáng sợ

– “Là tôi tặng cho Tiểu Khả”– tôi hoàn bình dùng ánh mắt ra hiệu cho Tiểu Khả nhanh chóng ôm bó hoa ra ngoài

– “Buông!”– hắn hướng Tiểu Khả rống to một tiếng, Tiểu Khả giật mình đánh rơi bó hoa xuống sàn. “Cô, đi ra ngoài!”– hắn chỉ cửa ra lệnh, âm thanh không lớn nhưng đủ uy hiếp người khác. Tiểu Khả thút thút đi ra, tôi bốc hỏa

– “Anh rống cái con mẹ gì mà rống?”– tôi bực bội đập chân quay lưng về hướng hắn

Hắn vọt tới bên giường: “Hoa này là ai tặng?”

– “Hừ, anh ăn dấm chua? Người tình của tôi nhiều như vậy, các nàng đến an ủi tôi không được sao?”– tôi không nhắc tới Kim Tri Nam, chuyện này không nói ra vẫn tốt hơn

– “Cậu đừng giấu tôi, cái này của Kim Tri Nam phải không?”– hắn cả người đều rơi vào bình dấm chua rống gào hết sức tử

– “Phải thì thế nào?”– tôi tức giận ngồi dậy

Hắn rất muốn cho tôi một quyền, nhưng vẫn sót lại chút lương tâm suy nghĩ cho bệnh trạng của tôi nên nện nắm đấm vào tường: “Cậu nhận hắn mà không nhận tôi?”– mắt hắn phun lửa giận

– “Sai! Tặng hoa là việc của hắn, tôi không yêu hắn, cũng không yêu anh. Nói cho anh biết, Trương Khải Huy, tôi với nam nhân không có chút hứng thú nào”– tôi cố tình đem câu cuối nhấn thật mạnh

– “Tôi sẽ làm cho cậu phải chấp nhận. Vương Hân, cậu chỉ có thể là người của Trương Khải Huy tôi”– hân uy hiếp. Tôi tức giận hô hấp không thông, tên bá đạo trước mắt này nghĩ chỉ một câu có thể định đoạt số phận kẻ khác sao? Vương Hân tôi đây quyết không để loại người này thu phục mình

– “Cút! Tôi cần yên tĩnh”– nhiều lời vô ích

Hắn đột nhiên cúi xuống đề lên môi tôi, hai tay giữ chặt tay tôi. Nụ hôn thật ôn nhu không còn chút thô bạo như vừa nãy. Không biết qua bao lâu hắn buông tôi ra, nói một câu: “Ngày mai bắt đầu đến biệt thự của tôi tỉnh dưỡng”

– “Đừng mơ, anh tưởng muốn làm gì tôi thì làm sao? Anh nghĩ anh là ai?!?”– mỗi khi tức giận vết thương của tôi càng trở nặng nhưng bây giờ tôi lại không cảm thấy gì

Hắn không màng lời tôi, ngồi xuống giường, ánh mắt bá đạo của hắn lại làm tôi phát hỏa lên: “Trương Khải Huy, anh đem tôi đánh thành thế này, bây giờ muốn giết tôi mới hài lòng phải không?”

Sắc mặt hắn nhất thời phi thường khó coi, găng giọng: “Tôi sẽ chăm sóc cậu trọn đời”

Tôi không có hứng thú với anh! Tôi không có hứng thú với anh! Tôi tức giận đến nói không nên lời, hồi hận trước kia bản thân tại sao lại làm ra sự tình ngu ngốc như vậy? Nhưng ai ngờ chuyện tình lại diễn biến như thế này? A, chuyện này nếu người ngoài biết được không biết sẽ ra sao

10. Rosespy - Chương 10

Điện thoại hắn đổ chuông: “Uy?”

Dần dà thần sắc hắn trở nên ngưng trọng, mặt mày cũng nhăn thành một đoàn: “Hắn đi đâu?”

Tôi đoán chắc là xảy ra chuyện nghiêm trọng, chợt nghe hắn nói: “Cái gì? Ba nghìn vạn?!? Ân, tình hình tài chính thế nào? Được, tôi lập tức về ngay”

Tôi không định hỏi hắn, hắn cũng không muốn nói cho tôi biết, vội vàng nhìn tôi một cái rồi đi. Điều gì làm cho một Tổng tài luôn ung dung bình tĩnh khấn trương như vậy? Tôi rất muốn cảnh báo hắn những nguy cơ về sau, ngay cả mọi điểm yếu của Hoàn Á tôi cũng nắm trong tay chứ đừng nói một Ban Giám Đốc ăn hại kia. Tôi càng lo lắng, đột nhiên Tiểu Khả mang điện thoại đến, là Vu Dương gọi

– “Hoàn Á xảy ra chuyện gì?”

Hắn không do dự nói ngay: “Cậu không phải nói sẽ không nhúng tay vào việc của Hoàn Á nữa sao? Như thế nào, còn không phải lão Đại lúc nào cũng quan tâm đến cậu bỏ bê Hoàn Á nên giờ mới”

– “Cậu bớt nói lời vô nghĩa đi”– tôi đánh gãy lời hắn, nếu không hắn tưng cũng phải hơn 1 giờ là ít

Hắn nghiêm túc: “Là Trần Hạo Khoa, hắn tự ý thu mua Trần Lệ, thay đổi mọi số liệu tài chính rồi biến thủ ba nghìn vạn bỏ trốn sang Malaysia. Hắn hành động cực kì nhanh gọn lẹ, có lẽ đã lên kế hoạch từ lâu. Hiện tài sở Thuế đến kiểm tra báo cáo tài chính của công ty, bên Trung Dương còn chưa rõ ràng.... Aiiii, thực sự là họa vô đơn chí”

Trình Hạo Khoa? Là kẻ đá tôi ra khỏi Hoàn Á đó sao? Lúc trước hắn đuổi việc tôi là có mục đích, thù này tôi phải báo! Không phải vì Trương Khải Huy, mà là vì chính tôi!

– “Vu Dương, cậu có thể giúp tôi một việc không? Tôi có thứ cần chuyển gấp cho Trương Khải Huy”

– “Vậy sao cậu không trực tiếp mang đi giao?”– hắn lại bày ra bộ dạng này, tựa hồ như biết tôi và tên họ Trương kia có quan hệ gì sâu sắc lắm

– “Cậu rốt cuộc có giúp hay không?”– dù sao hắn cũng không phải sắp tôi, có gấp thì việc cũng xảy ra rồi nên nhàn rồi vẫn là nhàn rồi cho khỏe

– “Đi. Vương đại thiếu gia!”

Nửa giờ sau Vu Dương tới, tôi liền đưa những tài liệu quan trọng cho hắn, này là công sức thành quả của tôi trong 2 tháng ròng

- “Đây là cái gì?”- hần hỏi tôi
- “Bạn mang đi giao cho hần là được rồi, tò mò làm gì?”- tôi vặn lại
- “Ngay bây giờ sao?”- hần do dự
- “Có gì khó sao?”
- “Ban Giám Đốc đang họp, tôi không vào được”- hần khó xử
- “Bạn còn lo vớ vẩn? Không vào được cũng phải xông vào bằng mọi giá! Để cho hần biết tình hình hiện tại của Hoàn Á nguy cấp như thế nào. Không lẽ các người định mất bò mới lo làm chuồng, nếu Thuế Vụ tra ra được cái này, chừng đó đến 10 Trương Khải Huy cũng chẳng làm được gì”
- “Nghiêm trọng như vậy sao?”- hần hoảng hốt- “Đi! Vậy tôi đi”

Nhìn thấy bộ dạng hốt hơ hốt hải của hần lúc rời đi, tôi thật sự buồn cười. Vu Dương luôn tự xưng hần và Hoàn Á có cùng sinh mệnh, bây giờ Hoàn Á xảy ra chuyện, hần so với Trương Khải Huy còn sốt ruột hơn nhiều. Lần trước phụ thân hần bệnh nặng tôi cũng chưa thấy hần lo lắng như bây giờ

Liên tục 3 ngày sau Trương Khải Huy không vào bệnh viện, điện thoại cũng không gọi đến. Không biết những tài liệu của tôi đã làm hần khiếp sợ hay tình hình vẫn giải quyết chưa xong nên mới đem tôi gác qua một bên. Tôi cũng không hỏi Vu Dương, có hỏi hần cũng vô ích, Trương Khải Huy lẽ nào lại báo cáo tình hình cho hần biết?

Thứ Tư, bác sĩ đến xem xét tình trạng của tôi rồi kí giấy xuất viện, tôi vội vàng thu thập đồ đạc thừa lúc họ Trương kia chưa tới cao chạy xa bay, miễn cho chính mình trở thành ‘tình nhân’ của hần. Đơn giản từ biệt Tiểu Khả, tôi vội vàng chạy ra cổng bệnh viện gọi taxi. Tiểu Khả hai mắt đầm lệ nhìn tôi, tôi cũng không dám quay đầu nhìn nàng lần nữa. Tôi đã gặp qua rất nhiều nữ nhân, họ đều giống nhau nhưng Tiểu Khả lại không như vậy, nếu kết hôn, tôi chắc chắn sẽ chọn nàng làm vợ

11. Rosespy - Chương 11

Ngồi ở sân bay, tôi lo lắng nhìn kim đồng hồ nhích từng nhíp, mỗi giây đều trôi qua thật chậm chạp. Tôi đây là đang lo lắng cái gì? Lo bị Trương Khải Huy tra trở về? Tôi vẫn cố ý trốn tránh hần? Tôi có cảm giác với hần không? Tất cả tôi chính mình cũng không rõ

Tối nay chuyến bay mới khởi hành— Thật đáng chết! Cơn đau bao tử lại đến, mỗi ngày nằm trên giường bệnh tôi đều biến mình thành đà điểu hết ăn lại ngủ, cái gì cũng không quan tâm. Nhưng bây giờ tâm trạng lại khẩn trương cực độ. Đột nhiên, cảm giác da đầu run lên, tôi lơ mơ ngược nhìn người đang đứng trước mặt, thiếu chút nữa đã hét lên thất thanh. Trương Khải Huy! Hần thế nào lại biết tôi ở đây?

Hần nhíu mày nhìn tôi, tôi cũng nhìn hần. Đào tẩu không thành! Tôi liền nghĩ ngay đến từ này, không nhẽ trên người tôi có gắn vệ tinh định vị, nếu không sao hần lại tìm ra tôi nhanh đến vậy?

Nhìn vẻ mặt tôi đầy nghi hoặc, hần cười thần nhiên: “Đi thôi, xe đang đợi ở ngoài”

Còn muốn phản kháng nữa sao? Tôi lắc đầu cười khổ, hần kéo hành lí nắm tay tôi ra khỏi sân bay. Để tránh không bị mọi người nhìn như quái vật, tôi liền giật tay hần ra nhân nhà sóng vai hần ngồi vào chiếc Porsche quen thuộc

- “Anh như thế nào lại tìm được tôi?”- tôi tò mò hỏi, lòng không khỏi bội phục năng lực của Trương mẫu nhân
- “Có người nhớ biển số xe chở cậu đi”- hần vẫn nhìn đường

Tiểu Khả! Tôi cười khổ

Trên đường đi chúng tôi đều trầm mặc. Tôi lên nhìn hần, mặt hần có chút tiều tụy. Phỏng chừng sự việc mấy ngày nay đã quặn hần mệt nghỉ, bây giờ lại còn đích thân tra tôi về, thực sự là làm khó hần quá đi!

Đến biệt thự hẳn dẫn tôi vào một căn phòng được thiết kế, cách bài trí hệt nhà trọ của tôi, đến từng nhân hiệu các vật dụng cũng không khác một thứ, hẳn thật hào phóng nha. Tôi giật mình xoay người nhìn Trương Khải Huy, hẳn đang chuẩn bị rời đi

– “Này...”

– “Có vấn đề gì cậu cứ gọi Cẩm Tả, cô ấy sẽ giúp cậu”– nói xong lại vội vã đi ra

Tôi nhìn một lượt căn phòng quen thuộc, trong lòng không biết là tư vị gì. Tình cảnh này làm tôi có chút hít thở không thông. Trương Khải Huy à Trương Khải Huy, anh làm thế này cũng không có tác dụng gì đâu. Cẩm Tả mang đến một li sữa nóng: “Vương tiên sinh thỉnh thoảng thả lỏng”. Cô ấy khoảng chừng 40 tuổi, trông rất giản dị

– “Cám ơn. Cô gọi Vương Hân là được rồi”. Cô mỉm cười gật đầu rồi đi ra

Tôi mở cửa sổ nhìn khung cảnh thật đẹp bên ngoài, nơi này không chỉ có sân tennis, còn cả hồ bơi, xa xa là một rừng cây. Nhà giàu quả nhiên là nhà giàu, ngay cả mặt sân tennis cũng là loại đất nện đỏ cao cấp. Tôi tưởng tượng cảnh được chạy trên mặt sân ấy, cảm giác tất nhiên sẽ rất tốt dù có hơi tốn sức một chút. Hẳn quả nhiên không hổ danh du học Mĩ Quốc trở về, đến mặt sân thiếu điều cũng khắc rỗng lên mới đủ

Tôi một mực ở trong phòng chờ Trương Khải Huy trở về, nằm trên giường nhàn nhã vừa đọc tiểu thuyết vừa uống sữa, cảm giác không khác khi ở ổ chó của tôi là bao. Cẩm Tả gõ cửa hỏi tôi có ăn cơm chiều không? Tôi trả lời mình không đói. Tôi nằm trên giường ngủ quên lúc nào không hay. Đến khi tỉnh lại sắc trời đã tối mịt, tôi đẩy cửa hỏi Cẩm Tả: “Trương Khải Huy khi nào mới về?”

– “Thiếu gia vừa mới gọi điện báo, cậu ấy sẽ về ngay”– cô cung kính trả lời câu hỏi làm tôi có chút không quen

Tôi “Nga” một tiếng nằm trên sofa thượng đẳng của Trương mỗ nhân

Đại khái khoảng 10 phút sau, hẳn đã trở về

– “Thiếu gia”– Cẩm Tả vội vàng chạy đến giữ áo khoác cho hẳn. Tôi chống tay nhìn hẳn: “Anh muốn giam tôi bao lâu?”

– “Cả đời”– hẳn ngồi xuống nhìn tôi, bốn mắt đối diện nhau

– “Đã ăn tối chưa?”– hẳn hỏi. Tôi lắc đầu

Hắn liền lập tức kéo tôi đứng dậy: “Đi, đi ra ngoài ăn”

Tôi không muốn tranh cãi vô vị với hẳn nữa nên ngoan ngoãn theo sau, thuận tiện định hỏi tình hình Hoàn Á một chút. Hẳn trông áo khoác cho tôi: “Mặc vào, trời bên ngoài lạnh hơn trong nhà đấy”. Tôi nhận lấy. Xe chạy đến một nhà hàng thì dừng lại, xem chừng hẳn là khách VIP ở đây, mọi phục vụ đều cung kính chào hẳn như nhìn thấy ông chủ. Vào trong một gian phòng được trang hoàng lộng lẫy, hẳn gọi vài món ăn đặc sắc, tôi cũng ngồi vào bàn

– “Sự tình giải quyết ổn thỏa rồi?”– tôi hỏi

Hắn nhìn tôi, tựa như dụng tâm quan sát nhất cử nhất động của tôi, đến nửa ngày mới phun ra một câu: “Tại sao cậu làm vậy?”

– “Làm gì?”– tôi giả ngu

Hắn hơi nhíu mày. “Cậu quả thực không đơn giản, Vương Hân. Dem nhược điểm lớn nhất của Hoàn Á nắm trong tay. Nếu không... aiii”. Hắn lắc đầu nhìn tôi. “Nếu lần này không phải Trịnh Hạo Khoa mà là cậu tiết lộ nhưng tài liệu ấy ra ngoài, chắc chắn Hoàn Á sẽ sụp đổ. Bất quá nhờ có cậu nhắc nhở nên bây giờ mọi việc cũng tạm ổn. Một tập đoàn to lớn như vậy lại có một động Tài Chính đen tối như thế. Thì ra mọi số liệu tôi xem qua trước giờ đều là giả mà không hay biết, đám lão già kia. Hừ!”

Coi mỗi lần này hẳn đã tra ra được một nắm phản đồ, dứt khoát rạch ròi, mạnh mẽ vang dội! Tôi từ trước tới sau vẫn im lặng lắng nghe như câu chuyện không liên quan gì đến mình

Đồ ăn được mang lên. “Ăn đi”– hấn gấp vài món cho tôi. Hấn bắt động nhin: “Tôi vẫn không hiểu lần này tại sao cậu lại giúp Hoàn Á?”

Tôi thần nhiên nói: “Tôi không muốn Hoàn Á sụp đổ nhanh, như vậy Trịnh Hạo Khoa nhất định rất đắc ý. Ngày nào còn Hoàn Á, còn Trương Khải Huy anh thì dù có trốn lên mặt trăng hấn cũng bị tóm về, không phải sao?”

Hấn híp mắt nhìn tôi, trên mặt có vẻ không tín nhiệm: “Nga? Thì ra là vì hấn”

– “Ha hả, anh tưởng tôi với anh là Tể Tướng Lưu Gù chắc? Vương Hân tôi từ trước đến giờ có thù tăt báo”. Tôi cười đem thịt cá trích muối nhét đầy miệng. Hấn cũng cầm cúi ăn nhưng lại có vẻ không yên lòng

– “Quay về Hoàn Á đi. Tôi cần cậu”– hấn không thêm để ý cố tình nói

Tôi lắc đầu. “Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không bao giờ bước vào Hoàn Á nữa. Năng lực anh tốt như vậy cần gì tôi trợ giúp, chỉ tổ thêm phiền”

12. Rosespy - Chương 12

Hấn đổi đề tài. “Cậu sống ở nhà tôi có thoải mái không?”

Với một người bị giam lỏng mà nói, hoàn cảnh có gì để thoải mái sao? Tôi thần nhiên trả lời: “Nhận được ưu ái. Khi nào thì sẽ phóng thích tôi?”

– “Đến khi cậu yêu tôi”– hấn không chớp mắt trả lời

Tôi cười lạnh nhìn hấn: “Anh cho rằng điều đó có thể sao? Anh tưởng đời này anh là chúa tể của muôn loài, không quan tâm đến cảm thụ của người khác? Đáng tiếc tôi không phải người hầu, cũng không phải thuộc hạ của anh. Anh cho rằng cứ đeo xích chó vào cổ tôi, tôi sẽ quấy đuôi với anh? Anh con mẹ nó quá ngây thơ rồi! Tôi nói lại lần nữa, tôi không phải đồng-tính-luyến-ái!!!!”

– “Tôi cũng không phải”

Tôi cơ hồ bị câu trả lời của hấn sốc lên tới óc. “Không phải thì theo đuổi tôi làm gì?”

Hấn nhàn nhã nhấp một ngụm vang đỏ Bordeaux không có ý định trả lời tôi. Tôi muốn truy hỏi rõ ràng sự việc liên giữ mệnh tay hấn, phần nộ hỏi: “Trả lời tôi, Trương Khải Huy, anh là muốn đùa giỡn tôi phải...”

– “Tôi thật lòng”. Hấn nghiêm túc nhìn tôi

Tôi bật cười, buông tay, phe phẩy đầu: “Thực không hiểu tại sao anh lại coi trọng tôi như vậy? Có phải hay không ai cũng phục tùng nên anh chán rồi, muốn tìm một chút cảm giác đối nghịch cho cuộc sống thêm thi vị? Chúng ta đều là đại nam nhân, lại không phải đồng tính, không thể nào nảy sinh tình cảm mãnh liệt thiên lồi địa hỏa được. Anh đối với tôi chỉ là hứng thú nhất thời thôi. Đừng nói đến chuyện ma quỷ cả đời gì, có khi anh cũng không biết mình đang làm gì. Tôi gặp qua không ít cô gái, cô nào mà chẳng buông lời tán tỉnh ngon ngọt? Chắc chắn chúng ta chỉ là nhất thời liêu mạng thôi!”. Nhìn hấn không lên tiếng, thôi quên đi! tôi cũng không muốn đọc diễn văn nữa, vùi đầu ăn sơn hào hải vị, dù sao bao tử cũng quan trọng hơn

Hấn vẫn quan sát nhất cử nhất động của tôi như đang chiêm ngưỡng một tác phẩm nghệ thuật làm cho da đầu tôi run lên, động tác có chút không tự nhiên. Đợi tôi ăn xong, chúng tôi liền lên xe trở về nhà

Về đến biệt thự, hấn dường như chưa uống đủ một mực lồi tôi đi bồi hấn uống vang Domaine Romanée-Conti, loại rượu ngon hảo hạng này so với vang đỏ thật khiến người ta dậm chân giậm dừ, những loại vang đỏ thượng đẳng tôi từng uống so với thứ này chỉ là đồ bỏ đi. Người ta là lão tiên sinh tất nhiên sẽ say mê mỹ tửu trước mắt. Tôi và hấn cùng nhau uống, hấn nhâm nhi, tôi nghĩ chuyện của mình, không khí thực trầm mặc. Đến nửa ngày hấn mới nhìn li rượu: “Cho tôi 1 năm, nếu sau 1 năm cậu vẫn không yêu tôi, tôi sẽ để cậu đi”

– “Ân?”– tôi không nghĩ hấn sẽ trả lời thế này

– “Cậu không cần trả lời”– hấn vẫn tự tin như vậy

– “A”. Tôi cười gượng một tiếng. “Một năm? Có phải là dài quá hay không? Anh có đủ kiên nhẫn sao?”

– “Tôi có đủ tự tin!”– hẳn thực rõ ràng

Anh chờ xem! Một năm này tôi sẽ chỉ nằm ngửa ăn sẵn cho biết. Hoàn hảo tôi không phải loại người vì mất tự do mà phát cuồng, chỉ cần một cái giường, một máy tính, đừng nói là 1 năm, 10 năm tôi cũng sống được. Điều kiện không được thay đổi!

– “Một năm này anh định làm gì tôi?”– tôi nghiêng ngả dò hỏi

– “Rồi cậu sẽ biết”

Hắn buông chén rượu, cởi áo khoác đi vào phòng tắm, tôi vẫn ngồi ở quầy bar. Làm cho một người như thể yêu say đắm là không có khả năng, không lẽ tôi và hẳn lại nảy sinh quan hệ? Lần đó chúng tôi trên giường diễn một màn nóng bỏng đến giờ tôi vẫn nhớ rõ. Nhưng cả hai đều là cao thủ tình trường nên đều muốn làm cho đối phương sung sướng, vì thế mới kết hợp thật ăn ý. Nói thẳng là ra tôi cũng thích. Nhưng ngoài dự vọng nam nhân, ngoài như cầu sinh lí bình thường thì không còn gì khác. Tôi mà yêu hẳn thì trời sập. Nhưng tôi vẫn không hiểu, hẳn thế nào lại đem tình dục biến thành tình yêu? Hẳn yêu tôi sao?

Tôi không thích rượu vang nên rót đầy một li Whiskey, sau đó như uống rượu để hớp một ngụm thật to, loại rượu 40 độ này lại từ thực quản chảy thẳng vào dạ dày.

Tôi nặng đầu nằm ở bồn tắm mê man hồi tưởng, một cậu trai bồng bồng chí khí liền khám phá hồng trần, nhanh chóng nhận ra thói đời hững hờ liền muốn quy ẩn giang hồ, chính tôi cũng cảm thấy buồn cười bản thân mình. Tại sao tôi cuối cùng vẫn không cự tuyệt hẳn? Tôi không phải là thích hẳn đi? Aiii, trò đùa này thật khiến người ta chán nản. Một năm? Một năm sau hẳn có thể buông tha tôi sao? Một năm liền tôi sẽ ở trong này? Một năm sẽ vì hẳn mà thay đổi tính khí? Mọi đáp án đều là phủ định, nhưng lần đầu tiên tôi hoài nghi chính mình....

– “.... Cậu sao lại ngủ trong này?”. Nghe được lời nói tôi liền cố gắng mở hai mắt đang nhập nhèm ra, hẳn đang nửa quỳ nửa ngồi trước mặt tôi, cầm khăn lau khô thân thể tôi. Loại rượu Whiskey kia thật nặng làm tôi say đến không thể ngẩng đầu, cũng không biết mình đang ở đâu

Vừa lúc hẳn định ôm lấy tôi thì tôi tỉnh được một nửa, tôi liền đẩy hẳn ra vịn vào bồn tắm đứng lên, nhưng mới được nửa đường đã muốn lão đảo ngã xuống. Một cái khăn tắm lớn bao lấy cơ thể tôi, lúc này tôi mới ý thức được mình đang khỏa thân. Whiskey, tại thứ Whiskey kia hãm hại nên bây giờ tôi mới thất thố như vậy, cũng tại tôi ngu uống rượu như muốn quên hết sự đời mới thành thế này. Đi chưa được vài bước tôi liền hiểu ra, bây giờ tôi bước được 1 bước không xiêu vẹo không khác gì việc phải xoay đầu 10 vòng rồi đứng vững trên mặt đất. Một cánh tay tôi bị hẳn khoát lên người, tôi cũng không cự tuyệt nữa, cứ thế dựa vào hẳn đi về giường. Chiếc khăn trên người bị cởi ra, moi bị che lại, thân mình vì một vật nặng đè đến hít thở không thông.... Tôi không khổng chế được

Ngày hôm sau tỉnh lại tôi như đầu kinh khủng. Nửa ngày sau tôi mới biết mình đang nằm trên giường của hẳn, hẳn yên lặng ngồi ngay bên cạnh. Nhìn thân thể trần trụi tôi mới nhớ hôm qua đã phát sinh chuyện gì, nhưng cũng chẳng kinh ngạc gì. Tôi ngồi dậy, day day huyết Thái Dương cho bớt đau, nhìn hẳn ung dung ngồi trên giường nuốt phân phun vù, tôi lại có cảm giác không thật

– “Cậu muốn đến Hoàn Á với tôi hay ở lại đây?”– hẳn hỏi

– “Ít nói chuyện Hoàn Á trước mặt tôi đi”

Hắn cúi đầu, rất nhanh đi xuống giường mặc quần áo. “Vậy cậu ở nhà đợi tôi về”. Hẳn mỉm cười. Nhìn hẳn y hệt một ông chồng Nhật Bản trước khi đi làm nói với bà vợ nội trợ ở nhà. Tôi không có phản ứng vì đang bận nghĩ cách tiêu thời gian

Những ngày sau, tôi bắt đầu tận lực sống chung với hẳn. Sáng sớm hẳn đánh thức tôi dậy, cả hai cùng chơi tennis, ăn sáng. Sau đó hẳn đến Hoàn Á làm việc, tôi ở nhà chơi game. Một năm này tôi quyết tâm quay về nghề cũ, tìm lại cảm giác thời còn là sinh viên. Vui đầu vào tiểu thuyết và máy tính, tôi vui mừng hỏi

Một hôm giữa trưa khi tôi đang bận rộn buôn bán các thao tác chơi game online, Trương Khải Huy xông vào

13. Rosespy - Chương 13

- “Trình Hạo Khoa đã trở lại, cậu có suy tính gì không?”
- “Mới vậy đã kích động? Giữa trưa liền quay về nói cho tôi hay?”– tôi vẫn đang miệt mài ‘thao tác’ không quan tâm lời hắn vừa nói
- “Cậu không phải vì trả thù hắn mới cứu Hoàn Á một trận sao? Tôi hiện tại đem hắn cho cậu giải quyết, cậu mau tới mà xử lý”
- “Tôi không có hứng thú. Mang hắn giao cho cảnh sát đi, 3 nghìn vạn, hừ, này cũng đủ cho hắn an tâm ăn cơm tù cả đời rồi”– tôi bỏ tay hắn ra tiếp tục trang bị hệ thống game
- “Theo tôi về Hoàn Á, có một số việc cần cậu trợ giúp”
- “Về đó làm gì chứ? Không phải lính của anh bị bắt trở về rồi sao? Chuyện này không liên quan tới tôi. Trời có sập xuống cũng có Trương Khải Huy anh chống rồi, tôi an tâm mà ở dưới đất”
- Hắn giữ chặt tay phải tôi, bức bách tôi phải nhìn thẳng mặt hắn. “Hoàn Á quyết định cùng Henry hợp tác.....”. Hắn không có ý định che giấu ngữ khí bức bối của mình. “Tên Kim Tri Nam kia lại yêu cầu đích danh cậu đại diện Hoàn Á đi đàm phán”
- Lại là Kim Tri Nam!
- “A, anh cũng là hi sinh vì nghĩa, lấy đại cục làm trọng ghê, không sợ tôi cùng hắn bỏ trốn sao?”
- “Tôi cũng chán ghét tên Hàn Quốc họ Kim kia, nhưng...”
- “Vì đại nghiệp của họ Trương anh? Con mẹ nó, tôi đã sớm nói với anh, Trương Khải Huy, đừng nghĩ đến chuyện điều khiển tôi, tôi không phải thuộc hạ của anh. Tôi sẽ không vì Hoàn Á mà làm chuyện này, ít nhất hiện tại là thế”
- Hắn bị thái độ của tôi chọc giận, lập tức rút ổ điện laptop
- “Anh...!”– tôi cũng nóng lên
- Ánh mắt thâm trầm của hắn thực làm người ta không rét mà run. “Hắn không phải cũng muốn có cậu sao? Vậy chúng tôi sẽ công bằng cạnh tranh, xem phần thắng thuộc về ai”
- “Anh nghĩ tôi là món đồ vật? Cút con mẹ nhà anh đi! Nếu anh bất chấp buộc tôi phải tham gia đàm phán, tôi sẽ đứng về phía Kim Tri Nam cho anh xem”
- “Đứng về phía hắn? A, con mẹ nó. Cậu nghĩ Trương Khải Huy tôi là bù nhìn hay sao?”
- “Sao? Muốn giết tôi à? Đến đây!”– tôi một cước đá văng ghế dựa, tiến lại gần hắn gầm thét
- Hắn một phen giữ chặt tay tôi để trước mặt
- “Mẹ anh, buông ra”– tôi đập một cước làm hắn lão đảo lui về sau. Hắn quay đầu nhìn như muốn làm thịt tôi
- “Thế nào? Muốn đánh nhau phải không? Đã nói với anh rồi, tôi sẽ không nhúng tay vào chuyện của Hoàn Á nữa”
- Hắn thực sự cho tôi một quyền, tôi cũng không yếu thế móc một cước vào gáy hắn, chúng tôi vừa đánh vừa đi dần xuống lầu. Bỗng dưng, tôi cảm giác được hắn gắt gao ôm vào lòng, đầu óc trống rỗng. Hoàn hảo cầu thang gỗ có lót thảm không làm chúng tôi bị gì nặng, tôi trên cơ bản là hạ cánh an toàn, ngoại trừ phần da bị xây xát thì không có gì. Hắn tay chân bị bầm vài khối, bàn tay không biết đụng vào đâu bị thương chảy máu
- “Anh không có việc gì đi?”– tôi mở miệng trước. Hắn lắc đầu nằm im, tôi vội vã đến tủ thuốc tìm thuốc đỏ cầm máu

Toa xong thuốc, chúng tôi hai cái đại nam nhân vẫn còn ở ngay chân cầu thang, một nằm một ngồi nhìn nhau. Nhìn hần tôi thật sự rất một cười, hết như một con sư tử ngu ngốc! Cẩm Tả nhìn thấy chúng tôi như vậy liền sưng sốt nhưng cũng biết điều nhanh chóng rời đi

Hần ngồi dậy, nhìn bàn tay bị thương xức đầy thuốc đỏ cười khổ một tiếng. Đứng lên, sửa sang lại quần áo. Nhìn hần như vậy tôi lại mềm lòng, lần nữa phản bội lời hứa của chính mình. “Từ từ, đợi tôi lên lầu thay quần áo”

Hần giật mình nhìn tôi kinh ngạc. Tôi không biết mình vì sao vừa rồi kiêu ngạo như vậy bây giờ lại thay đổi 180 độ. Nhanh chóng thay âu phục tôi theo hần trở lại Hoàn Á

Aiiii, lại quay về

14. Rosespy - Chương 14

Vừa mới vào tới cửa đã gặp Vu Dương, hần đầu tiên là sưng sốt, sau đó nhìn tôi cười xấu xa, hần không biết lí do vì sao tôi quay về nên thấy thế liền nghĩ tôi đã tiếp nhận lão bản của hần. Tôi liếc hần một cái, sau đó theo Trương Khải Huy vào phòng Tổng tài

– “Chúng ta hiện tại phải hợp tác với Henry. Tôi muốn việc đàm phán diễn ra nhanh một chút, an toàn một chút”. Hần vừa lấy tài liệu vừa giải thích

Kỳ thật tôi đã sớm nghĩ sẽ có ngày này. Trước kia tên Trần Hạo Khoa lên làm giám đốc lâm thời tầm nhìn hạn hẹp nên xa lánh Henry. Không nghĩ người ta là đầu sỏ làm ăn bên Hàn Quốc, muốn nuốt trọn Henry quả là kiến càng lay cổ thụ! Nếu không có tổng bộ ở HongKong hỗ trợ, chi nhánh này của Hoàn Á không lụn bại mới là lạ. Trương Khải Huy xem như là thức thời, hóa thù thành bạn, chẳng những diệt trừ hậu họa còn có thể mở ra thị trường kinh doanh cho Hoàn Á tại Hàn Quốc, Nhật Bản. Hiện tại Hoàn Á đã trải qua mấy tao, nguyên khí đại thương, thật sự nếu không cùng Henry hợp tác thì chỉ còn nước ngày một diệt vong, khi đó lão già Trương Diệu Bằng có tái xuất giang hồ cũng chẳng xoay chuyển được càn khôn

Nhưng lần này Kim Tri Nam tại sao lại tiếp tục cuốn tôi vào, không nhẽ lại tiếp tục “Làm cho Hoàn Á nhận thức tầm quan trọng của cậu” như lần trước sao? Hần bây giờ là trực tiếp khiêu chiến với Trương Khải Huy. Vì tôi sao?!? Từ nhỏ đến lớn tôi chỉ là chúng tinh phụng nguyệt, là sao nhỏ quanh mặt trăng nên chưa bao giờ được nịnh nọt khen ngợi, nhưng bây giờ tại sao hai nam nhân này lại cùng nhắm tôi mà nã pháo? Tôi nhìn chằm chằm bản hợp đồng, nhưng đầu óc tiếp tục suy nghĩ vấn đề ‘nã pháo’ kia, Trương Khải Huy nói gì tôi cũng không nghe. Hần phát hiện tôi đang ở lòng Hần thân Sở liền dừng lại nhìn tôi. Tôi cảm thấy có điểm không đúng lắm nên vất vả đem suy nghĩ bản thân quay về căn phòng đang đứng

– “Cậu đang nghĩ gì?”– hần hỏi tôi

– “Khi nào thì bắt đầu đàm phán”, tôi nghênh tiếp ánh mắt hần

– “Hai tuần nữa”. Hần đứng lên đi đến trước mặt tôi. “Cậu không hỏi vì sao tôi đồng ý hợp tác với hần? Vì sao tôi chấp nhận để cậu đi sao?”

– “Việc này cũng cần phải hỏi sao?”. Nếu hỏi thì bản thân quả thật quá ngây thơ rồi, trước giờ tôi đều chủ trương làm tốt bổn phận của mình, những việc không liên quan thì không bao giờ hỏi đến

Không biết có phải câu hỏi của tôi đã làm hần thất vọng hay không, hần thở dài: “Vậy việc này nhờ cả vào cậu. Nếu có gì cần hỗ trợ cậu cứ hỏi Ngô Thiên Cường”

Tôi gật gật đầu. Ngô Thiên Cường là công thần số 1 tại Hoàn Á, nguyên lai Trương Khải Huy muốn để cậu ta đi đàm phán với Henry nhưng Kim Tri Nam lại yêu cầu đích danh tôi. Không còn cách nào khác, đại nhân Thiên Cường bây giờ lại là trợ lí của tôi. Bất quá tôi phải thừa nhận năng lực của hần rất giỏi, tôi nghĩ thật lòng hần cũng không thích gì cho cam. Mâu thuẫn nội bộ Hoàn Á cũng không là gì với vụ làm ăn cùng Henry, nên trước tiên cứ hợp tác hòa thuận với tên Thiên Cường đi đã

Tôi trở lại phòng làm việc trước kia, Trương Khải Huy vẫn giữ nguyên dạng căn phòng này, hần biết tôi có ngày cũng sẽ quay trở lại, tôi không lay chuyển được hần. Cửa mở, trợ lí đi vào

– “Vương Tổng”– nghe được âm thanh thanh thúy nhỏ nhẹ tôi liền quay người nhìn nàng— Lâm Cẩm! Tôi cảm thấy có chút bất ngờ ngoài ý muốn

– “Bọn họ không phải nói cô đã từ chức sao?”– tôi mỉm cười hỏi

Nàng nở nụ cười, vẫn ngọt ngào như vậy. Nàng là trợ lý tôi hài lòng nhất, ôn nhu dịu dàng lại biết cách săn sóc người khác. “Nghe nói anh về lại Hoàn Á, tôi liền xé đơn từ chức đi”. Nàng cười khẽ nhìn tôi: “Anh cần trà Tàp Bồ Ký không?”

– “Được, trà Tàp Bồ Ký”. Thấy mỹ nữ, động cơ làm việc của tôi dâng cao hẳn, xem ra lần này Trương Khải Huy chiều cố tôi tốt lắm, thực vô cùng cảm kích

Vài ngày tiếp theo đó, tôi chuẩn bị tài liệu cho cuộc đàm phán. Tuy đã cùng Henry làm ăn vài lần nhưng tôi vẫn chuẩn bị mọi thứ để trên bàn đàm phán Henry không thể đưa ra những điều kiện bất lợi, dù sao tôi hiện giờ cũng là đại diện Hoàn Á. Trương Khải Huy cùng tôi bàn chuyện công việc, thái độ hẳn nghiêm túc còn hơn dân Trung Đông luôn sẵn sàng tử vì đạo. Nói đến Kim Tri Nam chúng tôi cũng chỉ nói chuyện công việc, nhất quyết lảng tránh quả bom nổ chậm kia. Hết giờ làm việc, chúng tôi vẫn quay về sống chung như thường. Tôi còn đang hứng thú công tác game online của mình

Cuộc đàm phán tiến hành thuận lợi, dù sao chúng tôi cũng đã chuẩn bị rất kỹ nên bên Henry không bắt bẻ được gì. Kì lạ chính là Kim Tri Nam không xuất hiện, suốt mấy vòng đàm phán cũng chỉ có kẻ đứng thứ hai Henry- Tổng Chính Hiền tham dự. Khi cuộc họp vừa kết thúc, điện thoại tôi đổ chuông

– “Alo”

– “Là Hân phải không?”– một giọng nói êm ái truyền vào màng nhĩ, lòng tôi run lên

15. Rosespy - Chương 15

– “Kim tiên sinh?”

– “Cậu đêm nay có rảnh không?”

– “Kim tiên sinh có việc gì sao?”– tôi không biết hắn đang bày trò gì

– “Tôi muốn mời cậu đi uống cafe, không biết có được không?”

– “Anh muốn nói chuyện công sự?”– tôi không thích phải nói chuyện công việc những lúc nghỉ ngơi

– “Đây là cuộc gặp cá nhân của chúng ta, việc hợp tác không phải đã xong hết rồi sao, tôi muốn mời cậu với tư cách là bằng hữu cùng nhau uống chén nước”

Tôi nhìn nhìn đồng hồ, thời gian còn sớm. Đi xong rồi quay về căn “ngục giam” cũng còn kịp nên liền đáp ứng hắn. Hắn có chút hưng phấn hỏi: “Mấy giờ?”

– “Bây giờ”

– “Được, cậu ở dưới tòa nhà Phú Sơn đợi, tôi sẽ tới đón”. Tôi đáp ứng hắn, Phú Sơn là nơi hay công ty đàm phán hôm nay

Tôi bồn ba quay về biệt thự, thay bộ đồ công sở như đồ tang ra, mặc vào một chiếc quần jeans Lee cùng áo phông PoLo U.S, đem tóc buồn bán một chút, nghiễm nhiên trẻ lại như 5 năm trước. Tôi nhìn đồng hồ, 6h20, liền tắt tả chạy khỏi biệt thự vẫy taxi đến Phú Sơn

Tôi đứng dưới tầng trệt Phú Sơn thông thả qua, thông thả lại, nhàn nhã hết như đi dạo vườn bách thú. Còn 20 phút.... 19 phút.... Gặp quý! Tôi đến sớm a! Ở đời tôi ghét nhất những người bội tín, thứ hai là phải chờ đợi. Thôi cũng tốt, coi như hôm nay là lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác một ngày dài bằng một năm, chờ đợi mà lòng nóng như lửa đốt

Kim Tri Nam giống như đồng hồ báo giờ của đài truyền hình, đúng 7 giờ đầy của xuất hiện trước mặt tôi. Tôi ngồi vào xe muốn hỏi hắn định chở tôi đến đâu, lão huynh lại mở miệng trước: “Hân, thỉnh cài dây an toàn vào”. Tôi cười cười chấp hành mệnh lệnh

Hắn lựa chọn một quán cà phê nhỏ mang kiến trúc Tây Á, bốn bên trồng đầy hoa nhài. Trong phòng đặt các bàn vuông vức cạnh nhau, mỗi bàn có hai ghế dựa, ánh đèn ở đây mờ ảo nhưng rất ấm áp. Đa phần khách đến đây đều là người ngoại quốc, ai cũng nhẹ giọng nói chuyện không ảnh hưởng đến chung quanh. Nhạc nhẹ nhàng lọt vào tai, tôi phi thường thích ý. Chúng tôi chọn một bàn ngồi xuống

Phục vụ mang cho chúng tôi hai li đá chanh trong lúc đợi cơm, quán cà phê bình thường này cũng được phết. “Cho tôi một li.....”. Tôi vừa muốn mở miệng, Kim Tri Nam đã chen vào: “Hân, đừng uống Tập Bồ Ký nữa, trà Đề Lạp nơi này không tồi. Thuận tiện uống thêm li cà phê Santos của Braxin, được không?”

Tôi nở nụ cười, hắn nói cũng đúng nhưng tôi vẫn nhớ hương vị Tập Bồ Ký nha. “Được, cứ như vậy đi”

Cơ bản nguyên đêm hắn làm diễn viên chính, hắn kể rất nhiều chuyện của bản thân mình từ nhỏ đến lớn, rồi việc đưa Henry tiến vào Trung Quốc thế nào, huy hoàng nhưng sau lưng có nhiều chua xót thế nào. Nhâm nhi tách cà phê, nghe hắn kể chuyện xưa, mắt tôi có chút ẩm ướt. Hắn ngừng nói, chúng tôi vẫn đối diện nhau

– “Nghe nói hiện tại cậu vẫn ở chỗ Trương Khải Huy”– hắn hỏi xong liền nhanh chóng bổ sung “Thực xin lỗi, tôi không nên hỏi đến”

– “Chúng tôi không phải quan hệ như anh nghĩ”– tôi không biết mình bị gì mà phải đi giải thích thế này với hắn

– “Nếu cậu muốn được tự do, tôi có thể giúp”– hắn tựa hồ như chuyện gì cũng biết

– “Thế khác nào nhảy từ hồ này sang hồ khác?”– tôi cười khổ nhìn hắn. Không phải tôi đi không được, mà chính là hiện tại tôi cũng không biết mình phải đi đâu

Hắn sống sót nửa ngày, phỏng chừng đang suy nghĩ lời tôi vừa nói. Đến khi hắn có phản ứng thì là một nét mặt đại biến. “Tôi không phải ý tứ này, Hân. Tôi không giống như hạn chế tự do của cậu, càng không bắt cậu để bên người hoặc buộc cậu phải yêu tôi. Cho phép tôi thẳng thắn, tôi thực sự thích cậu. Nhưng hiện tại chỉ muốn làm bằng hữu của cậu — một bằng hữu đúng nghĩa để giúp cậu khi cần. Nếu không thích, cậu có thể cự tuyệt”

– “Anh rốt cuộc là thích tôi ở điểm nào?”– tôi vẫn buồn bực, làm thế nào mà từ khi bị đá khỏi Hoàn Á tôi lại đào hoa hẳn lên, đáng tiếc đối phương đều là nam nhân

– “Đó là một loại cảm giác không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt hết ý được, tôi không biết trong tiếng Trung của các cậu gọi đó là nhưng. Nhưng nếu đã thích ai, tôi sẽ theo đuổi đến cùng. Ca dao tục ngữ Trung Hoa có câu: mưa dầm thấm đất. Tôi không tin cậu sẽ không có chút tình cảm nào với tôi. Nhưng tôi sẽ không làm vậy, tôi sẽ chờ đến khi cậu yêu tôi, chính thức tiếp nhận tôi. Tôi sẽ chờ cậu cả đời”. Tên Hàn Quốc này thái độ thật nghiêm túc, nhưng làm sao lần nào hắn tỏ tình cũng thiếu sức thuyết phục cả

Tôi âm thầm cười trộm, người này so với Trương Khải Huy còn tự tin hơn. Anh chậm rãi mà chờ đi, chờ hết đời cũng không có khả năng

– “Anh không sợ tôi sẽ yêu Trương Khải Huy trước sao?”– tôi cười cợt nói ra

Hắn nở nụ cười. “Hắn không cho cậu thứ cậu cần, không bao giờ hắn có thể. Tôi biết hắn cũng không phải ngày một ngày hai, hắn cố chấp y hệt cha mình”

– “Anh biết tôi cần gì sao?”– tôi hứng thú tiếp tục hỏi

– “Cậu cần tự do, không phải sao?”. Hắn vẫn tiếp tục mỉm cười, nhưng tôi cười không nổi

16. Rosespy - Chương 16

Tôi trở về biệt thự là đã gần nửa đêm, phòng tối om, xem chừng Trương Khải Huy đã đi ngủ, tôi đẩy cửa đi vào, cước bộ còn nhẹ nhàng rón rén thỏ thẻ hơn mèo

– “Cậu đi gặp ai?”– một âm nam trầm đầy biểu cảm vang lên làm tôi giật hết cả người

Điều chỉnh nhịp thở, ức chế nỗi sợ hãi trong lòng tôi thản nhiên trả lời: “Đi uống cà phê thôi”. Cái này là sự thực

– “Đi một mình?”– ngữ khí của hắn như thăm vắn tội phạm làm tôi bực bội

– “Đi cùng ai liên quan gì đến anh? Không phải bây giờ tôi đã trở lại rồi sao?”. Tôi dục hỏa công tâm

Một bóng đen vọt đến trước mặt tôi, theo bóng tối lơ mơ tôi nhìn thấy ánh mắt dữ dội đang muốn đốt cháy tôi. “Tôi lo lắng cho cậu”

– “Hừ, lo lắng? Lo lắng cái gì? Lo tôi bỏ trốn? Hay lo tôi sẽ yêu người khác? Tôi không muốn tranh luận với anh, Trương Khải Huy, việc này đâu có nghĩa tôi với anh kị khế bán mình chung thân, sao tôi hết thấy phải nghe lời anh? Ít tự cho mình luôn luôn đúng đi! Từ khi sinh ra đến giờ cũng chưa ai có quyền can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của tôi”. Tôi lọ mọ tìm công tác đèn, tôi không thích trong bóng tối mà lăm lăm nhắm mắt nhắm mũi thế này. Thật vất vả mới được công tác, bất ngờ một bàn tay tóm lấy tay tôi, tiếp theo cả thân thể đều bị ôm lấy. Tôi không phản kháng, cũng không đẩy hắn ra, hai người cứ thế đứng hình trong bóng đêm, không ai lên tiếng

– “Thực xin lỗi”. Qua nửa ngày đứng hình hắn mới phun ra ba chữ này. “Tôi sợ cậu sẽ bỏ tôi mà đi”, như thế nào bây giờ lại như con nít?

– “Không phải đã nói thời gian là 1 năm sao? Tôi sẽ không bội ước”

Hắn hôn nhẹ bên tai tôi như chuồn chuồn lướt nước, chậm rãi nắm lấy tay phải tôi, tay còn lại ôm lấy lưng tôi. Dục vọng nam nhân làm thân thể tôi xúc động, nghe hơi thở nặng nề của hắn bên tai, cơ thể tôi bắt đầu khô nóng, tôi giữ lấy mặt hắn, cắn lên môi hắn, đầu lưỡi cả hai quấn quít một chỗ. Hắn giật lấy áo của tôi, xem ra chiếc áo Polo US này hỏng luôn rồi, tôi cũng xé áo hắn, thuận thế đẩy hắn ngã xuống đất

— Hai đại nam nhân dây dưa cùng một chỗ, cùng nhau tìm kiếm điểm mẫn cảm của đối phương. Hắn trở mình một cái thân thể đã ở trên lưng tôi...

A! Tôi rên rỉ, hai tay chống trên mặt đất, cắn chặt môi. Hắn tiếp tục liếm cổ tôi, tai tôi, nhẹ nhàng cắn vào vành tai tôi, tận lực làm tôi trầm tĩnh lại mới bắt đầu tiến công. Tôi nhin không được lại phát ra tiếng rên rỉ vô tình lại như tiếp thêm thuốc kích thích cho hắn. Lại một trận mãnh liệt như sư tử động dục, hắn ôm lấy tôi không ngừng nhắm vào nơi sâu nhất

Ách.... hai chúng tôi cùng gầm nhẹ. Hắn vẫn ở trên người tôi, hôn cổ và vai tôi, vuốt ve sợi tóc đầy mồ hôi của tôi. Tôi cảm thấy mệt mỏi nhưng người vẫn phi thường hưng phấn, phỏng chừng là tại tách cà phê Braxin có quỷ mới uống tối nay đi

– “Hân!”– hắn nhẹ giọng gọi tên tôi

– “Ân?”

– “Em có yêu anh không?”. Hắn lúc nào cũng thẳng thừng như vậy thực làm người ta không chịu nổi. Đã thế này còn giả vờ đức hạnh làm gì không biết. Tôi không trả lời. Chậm rãi nhắm mắt, cơn buồn ngủ cũng từ từ kéo đến

Tỉnh lại tôi thấy mình đắp một tấm chăn lông thú, trắng trợn nằm trên mặt đất. Tôi nhìn chung quanh, hắn hình như đã đi rồi. Tôi gian nan đứng lên nhìn đồng hồ, gặp quỷ! Đã 9h40, chỉ còn 20 phút nữa là đến giờ kí kết hiệp ước với Henry. Tôi một tay mặc quần áo, một tay đánh răng chải đầu. Năm phút sau đó chạy ra vẫy một chiếc taxi thẳng hướng tòa nhà Phú Sơn mà tiến

Tôi bước vào phòng họp đúng 10h, hai bên vừa mời ngồi xong. Trương Khải Huy thể mà hôm nay đích thân xuất mã, có lẽ hắn nghĩ tôi sẽ không tới kịp. Tổng Chính Hiền trưng bộ mặt tái như mây quần bài Tây nhìn tôi, tôi tiếp nhận văn bản đặt bút kí vào. Song phương trước kia căng thẳng đến hít thở không thông giờ chính thức trở thành đối tác với nhau, minh chứng rõ ràng nhất cho châm ngôn ngoại giao của Anh Quốc đầu thế kỉ 20: không có bạn bè nào là mãi mãi, không có kẻ thù nào là mãi mãi, chỉ có lợi ích là mãi mãi!

Tránh đi ánh đèn phóng viên đang chờ phỏng vấn, tôi cùng Trương Khải Huy tiến vào một chiếc limousine Cadillac đang đợi sẵn.

– “Nhiệm vụ của tôi hoàn thành”– tôi nhẹ giọng nói không quan tâm đến ánh mắt của hắn. Tôi còn muốn nói rõ thêm: chuyện của Hoàn Á tôi không bao giờ nhúng tay nữa. Nhưng, quên đi, tôi biết có nói cũng vô ích, trước mặt hắn ý chí tôi đều trở nên bạc nhược, nói không chừng lại phản bội lời thề cũng nên. Bây giờ việc cấp bách là quay về trại tập trung chuyên tâm nằm ngục

17. Rosespy - Chương 17

Tôi lại bắt đầu cuộc sống bị giam cầm vô vị. Trương Khải Huy cũng không hay ghé, hắn nói việc hợp tác lần này có nhiều việc hắn phải đích thân xử lí. Hắn muốn tôi quay về giúp hắn nhưng tôi cự tuyệt

Một tối hắn vào phòng tôi, tôi đang đeo phone nghe nhạc Michael Learns To Rock (MLTR). Hắn ngồi bên giường, chăm thuốc theo dõi màn biểu diễn điên cuồng của tôi. Tôi điên hết cơn rồi mới quay nhìn hắn

– “Có chuyện gì?”– tôi gõ tai nghe ra

– “Không nghĩ lúc cậu hát tiếng Anh bộ dạng rất giống ca sĩ”. Hắn tựa vào giường dùng ánh mắt mê man nhìn tôi, hắn không biết lời nịnh hót kia quá thường hay sao? Khi còn học đại học tôi là ca sĩ hát tiếng Anh nổi danh toàn trường, bây giờ đến Anh ngữ còn phải gọi tôi bằng cụ còn chưa đủ

– “Anh có chuyện gì?”– tôi quyết không buông tha, lão huynh này muốn động viên tôi quay về tổ chức, nên suốt ngày dùng lời ngon ngọt dụ dỗ

– “Ngày mai cùng tôi tham dự một bữa tiệc tối”– cuối cùng hắn cũng nói đến chính đề

– “Không hứng thú”

– “Ngày mai là sinh nhật con gái Tổng tài Tôn Tư Nhạc của Lăng Vũ, hắn mời rất nhiều đại nhân vật nổi tiếng thương giới. Tôi muốn cậu cùng đi”. Hắn vẫn như vậy không thêm để ý đến cảm thụ của tôi

– “Hừ, tôi cũng không phải là đại nhân vật”. Thực ra tôi cũng muốn đi. Bao nhiêu năm nay thừa sống thiếu chết làm việc chưa bao giờ được mời dự những buổi tiệc như thế này, bây giờ có cơ hội sao lại dễ bỏ qua?

Hắn vẫn không nói gì, không lẽ nhanh như thế đã từ bỏ ý định mang tôi theo cùng? Tôi khẩn trương: “Tôi nếu đi thì lấy thân phận gì?”

Hắn cười: “Cậu vẫn là Vương tổng a! Hoàn Á lúc nào cũng có chỗ cho cậu”. Tôi bày ra biểu tình miễn cưỡng gặt đầu một cái, rồi cùng xuống lầu ăn cơm. Trên bàn cơm chúng tôi thảo luận về các ca sĩ ngoại quốc mình yêu thích, dù sao hắn cũng từng ở Mĩ Quốc lâu như vậy nên biết rất nhiều vấn đề và nhân vật mà tôi không biết

– “Cậu hát hay lắm, tôi còn không biết cậu có tài như vậy”. Hắn cười nói: “Cậu còn biết gì khác nữa không?”

– “Bổn thiếu gia đây cầm kì thi họa cái gì cũng biết”. Điểm này không sai, từ nhỏ cha mẹ đã rất quan tâm đến sự phát triển toàn diện của tôi

– “Nga?”– hắn hưng phấn nhìn tôi, “trách không được tại sao cậu lại viết chữ đẹp như thế, nguyên lai là đã được luyện từ nhỏ a”

Tôi cười đắc ý nhớ lại chuyện trước đây, nhớ đến cha mẹ đã không còn, trong lòng lại đau xót. Hắn tựa hồ nhìn ra những biến hóa trên mặt tôi, liền khoát vai tôi hỏi: “Làm sao vậy?”

– “Không có gì a”– tôi cho hắn một nụ cười hoàn mỹ

Nguyên buổi chiều hôm sau tôi ở nhà buôn bán quần áo cho bữa tiệc tối, một dạ hội trang trọng như vậy không thể ăn mặc xấu xí được. Tôi biết nam nhân đi dự tiệc ngoài tuxedo đen hoặc trắng thất nơ thì không còn gì nữa. Tôi không muốn mình ăn vận như nhà ảo thuật như vậy, nam nhân dù sao cũng không phải nữ nhân, không cần ăn mặc để tỏa hào quang lấp lánh tứ phía, nhưng nhất định cũng không thể xuề xòa. Tôi mặc một bộ Armani chuẩn, dắt khăn vào túi áo muốn mình giống như một quý tộc Anh Quốc thứ thiệt, nhưng quên đi, tôi không có cái khí chất đó. Cuối cùng tôi chọn một bộ vest đen đơn giản khoát ngoài sơ

mi màu trắng, trang phục kinh điển như vậy vĩnh viễn không bao giờ mắc lỗi. Tôi không thất cả vạt mà để ngõ một cúc áo sơ mi, nhìn vừa phong trần vừa lạnh lùng. Như vậy là được rồi!

Theo Trương Khải Huy tiến vào dinh thự của Tôn Tư Nhạc, tôi bị khớp, cái này không phải là dạ hội, vũ hội hay tiệc tối mà là quần anh hội mới đúng. Nhìn vào có thể thấy chủ nhân bữa tiệc là một người rất có danh tiếng, khách mời toàn những tên tuổi nổi bật trên thương trường trong nước và quốc tế, có cả quan chức cấp cao chính phủ, các nhà thiết kế nổi tiếng, trùm các công ty ô tô hàng đầu Á Châu, còn thêm trùm dầu mỏ và bất động sản. Nhìn đâu cũng toàn là những đại nhân vật nổi danh, tôi thực sự thấy khó thở

– “Hân”. Thế nhưng lại có người nhận ra tôi. Tôi quay đầu lại nhìn, Kim Tri Nam!

– “Ngài khỏe không? Kim tiên sinh”

– “Tôi đã nói với cậu nhiều lần rồi, đừng gọi tôi là Kim tiên sinh, nghe xa cách đến vạn dặm. Tôi nói lại lần nữa, cậu gọi Nam là được rồi”. Hắn mỉm cười cầm ly vang đỏ từ tay phục vụ đưa cho tôi

Tôi nhận lấy nhấp một ngụm nhỏ

– “Nhìn cậu có vẻ khấn trương”. Hắn luôn luôn nhìn rõ mọi việc

– “Tôi có sao?”. Tôi hỏi lại, trong lòng cảm thấy vô vị. Trước mặt hắn tôi lúc nào cũng như bị lột trần

Hắn giới thiệu tôi với vài người chung quanh, xem ra hắn đối với các đại nhân vật này cái gì cũng biết rất rõ. Trình độ không thua gì chó nghiệp vụ, thực hoài nghi không biết có phải trước kia hắn là người của cục tình báo quốc gia CIA không nữa?

Lúc hắn đang giới thiệu hăng say, nhạc bỗng dừng lại, toàn khán phòng nhất thời yên tĩnh. Ngọn đèn mờ ảo tập trung lên cầu thang xoắn ốc, diễn viên chính từ từ bước lên sân khấu

18. Rosespy - Chương 18

Bấy nhiêu tinh anh hội tụ làm sinh nhật cô gái này so với tiệc mừng kháng chiến thắng lợi còn lớn hơn. Tôn Tư Nhạc cảm động nhìn khách mời đến chung vui, cô con gái vừa trở về từ Úc đứng bên cạnh cha liên tiếp mỉm cười chào hỏi mọi người. Cảnh này làm tôi nhớ đến tổng thống Mĩ và đệ nhất phu nhân trong những chuyến công du

Đây có phải là buổi tiệc kén rẻ không? Tôi cực kì phản đối việc quảng tú cầu chọn rẻ như thế này. Nhưng đây là bữa tiệc thượng lưu, tôi coi như không dính dáng gì đến mình

Vũ hội tiếp tục, mọi người bắt đầu nhảy. Trương Khải Huy đang cùng các doanh nhân Indonexia tán gẫu, một chút thời gian cũng không bỏ phí! Kim Tri Nam cũng có người kéo đi, ở đây cũng không ai tiến lại chào hỏi tôi, ai sẽ để ý đến một tên tiểu tốt như tôi chứ? Tôi tiến lại bàn đồ ăn lấy nước chanh uống. Thực mẹ nó trường giả học làm sang! A! Tôi cười khổ

– “Xin chào”. Một bộ váy lam nhạt tiến đến trước mắt tôi, tôi ngẩng mặt nhìn.... a, thì ra là nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay

Tôi buông li trong tay nhìn nàng, nàng nhìn tôi tươi cười ngọt ngào. Theo kinh nghiệm của gái dày dạn của tôi thì đây là tín hiệu ưu ái của các cô gái, hôm nay lại thấy. Mặt nàng đỏ hồng trên cổ, vẫn còn mang nét học sinh chưa thành thực. Dù sao cũng là tiểu thư của phú ông chưa trải đời, yêu cầu nàng phải xử lí tình huống thành thực quả không công bằng. Nàng vươn bàn tay nhỏ dài mời tôi khiêu vũ. Tôi sao có thể cự tuyệt chứ?

Tôi theo nàng đi vào sàn nhảy, cẩn thận quan sát vị thiên kim này. Nàng không cao, cũng không xinh đẹp, nhưng một cô gái 20 tuổi, dù cố che dấu thế nào cũng sẽ để lộ vẻ đáng yêu cố hữu

– “Có thể nói cho tôi biết anh tên gì không?”

– “Vương Hân. Tôn tiểu thư, cô nhảy đẹp lắm”. Nịnh hót là điều không thể thiếu khi nói chuyện với phái nữ

Nàng thật cao hứng, khuôn mặt lại đỏ hồng. “Gọi tôi là Giai Tuyền đi. Vương Hân, anh có biết anh rất giống một người không?”

– “Nga? Ai?”

– “Phùng Đức Luân, không biết anh có biết người này hay không. Nhưng anh rất giống người ấy, đặc biệt là nụ cười”. Nàng nhìn chăm chăm mặt tôi như thể đang cố tìm thêm những điểm giống nhau khác. Tôi thật không biết họ Phùng gì đó là ai, phỏng chừng là thần tượng hoặc người yêu của nàng

– “Xem ra anh chưa từng nghe qua tên anh ấy, Phùng Đức Luân là thần tượng số 1 HongKong”. Tôi búng tỉnh đại ngộ, nàng tiếp tục nói. “Không nghĩ bằng hữu của cha tôi cũng có người đẹp như anh”. Nàng đây là đang chế giễu tôi sao? Đáng tiếc tôi không phải là “bằng hữu” của cha nàng

– “Cô cảm thấy tôi giống ngôi sao kia sao? Đáng tiếc tôi không có đủ mị lực, nếu không cô sẽ phải nói hần trông giống tôi”. Tôi nói, khéo miệng không quên giương lên

Nàng nở nụ cười: “Không ngờ anh còn rất hài hước”. Hài hước? Cáp, câu đầu tiên nàng nhận định đúng tính tủy của tôi

– “Cô hiện đang học ở Úc?”

Nàng gật gật đầu. “Cha nói tôi trở về dự tiệc mừng sinh nhật, trên thực tế tiệc này là vì ông ấy cả...”. Nghe thiên kim tiểu thư oán giận, tôi cười trộm, xem ra tôi không phải là kẻ duy nhất chán ghét bữa tiệc này

– “Vương Hân, anh làm ở công ty nào?”

– “Hoàn Á”

– “Hoàn Á? A! Tôi thường xuyên nghe cha nhắc đến, ông nói Hoàn Á rất mạnh”

– “Đa tạ lệnh tôn khích lệ”

– “Anh là mới trở về từ Mĩ Quốc phải không?”

– “Tại sao cô lại hỏi vậy?”. Tôi nghi ngờ, Đại tiểu thư này không phải nghĩ nhầm tôi là Trương Khải Huy đi

– “Không có gì. Chỉ là tôi cảm thấy anh thực vĩ đại, giống như đi du học Mĩ Quốc về”

– “Ha hã, tôi không phải kim quy mà chỉ là đế nhũ”. Vĩ đại là du học Mĩ Quốc trở về? Bà nội của tôi ơi, đây là kiểu lí luận gì vậy?

– “Haha”. Nàng cười ha hã, “Vậy có thể nói cho tôi biết anh học trường nào không? Trường nào lại sản xuất ra khuôn mặt dễ nhìn như thế này?”

Cô gái này quả nhiên muốn nghiên cứu thị trường. “Thanh Hoa”, tôi thần nhiên nói

– “A?”. Ánh mắt nàng tỏa sáng, nhưng ở đô hội này ai nghe danh trường tôi cũng phản ứng như vậy, tôi đã quen rồi. Dù sao học Thanh Hoa cũng là một niềm kiêu hãnh của tôi

– “Anh thật là lợi hại nha”. Lại thêm một người sùng bái

Tôi chỉ cười cười. Nhạc dừng một đoạn tạm nghỉ, chúng tôi ngồi nơi sofa tiếp tục tán chuyện. Cứ như vậy vượt qua một đêm hít thở không thông

– “Tôi có thể gọi điện cho anh không?”. Tôn Giai Tuyền hỏi. Ông trời của tôi ơi, trên mặt tôi có phải hay không luôn khắc chữ đào hoa. Tôi từ chối trả lời, Tôn đại tiểu thư lại trực tiếp hơn: “Có thể cho tôi số điện thoại của anh không? Tôi thực thích nói chuyện phiếm cùng anh”

Tôi đọc số điện thoại cho nàng. “Có phải hay không nói chuyện với tôi cô sẽ có cảm giác gần gũi với thần tượng của mình hơn?”. Tiểu nữ sinh này đang trong thời mơ mộng, như vậy cũng có thể giải thích được

– “Không phải, tôi sẽ không bao giờ nghĩ anh là Phùng Đức Luân. Tháng sau tôi phải quay về Úc để học nên hi vọng trước khi đi có thể gặp anh. Tối mai anh có rảnh không?”

Có ý tứ, cô gái 20 tuổi này làm việc hiệu suất cao thật! “Không chắc”

– “Tôi biết anh rất bận rộn”. Nàng không biết thực tế tôi rất rảnh rỗi. “Tối mai có thể ăn tối cùng tôi được không?”

– “Được”. Tôi không muốn dội gáo nước lạnh vào mặt đại tiểu thư này, dù tôi đối với nàng không có hứng thú nhưng có thêm một người sùng bái cũng là thu hoạch rồi. Hơn nữa gần đây cả ngày bị vây trong thế giới đơn tính, tôi cũng nên thay đổi cùng bạn khác phải tận hưởng cuộc sống. Nghe tôi đồng ý, nàng hưng phấn bắt lấy tay tôi lay lay: “Vây anh chờ điện thoại của tôi”

Tôi nhẹ nhàng bắt tay cáo biệt, đáp ứng rồi

19. Rosespy - Chương 19

Ngồi trong chiếc Porsche, tôi rõ ràng cảm giác được Trương Khải Huy đang rất hưng phấn, đêm nay hẳn lợi dụng vũ hội kia giành được mấy hợp đồng. Tôi ngồi im nghe hắn trình bày thành quả, nghe hắn mắng chửi mấy doanh nhân Indonexia, nghe hắn hùng hồn nói về kế hoạch thâm nhập Indonexia của Hoàn Á

– “Đêm mai Tôn Giai Tuyền hẹn tôi ăn tối”. Tôi không biết vì sao lại nói với hắn chuyện này

Hắn dừng lại nhìn tôi: “Nga, nguyên lai tên tiếng Trung của cô ta là Tôn Giai Tuyền à, mọi người vẫn thường gọi là Lydia. Đi, cậu đi đi. Ngày mai tôi đưa cậu đi, không thì cậu cứ lấy xe tôi mà đi”

A? Đây có phải người luôn ăn dấm chua, thấy tôi đi hẹn hò bên ngoài liền phát cuồng không? Hiện giờ thiên kim lớn nhỏ theo đuổi tôi hẳn lại không chút lo lắng. Khi dễ tôi là gay không thể yêu phụ nữ sao? Tôi có cảm giác mình là kẻ thất trận. “Anh không sợ tôi yêu cô ta sao?”

– “Cậu có thể sao?”. Về mặt hắn đầy tự tin. Tôi xem như thất bại triệt để

Tôi nằm trên chăn ấm nệm êm trở mình, cảm thấy cuộc sống như bây giờ thật uống phí hùng tâm tráng khí của mình. Nhưng tôi lại là người lời nói gói vàng, nên không thể không chấp nhận bị giam cầm trong này. Còn nữa năm nữa tôi được giải phóng, chính xác là 176 ngày! Lúc trước không biết bản thân mình phát ngốc cái gì lại đi kí tên vào cái khế ước bán mình đầy bất công này. Bây giờ có nói gì cũng vô ích, Trương Khải Huy luôn tự xưng hùng xưng bá, bị hắn truy thì có mà lên thiên thai nằm chơi với mây trời. Không bằng thành tâm hợp tác cho đến khi hết thời gian bán mình. Tôi nghĩ hắn lẫn lộn trong thương trường nhiều như vậy, chắc chắn phải giữ chữ tín.....

Chuông điện thoại vang lên làm tôi quay về thực tại

– “Cô khỏe không?”. Tôi biết là ai

– “Vương Hân, đêm nay anh rảnh rồi cả đêm phải không?”. Tôn Giai Tuyền dùng âm thanh ngọt ngào hỏi han, tôi thích phong cách này, người nào mới nghe qua không chừng còn tưởng chúng tôi đang yêu đương sâu đậm gì lắm cũng nên

– “Đúng vậy, có chuyện gì quan trọng hơn mệnh lệnh của đại tiểu thư chứ?”. Tôi trêu chọc

Nàng cười. “Vây tối nay chúng ta cùng đi ăn tối, rồi tôi dẫn anh đi gặp vài người bạn của tôi được không?”. Bạn? Nàng không phải nghĩ tôi đã nguyện ý làm bạn trai của nàng đi?

– “Bạn của cô?”

– “Đúng vậy, mọi người cùng chơi a! Chúng tôi tổ chức một buổi party nhỏ, xem như bồi thường bọn họ đêm qua không được đến dự vũ hội của cha tôi”

– “A, lại là tiệc sinh nhật. Xem ra một năm cô sinh đến mấy lần a”. Tôi cười nói

Nàng sững sốt một chút, sau đó là một trận cười vang dội: “Đi ra đón tôi”. Xem ra nàng cũng thích hạ mệnh lệnh

– “Bây giờ?”. Tôi nhìn đồng hồ, mới 4h30, có phải ăn tối giờ này là quá sớm hay không?

– “Đúng vậy, chúng ta đi sớm tâm sự thêm cũng được mà. Thế nào? Anh bận việc à?”. Tán gẫu nguyên đêm hôm qua rồi còn chưa đủ a? Không lẽ tôi đem 18 đời tổ tông ra kể cho nàng nghe mới đủ?

– “Chưa đến giờ tan tầm”. Tôi nói dối

– “Nga, tôi quên mất anh còn đi làm. Vây mấy giờ anh tan tầm?”. Nàng có chút thất vọng

- “Tôi sáu giờ sẽ đến đón cô, đón ở nhà cô phải không?”
 - “Được rồi, vậy tôi ở nhà chờ anh”. Nàng vẫn không có ý định dừng cuộc nói chuyện
 - “Còn chuyện gì nữa không?”. Tôi không muốn tán chuyện thêm nữa
 - “Anh đang làm việc à?”. Đã biết rõ còn cố hỏi!
 - “Đúng vậy”
 - “Vậy nói chuyện điện thoại trong giờ làm có bị coi là vi phạm nội quy công ty không?”
 - “Cô còn việc gì nữa không?”
 - “Không có, nhưng tôi muốn nói chuyện phiếm với anh”. Cô nữ sinh này tính tình thật thất thường, khí chất cũng trái ngược hoàn toàn với hình ảnh tôi thấy đêm qua
 - “Please, Tôn đại tiểu thư, tôi không muốn bị đuổi việc”. Tôi gần hết kiên nhẫn
- Nàng thật vui vẻ: “Không sao, vậy thì tôi sẽ nói ba ba tôi muốn anh với mức lương cao hơn hiện tại”. Nói thế mà cũng nói được! Quả là đại tiểu thư danh môn khuê tú chưa nếm trải mùi đời, chuyện công việc như thế nàng tưởng một câu nói miệng thì sẽ xong chắc? Vương Hân tôi cũng hết kiên nhẫn mà nghe nàng nói tiếp
- “Được rồi, vậy lát nữa sẽ gặp anh”. Nàng đáp ứng rồi, thật khó khăn mới dập máy được nha

20. Rosespy - Chương 20

Tôi lái chiếc Porsche của vị tổ tông kia đến khu nhà cao cấp Tôn thị, đợi nửa ngày vẫn chưa thấy nàng đi ra. Tôi nóng nảy liền gọi điện thoại cho nàng. “Sao tôi không thấy cô đâu?”. Với những người không có khái niệm đúng giờ, tôi chưa bao giờ hòa nhã

- “Lập tức, lập tức! Tôi không biết phải mặc đồ gì. Lập tức đi ra!”. Chẳng lẽ một cô gái đến muộn là vì cô ta rụt rè? Câu “Lập tức đi ra” kia lại tổn thêm của tôi nữa tiếng đứng đợi. Rốt cục, nàng mặc một chiếc váy in hoa, tay cầm chiếc ví tinh xảo đi ra. Ăn mặc vậy thôi mà hao phí cả một khoảng thời gian dài như thế? Dù sao đối phương cũng là phụ nữ nên tôi không tỏ thái độ khó chịu, cũng phải có phong độ thương hoa tiếc ngọc một chút. Tôi bắt buộc mình tươi cười với nàng, nhưng thực sự tâm trạng không chút nào vui vẻ

Chúng tôi ăn cơm Tây xong liền đi thẳng đến nhà của bạn bè nàng. Nàng nắm tay tôi đi thẳng vào trong, này là ý gì? Tôi cũng không định gỡ tay nàng ra, dù sao cũng là thể diện của phụ nữ. Bàn bè nàng thật không ít, nhưng đa phần đều ở độ tuổi 20, so với tôi có nhiều khác biệt

Vừa mới đi vào đã nghe một cô gái kêu to: “Oa, Lydia, của cậu nhìn thật đẹp nha”. Tôi ngốc một hồi nghe người ta bình phẩm mình

- “Giới thiệu một chút đi”. Có người ồn ào
- “Anh ấy là Vương Hân, chúng tôi mới quen trong bữa tiệc tối qua”. Tôn Giai Tuyền giới thiệu tôi với bạn bè, sau đó đem tên họ nói lại cho tôi nghe, tôi không buồn nhớ, dù sao với những thứ không hứng thú thì không cần phí não làm gì. Bữa tiệc bắt đầu, mọi người nhảy nhót hò hét phi thường điên cuồng, đáng tiếc tôi đã qua tuổi điên cuồng nên không cách nào điều động cho tâm tình tích cực lên

Không biết ai bày ra mưu ma chước quỷ, lại yêu cầu tôi hát một bài hoặc nhảy cùng Tôn Giai Tuyền một điệu. Tôi thà lựa chọn điều kiện trước nên liền cởi áo khoác, bảo bọn họ mang cho tôi một cây đàn. Tôi hát bản California Dream, có vài người cao hứng hát theo, không khí bữa tiệc càng lên cao. Thật không hổ thẹn cho giọng ca trữ danh của tôi

Vừa hát xong đã có một đám nữ sinh gào thét điên cuồng. “Thêm một bài nữa, Vương Hân! Hát thêm một bài nữa”. Tôi xin kiêu, sợ bọn họ được voi lại đòi tiên. Bọn họ thật thoải mái không tiếp tục yêu cầu mà chuyển sang hò hét. Tôi đến sô pha ngồi xuống uống cà phê, một thanh niên tóc vàng đầy vẻ khinh đời ngồi xuống gần tôi. “Hắc, tôi là Jet. Anh hát thật hay a”. Hắn vẽ mặt lưu manh hứng thú nhìn tôi

Tôi cười cười. Thật không biết Tôn Giai Tuyền cũng có người bạn như thế này, nhìn bọn họ tôi nghĩ tất cả chỉ đều là bọn công tử nhà giàu ăn chơi lêu lổng, không ngờ loại người nào cũng có. Tôi nhìn Tôn Giai Tuyền đang nhảy múa điên cuồng trên sàn, đây mới là con người thật của nàng. Ngày hôm qua nàng vì phụ thân mà hóa trang ẩn mình đóng vai ngoan hiền quá đạt, chả trách hôm nay lại điên như vậy

- “Anh thích cô ấy?”. Kẻ gọi là Jet kia nghiêng ngả nhìn tôi, ánh mắt hắn có chút không thích hợp. Gặp quý! Từ khi Kim Tri Nam và Trương Khải Huy đồng lòng bày tỏ tình cảm, tôi đặc biệt chú ý đến ánh mắt của những người đồng tính, được rồi, tôi thú nhận việc ấy có hơi nhiều yếu tố thần kinh không bình thường
- “Thế nào? Không được sao?”. Tôi khiêu khích hỏi
- “Hừ!”. Hắn uống một ngụm sô-đa, “Tôi cảm giác anh không có hứng thú với cô ấy”. Ta thích ai liên quan gì người? Đây là loại người tôi ghét nhất, nhưng dù sao cũng là bạn của Tôn Giai Tuyền nên tôi không có ý định gây thù hằn, chỉ cười cười, không để ý đến hắn
- “Hắc, nếu anh không có hứng thú thì cứ nói cho cô ấy biết!”. Hắn như vậy mà vẫn không buông tha tôi. “Nếu anh cảm thấy thương hại cô ấy, tôi sẽ không khách khí”. Bỗng dưng một kẻ tự xưng là tình địch từ đâu nhảy vào cảnh cáo tôi
- “Cảm ơn nhắc nhở, tôi sẽ để ý”. Tôi vẫn cười cười không để ý hắn. Hắn tựa vào sô pha ngả người ra sau, không nói gì. Ngồi bên cạnh một quả bom hẹn giờ thế này tôi thấy không thoải mái nên liền đi vào nhà vệ sinh. Vừa đốt một điếu thuốc, tên Jet kia liền theo đuôi vào

21. Rosespy - Chương 21

Tôi chậm rãi hút thuốc không để ý đến hắn

- “Anh có thuốc không?”. Hắn hỏi tôi, tôi đưa hắn một điếu lại còn giúp hắn châm lửa. Đối đãi với loại người không hiểu chuyện này không thể bình thường, cũng không thể lấy đức thu phục nhân tâm, nhưng dù sao tôi cũng sẽ đối phó đến cùng! Hai chúng tôi im lặng hút thuốc, không nói gì. Bên ngoài thỉnh thoảng có tiếng người đi vào cười nói rồi lại trở về yên tĩnh. Hai chúng tôi xem ra đang thăm dò đối phương. Hút xong điếu thuốc tôi cảm thấy trò chơi này thật vô vị, dù sao tôi cũng không phải tình địch của hắn, việc tiếp đãi con cọp con đang xù lông này lại có phần tổn hại đến uy nghiêm của tôi. Tôi vừa muốn đẩy cửa buồng vệ sinh bước ra, hắn liền xông lên chặn lại, sau đó khóa chặt cửa
- “Cậu muốn làm gì?”. Tôi khinh khỉnh hỏi
- Hắn ném tàn thuốc xuống, dồn tôi vào tường, nắm chặt cổ áo tôi. “Anh không phải cố tình khiêu khích tôi sao?”. Gặp quý! Con cọp con này bây giờ lại thành quan tòa xử tội phạm
- “Hừ!”. Tôi đẩy hắn ra, muốn đấu cùng ta sao? Người còn non lắm! Hôm nay tôi thế nào mà lại gặp chuyện này? Hắn giữ chặt tay tôi lại
- “Cậu cuối cùng là muốn gì? Buông ra!”. Tôi phát hỏa

Hắn giữ ngày càng chặt làm tay tôi có chút đau. Vì phòng ngừa chuyện ngày càng diễn biến tệ, tôi nhìn xuống nhưng vẫn hung hãn quan sát hắn. “Anh vừa đến tôi đã biết anh không phải chơi trong nhóm chúng tôi, như thế nào? Định mạo danh à? So với chúng tôi ăn nhiều hơn mấy chén cơm liền cho mình đứng trên đầu thiên hạ à? Con mẹ nó, anh tưởng anh là ai? Tôi nói cho anh biết, những kẻ có tiền như anh đều chính là chấy chuốt bên ngoài nhưng bên trong lại là ngụy quân tử. Thấy chúng tôi chơi với Tôn Giai Huyền thì liền khinh thường cô ấy phải không? Cô ấy mất mủ nên mới coi trọng anh”

- “Cậu buông tay ngay cho tôi!”. Tôi ra tới hậu thư, hắn liền thả tay nhưng vẫn duy trì trạng thái căm thù trừng mắt nhìn. “Cậu nghe cho rõ đây, thứ nhất tôi chưa bao giờ khinh thường các cậu; thứ hai tôi không phải kẻ có tiền; thứ ba tôi với Tôn Giai Huyền không hề có quan hệ gì. Chúng tôi chỉ vừa mới quen nhau thôi qua, hôm nay tôi đồng ý cùng cô ấy tới đây, chứ không phải đi chịu tội”

Hắn không nói gì nhưng rõ ràng cơn tức giận đã giảm đi một ít. Tôi nghe tiếng gõ của liềm mở ra, là Tôn Giai Tuyền

– “Hai người ở bên trong làm gì mà to tiếng vậy?”. Nàng có chút lo lắng, tên tiểu tử kia còn đứng yên một góc chưa biết giải thích thế nào, tôi liền vòng tay ôm cổ hắn giả vờ là người anh tốt

– “Chúng tôi chỉ trao đổi một chút thôi, phải không Jet?”. Tôi cười nhìn bộ dáng ngẩn người của Jet, sau đó lại nhìn nhìn Tôn Giai Tuyền cũng đang ngốc lăng ra. Tôi không nói gì nữa kéo tay nàng rời đi

Bọn họ điên cuồng thêm hơn 2 giờ nữa mới kết thúc, Jet một mực ở xa xa quan sát tôi, nhưng không khơi mào tranh chấp lần nữa. Hắn cứ theo dõi làm cả người tôi nhột nhột khó chịu. Đưa Tôn Giai Tuyền đuổi về khu nhà cao cấp xong tôi mới nhẹ nhõm thở ra. Vừa về đến nhà tôi liền ngã vào sô pha, mệt chết tôi, thực mẹ nó hao tâm tổn sức!

Tôi ngủ ngay tức khắc, đây là lần đầu tiên nguyên đêm tôi chỉ uống cà phê nhưng có thể ngủ ngon đến vậy. Đến nửa đêm hình như có người gọi tôi, âm thanh xa mà gần, gần mà xa xa. Tôi nặng nhọc mở hai mắt liền nhìn thấy bóng người đứng trước mặt, nhưng bản thân cũng không phải ứng gì

– “.... Tỉnh tỉnh, Hân, tỉnh dậy lên lầu ngủ, ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh...”. Một âm thanh lặp lại gọi tôi

Nga, là Trương Khải Huy!

– “Đừng ồn”. Tôi mất kiên nhẫn gỡ tay hắn ra, trở mình ngủ tiếp

– “Muốn tôi bế cậu lên phòng không?”. Hắn cười nói

Tôi định mở miệng nhưng cũng không thể, đầu lưỡi không động đậy được. Cà phê ở chỗ tôi vừa uống tới qua a, rõ ràng là một bình thuốc ngủ. Cứ từng trận từng trận đánh úp làm tôi không cách nào chống đỡ được

– “Đứng lên đi, lên phòng ngủ cho đàng hoàng. Vừa ngã vào sô pha đã ngủ, cái gì làm cậu mệt đến vậy?”. Nghe hắn tiếp tục bên tai vo ve lải nhải, tôi phát hỏa: “Nói anh đừng ồn anh nghe không? Phiền chết được!”. Nói xong liền ôm gối tiếp tục làm mòng

Cảm giác này liên tục đến trưa hôm sau mới hết, tôi ngồi dậy, một mảnh chăn lông thú trên người rơi xuống mặt đất, xoa xoa huyết Thái Dương, tôi nhìn quanh bốn phía— một người không thấy đâu. Tôi một thân lơ mơ xoay người đứng lên, đáng tiếc xung lượng tính toán sai lầm, hơn nữa sô pha lại rất mềm nên nhất thời mất cân bằng, cả người chuẩn bị hôn môi đất mẹ vĩ đại. May mắn ngay lúc đó cánh tay còn có phản ứng chống xuống nên cả người quỳ rạp trên đất, hệt như động tác kinh điển các quan đại thần bá kiến Hoàng Thượng

– “Mới có một đêm làm sứ giả hộ hoa thôi mà mệt đến thế rồi sao?”. Tôi ngẩng đầu—

22. Rosespy - Chương 22

Thấy Trương Khải Huy đang đứng ngay cửa cười trên nỗi đau của người khác. “Thế nào? Mới vài ngày không chung đụng với nữ nhân đã yếu như vậy? Đối phó với cô nữ sinh kia chắc cậu phải cố hết sức? Ha ha”

Tôi liếc hắn một cái rồi đi vào nhà tắm xả mạnh nước vào đầu. Lúc vừa choàng vào tấm áo tắm thì Cầm Tả đã chuẩn bị xong bữa ăn, Trương Khải Huy ngồi bên bàn ăn nhìn thấy tôi liền lắc đầu, cười. Tôi ngồi đối diện, không thèm để ý hắn chỉ vùi đầu vào ăn cơm. Hắn vẫn còn tiếp tục cười

– “Này, anh không ăn cơm?”. Tôi chịu hết nổi rồi

Hắn cười gật gật đầu, gấp khối thịt bỏ vào trong bát tôi. “Đêm qua rốt cuộc các cậu đã làm gì? Mà bây giờ lại mệt như vậy?”. Hắn đồng dạng hỏi, còn cố ý nhấn thật mạnh từ “làm”

– “Câm miệng! Tôi làm— chúng tôi yêu— làm chuyện yêu đương”. Tôi tức giận nhìn hắn chế nhạo. “Hôm nay sao anh không đến công ty? Giờ này còn ở nhà làm gì?”

– “Hôm nay không đi!”, hắn gấp thức ăn bỏ vào miệng. “Sợ cậu không tỉnh dậy nổi thì không có ai chở đi bệnh viện”

– “Anh xuống địa ngục đi”. Tôi cũng cười

Di động vang

– “Alo?”. Tôi nuốt cơm xuống

Là Tôn Giai Tuyền. “Vương Hân, anh có khỏe không?”. Giọng nàng có chút lo lắng

– “Không có việc gì, tại sao cô lại hỏi vậy?”. Tôi buông đũa

– “Hôm qua anh với Jet xảy ra chuyện gì vậy? Cậu ấy mới gọi điện hỏi tôi có thể mời anh ăn một bữa cơm để chuộc lỗi hay không?”

– “Ai? Jet? Giải thích?”. Xem ra đùa giỡn cùng con nít cũng thật tốt, thật dễ dàng. Nhưng tôi một chút cũng không muốn đi

– “Đúng vậy. Hai người lúc ấy có phải cãi nhau không? Tôi ở bên ngoài nghe thấy ồn ào những vẫn không biết các anh nói gì. Vương Hân, Jet nói chuyện hơi ngang ngược nên hay cãi nhau với mọi người. Nhưng cậu ấy đối với bạn bè tốt lắm”. Điểm ấy tôi cũng hiểu, hiện giờ loại người có thể hi sinh mạng sống vì bạn bè như cậu ta đã tuyệt chủng hết rồi, nên cần nhanh chóng bảo tồn. Nàng tiếp tục nói: “Nếu cậu ấy đã xúc phạm đến anh, mong anh bỏ qua cho Jet. Tôi thực sự không muốn chuyện lại thành như vậy”. Nàng có vẻ tự trách, việc này thì liên quan gì đến nàng?

– “Yên tâm đi, chúng tôi không có hiềm khích gì. Phiên cô chuyển lời tới Jet, cậu ấy không đắc tội với tôi, cũng không làm gì sai, không cần phân trần với tôi làm gì”. Bọn họ làm như tôi hẹp hòi lắm vậy, dù sao tôi cũng đã sớm không thêm so đo

– “Thực sự không có việc gì sao?”. Nàng vẫn chưa yên tâm

– “Cô không tin tôi?”

Nàng cười. “Vậy chúng ta có thể cùng nhau ăn 1 bữa cơm trưa không? Cậu ấy là bạn thân nhất của tôi nga. Thời gian tùy anh chọn”

– “Thực xin lỗi. Gần đây công ty rất bận rộn, tôi không thể phân thân được”. Nhìn tôi nói dối không chớp mắt, Trương Khải Huy cười sắc sảo

– “Nga, như vậy a, được rồi”. Nàng có chút thất vọng, nhưng tổng thể thì mọi chuyện không thể theo ý nàng hết được. “Anh còn có thể đi chơi với tôi nữa không?”

Tôi nói rồi, công phu của tôi đã đạt mức thượng thừa. Nàng tựa hồ thực thỏa mãn, dùng giọng ngọt ngào chào tôi rồi mới cúp máy. Tôi vừa mới thở hắt ra thì đã có thêm 1 thẩm phán và công tố viên xuất hiện: “Cái gì mà giải thích, bỏ qua? Cậu hôm qua đánh nhau với người khác?”

– “Ăn cơm của anh đi!”. Tôi mở to mắt trừng hấn

– “Được được được. Hắc, có ý tứ!”

23. Rosespy - Chương 23

Tôn Giai Tuyền thật khó đối phó, cô mỗi ngày đều gọi điện rủ tôi ra ngoài đi chơi, một thiên kim tiểu thư như vậy cứ luôn mời gọi nếu mãi từ chối thì quá thật làm khó nàng, nhưng tôi cũng không nghĩ mình sẽ phát sinh quan hệ gì với nàng. Đối đãi với những cô gái 20 mới lớn thế này, tôi quyết không bao giờ thể hiện những động tác hay ám chỉ gây hiểu lầm, thậm chí một ánh mắt cũng có thể làm nàng nghĩ theo chiều hướng khác, tôi trốn nàng đến không thể nói nên lời. Vì thế tôi viện ra mọi lý do để “say NO” trước những lời mời mọc, lòng hi vọng cha nàng đừng nhắm vào tôi. Hoàn hảo nàng cũng không thích dựa uy cha để ép buộc kẻ khác

Nàng nói ngày 5 tháng sau sẽ quay lại Úc học tập, vì thế hi vọng cuối tuần tôi có thể đưa nàng đi chơi tạm biệt. Nghe giọng nói đầy thương cảm của nàng trong điện thoại, tôi mềm lòng đồng ý. Từ chối quá nhiều lần liên tiếp rất khó coi, dù sao cũng là con gái, sự nhẫn nại của tôi với nàng cũng đã trên mức bình thường rồi, thật là có phong độ đỉnh đặc của một đại tướng! Xem ra cảnh giới của tôi chưa giảm sút tí nào!

Mở mui chiếc Porsche cho gió biển tràn vào, tôi thật thích ý. Nếu không phải vì mui trần, trước kia tôi đã không chọn BMW 530i. Tôn Giai Tuyên đứng đạp đứng lên dang hai tay như cảnh kinh điển trong Titanic, tóc nàng nhẹ nhàng bay theo gió, thân hình mỏng manh bây giờ hệt như cánh bướm chao lượn. Bây giờ tôi mới phát hiện ra, nàng là một cô gái thật nữ tính!

– “Tăng tốc a! Vương Hân!”. Nàng hô to. Tôi phối hợp nhấn mạnh chân ga, ngày mai thế nào cũng nhận được một xấp giấy phạt lái xe quá tốc độ

– “Cô cũng đừng thế mà bay ra khỏi xe đi”. Tôi kìm nàng lại

– “Không— sẽ không! Á, thích quá! A, gió lớn quá! Vương Hân, em yêu anh”. Nàng hô to

Tôi cũng hứng khởi bật to nhạc trong xe

“.....Send the wild women out the backdoor

My wives knocking at the front door

They made me a winner

They made me a sinner

I dont know what to do

Dirty money in the left hand

While the preachers shaking my right hand

They made me a winner

They made me a sinner

I dont know what to do

.....”

Nàng vẫn đứng như muốn ôm thiên nhiên vào lòng. Nguyên buổi chiều chúng tôi quần đảo ven biển Bãi Táp. Từ sau khi nghỉ việc tôi chưa được thoải mái như thế này, hôm nay lại giống như kẻ phản nghịch của thiên nhiên kị, ngồi trên chiếc thể thao mui trần yêu thích cùng nàng điên cuồng

Đến khi mệt mỏi chúng tôi cùng nằm dài ra bờ cát, nàng như đứa trẻ vui đùa bên tôi, búng bình lấy cát phủ lên ngực tôi

– “Cô làm gì? Muốn chôn sống tôi a?”. Tôi hỏi

– “Ha hã, cho anh biến thành tượng binh mã luôn”

– “Cô tham quan lăng Tần Thủy Hoàng rồi?”. Tôi vươn cổ nhìn nàng

Nàng lắc đầu. “Chưa a. Tượng binh mã trông thế nào? Làm như thế nào a?”

– “Cái này cô cũng không biết mà lại muốn đem tôi làm thành tượng binh mã?” Tôi cười nói. “Nói cho cô cũng được, thực ra đó là việc nung đất sét thôi. Đầu tiên họ sẽ làm những mô hình nhỏ như những con tò he, sau đó sẽ phóng to lên như một người hoàn hảo. Đầu và tay sẽ có một khuôn riêng biệt đúc thành. Tất cả đều được làm bằng tay. Mũ giáp, khiên, vũ khí, giày dép được đúc sau cùng. Cuối cùng lắp ráp các bộ phận lại thành một bức tượng người hoàn chỉnh”. Giảng giải cho một người không biết gì tôi có thể tha hồ sáng tạo lịch sử. Nàng mở to mắt ngưỡng mộ tôi, còn tưởng đó là sự thực

Nghe tôi nói xong, nàng liền bày ra bộ dáng nữ sinh ngưỡng mộ thần tượng. “Oa, anh biết thật nhiều nha! Giỏi thật!”. Sau đó nằm xuống bên cạnh tôi. “Cảm ơn anh, Vương Hân!”

Tôi nhìn nàng. “Cảm ơn vì điều gì?”

Nàng lật người nằm sấp, hai khuỷu tay chống cằm: “Anh thật không giống người thường”

– “Tại sao cô lại nói vậy?”

- “Tôi cảm thấy anh không giống với bằng hữu của cha tôi. Bọn họ ai dường như cũng thực đối trá, cả ngày cũng chỉ biết giao dịch, lợi nhuận, hợp đồng..... Ngoài ra hình như cuộc sống họ không còn điều gì khác”
 - “Cô không hiểu rồi, đó là sự nghiệp của nam nhân. Bọn tôi ai cũng giống nhau, cả ngày tái mặt như quân bài Tây bàn chuyện làm ăn buôn bán thôi”
 - “Dù sao anh cũng không giống họ”. Nàng bĩu môi. “Nếu không vì sao đêm đó anh lại ngồi một mình uống nước chanh?”
 - “Nga? Cô quan sát kĩ càng như vậy sao?”
- Nàng cắn môi gật gật đầu. “Kì thật khi đó tôi cảm thấy anh rất đặc biệt, nhưng không dám đến bắt chuyện. Sau đó tôi phải hạ quyết tâm lắm mới đến trước mặt anh”. Thật làm khó nàng quá rồi, tôi tự nói trong lòng. “Anh cũng gặp qua bạn bè của tôi rồi, kì thật tôi cũng như bọn họ thôi, không chí hướng không hoài bão, một ngày chỉ cần ăn chơi hưởng thụ là đủ rồi. Vương Hân, anh có khinh thường tôi không?”
- “Sao thể được?”
 - “Vậy anh thích tôi không?” Nàng thật sự nghiêm túc hỏi. Lòng tôi run lên, câu hỏi này thật khó trả lời đó nha

24. Rosespy - Chương 24

- “Thích a, có thể nhận cô là em gái, tôi thực vinh hạnh”. Tôi hi vọng nàng hiểu ra ý tứ
- “Tốt, vậy tôi cũng sẽ xem anh là anh trai”. Thực là một cô gái thông minh!
- “Tốt”

Nàng nằm xuống, thao thao bất tuyệt kể chuyện của mình từ trước đến giờ, thì ra vì cách dạy con lạnh nhạt xa cách của gia đình đã làm nên một cô gái nổi loạn như bây giờ. Nước mắt nàng lòe lờ sáng dưới nắng chiều. Tôi không lau nước mắt cho nàng, cũng không an ủi lời nào, chỉ lắng lắng nghe nàng giải bày những tâm sự trong lòng. Qua một lúc lâu, nàng ngưng ngưng cười: “Thật xin lỗi, Hân ca, tôi nói nhiều quá rồi...”

- “Không sao, nói ra tâm tình sẽ nhẹ nhàng hơn”. Tôi mở miệng, không nghĩ nàng lập tức bổ nhào vào lòng tôi khóc rống lên, nước mắt rơi lã chã, áp lực cuộc sống 20 năm qua rốt cuộc phun ra, tôi là người đầu tiên nàng tâm sự những chuyện này. Xem ra cô gái này nhận thức bạn bè chỉ để có người nói chuyện. Nhưng hiện tại nói ra nỗi lòng có lẽ sẽ làm nàng giải tỏa đôi chút. Hôm nay núi lửa cuối cùng đã phun nham thạch

Chậm rãi đợi nàng bình tĩnh trở lại, tôi nhẹ nhàng hỏi: “Cô muốn ăn cơm chiều ở đâu?”. Nàng ngẩng cặp mắt đỏ hoe như thổ con nhìn tôi lắc đầu. “Vậy tôi sẽ dẫn cô đến một nơi”. Nàng tò mò đi theo tôi, tôi chạy xe đến một nhà hàng DIY *Do It Yourself*, bọn họ cung cấp nguyên liệu để thực khách tự làm món ăn. Hình thức mỗi mẹ này làm đại tiểu thư hưởng thú không thôi, cả đêm bọn tôi làm ra không biết bao nhiêu món. Bất quá nhìn tài nghệ nấu ăn của nàng tôi không dám khen ngợi, tôi gạt nàng ra, tự mình làm qua loa vài món. Đến khi món ăn hoàn thành, tôi thiếu điều đối sắp chết

Nàng nhắm nháp thành quả lao động của tôi, liên tiếp khen ngợi: “Ngon quá, ngon quá a! Không ngờ anh nấu ăn ngon vậy”

- “Chỉ là vài món ăn sáng thôi, chứ tôi không biết nấu ăn”. Tôi thực sự chịu đói không được
- Đưa nàng về nhà, nàng không xuống xe, đầu vẫn cúi gằm. “Làm sao vậy?”
- “Cuối tuần anh có tới tiền tôi không?”. Nàng giương hai mắt đỏ hoe đắm lệ nhìn tôi
 - “Được, tôi nhất định sẽ đến”
- Nàng cắn cắn môi nói: “Cảm ơn anh” rồi liền mở cửa xe bước xuống
- “Này, cuối tuần là mấy giờ?”. Tôi gọi nàng lại
 - “Tôi sẽ gọi điện nói cho anh biết”. Nàng cười, nhanh chóng chạy vào nhà

Hai ngày sau, Trương Khải Huy nói cho tôi biết hẳn phải đi HongKong vài ngày, hỏi tôi có muốn đi cùng không. Tôi chưa kịp nghĩ cũng đã cự tuyệt. “Tốt lắm, nếu cậu không muốn đi cùng tôi thì quay về Hoàn Á trông nom vài ngày giúp tôi”. Trương mỗ nhân thật là tổn hại, cứ quyết đuổi hổ về rừng, suốt ngày phiền nhiễu tôi không thôi

– “Có thể hay không còn lựa chọn khác?”

– “Không có”

Tôi biết có nói nữa cũng như không, nên liền đáp ứng hẳn quay về Hoàn Á vài ngày. “Tôi đã nói với anh nhiều lần rồi a, tôi không phải chuyên ngành quản trị kinh doanh, nếu khi về có gì xảy ra anh cũng không được trách tội tôi. Tôi có thể đảm bảo Hoàn Á trong vài ngày tới không xảy ra quái sự gì, nhưng nếu anh muốn Hoàn Á phát triển thì mau chóng đổi người quản lý đi”

– “Chưa gì đã mất tự tin như vậy? Đây cũng không phải tác phong thường thấy ở cậu”

– “Nhận được ưu ái của Trương tổng nửa năm qua, Vương mỗ tôi đã sớm không còn nhuệ khí. Càng không có hùng tâm tráng chí gì!”. Tôi mặc kệ chiêu khích tướng của hẳn

Hắn dùng tay vò đầu tôi làm tóc rối tung lên. “Được, một tuần sau tôi sẽ trở về”

– “Cút, Trương Khải Huy, người mau cút cho ta! Đúng rồi, tinh hoa MBA của Cấp Phật, anh vẫn là thu xếp nhanh chóng trở về, tôi sợ một mình tôi cai quản không nổi”. Đây là lời nói thật, dù Trương Khải Huy vẫn thường xuyên nói chuyện kinh doanh của Hoàn Á cho tôi nghe, nhưng tôi hiện không làm trông công ty nên rất nhiều biến cố tôi không rõ ràng. Hơn nữa bây giờ lại còn hợp tác làm ăn với Henry, có rất nhiều việc tôi không tường tận

Sáng sớm hôm sau, Trương Khải Huy bay đi HongKong. Tôi lại lần nữa quay về Hoàn Á

25. Rosespy - Chương 25

Lâm Cẩm mang đến một ly Tạp Bô Ký oán giận mỉm cười: “Vương tổng, nếu anh không đến tôi cũng rời nơi này đi. Lần này không tình nguyện viết đơn từ chức nữa, mà là xin vào đội ngũ tạp vụ pha chế của công ty”

Tôi vui vẻ giơ tách trà trong tay: “Lần sau pha cho đúng hương vị, nhớ là phải thêm đường, tôi không thích uống thuốc Bắc”

– “Nga? Vương tổng không thích Tạp Bô Ký nữa sao?”. Nàng giống như vừa phát hiện ra châu lục mới, mở to đôi mắt hình viên đạn bắn vào tôi. Tôi gật gật đầu, bắt đầu công tác lâm thời của mình

Hoàn Á dù rằng trải qua nhiều phen phong ba, nhưng dưới tài cai quản của Trương Khải Huy mọi việc vẫn phát triển, các hợp đồng Tây Á và Âu Mỹ vẫn thường xuyên kí kết. Nhưng thị trường trọng điểm của công ty vẫn là Á Châu nên những lợi nhuận từ hợp đồng với Âu Mỹ cũng không thấm thía vào đâu với định mức doanh thu của Hoàn Á trước kia. Hiện giờ, Trương Khải Huy lợi dụng những mối quan hệ cá nhân làm ăn nhiều với các doanh nghiệp Âu Mỹ, nhưng đây cũng không phải là kế sách bền vững lâu dài. Việc kinh doanh với khu vực Đông Nam Á nếu cứ dậm chân như bây giờ thì tình hình công ty sẽ không khả quan. Hơn nữa gần đây vài doanh nghiệp Malaysia lại đột nhiên đơn phương hủy đơn đặt hàng, không biết việc này có liên quan gì đến Trịnh Hạo Khoa hay không? Theo tôi được biết, Mã Tử cùng họ Trịnh kia có thành lập một doanh nghiệp tư nhân. Nếu Hoàn Á không trực tiếp gây áp lực, hẳn sẽ không bao giờ buông vũ khí đầu hàng, hơn nữa hẳn cũng thừa biết nếu bây giờ quay về thì hậu quả phải gánh chịu nặng nề cỡ nào

Nghe nói sự việc còn một chút khúc mắc, nên Hoàn Á vẫn chưa giao hẳn cho Viện Kiểm Sát để tránh những lùm xùm không đáng có, mà hiện giờ vẫn đang nắm Trịnh Hạo Khoa trong tay, giam lỏng hẳn trong một gian nhà trọ. Tôi lại lo lắng hẳn nhất định rất có năng lực làm việc, hơn nữa đã từng giao du với các thương nhân Malaysia kia, không biết lần này công ty có nên dùng lại hẳn hay không? Tôi liền đi tìm Hứa Diệu Bang- một trong những công thần khai sinh nên Hoàn Á để hỏi. Vị này rất có địa vị tại Hoàn Á, tiếng nói của hẳn cũng rất có trọng lượng. Đến Trương Diệu Bằng cũng phải nể lão vài phần. Nghe xong ý nghĩ của tôi, lão công thần nổi trận lôi đình, nổi trận lôi đình. Đầu tiên là liên tiếp giáo dục tôi tuổi trẻ khí thịnh

làm gì cũng không suy xét đến hậu quả, tiếp theo là oán giận, là căm phẫn, là lên án hành vi phạm tội của Trịnh Hạo Khoa. Cuối cùng là chỉ trích tôi vẽ đường cho hươu chạy, gỗ đã mục thì không thể dùng. Tôi kiên trì nghe bài “Giáo Dục Công Dân” của lão công thần, thầm nghĩ, nếu hiện giờ tôi không phải là CEO tạm thời của Hoàn Á, phỏng chừng lão đã một cước đá dít tôi ra khỏi cửa

A, mới hai ngày nhậm chức CEO đã bị mắng xối xả, tôi dù mặc long bào cũng không thể thành Thái Tử, tôi không có tố chất ấy. Buổi tối, tôi đem ý nghĩ ấy nói cho Trương Khải Huy, hắn ở đầu dây bên kia sưng sốt nửa ngày, hết nửa ngày mới cười hỏi: “Như thế nào? Cậu bỏ qua cho hắn rồi à?”

– “Tôi cũng không phải thánh nhân. Bất quá, tên kia đã cuỗm đi rất nhiều lợi nhuận của Hoàn Á, bây giờ lại thêm vụ hủy đơn hàng của bên Malaysia, tôi sợ chúng ta sẽ xảy ra hiệu ứng “quả cầu tuyết” trong tương lai. Hơn nữa bây giờ chỉ có hắn mới giúp được Hoàn Á, nhược điểm của hắn chúng ta còn nắm trong tay, tôi nghĩ hắn sẽ không làm chuyện dại dột nữa đâu”

Trương Khải Huy do dự thêm nửa ngày nữa. “Nếu Trịnh Hạo Khoa lại làm hỏng chuyện nữa thì làm sao?”

Tôi thách hắn cũng không dám! Tôi cười nói: “Vậy chúng ta dùng hình phạt riêng? Tùng xẻo, dìm nước, xát ớt vào vết thương? Ha ha”

– “Hắn sẽ chấp nhận sao?”

– “Yên tâm! Hắn là người thức thời, bây giờ chúng ta cho hắn cơ hội khỏi ngồi tù, hắn còn không cảm động rút nước mắt mới lạ”. Nhiều năm làm việc chung với Trịnh Hạo Khoa, tôi tin tưởng hắn sẽ như vậy

– “Bên Malaysia có phải hay không thông đồng với hắn? Bây giờ gây áp lực buộc chúng ta thả người?”

Tôi không lo lắng việc này. Cân nhắc một chút, tôi nói: “Tôi không nghĩ hắn có ảnh hưởng như vậy, những người kia cũng chỉ có lợi ích là tối quan trọng. Không có khả năng vì hắn mà Malaysia trở mặt với chúng ta. Nếu không vì sao sau khi cuỗm ba nghìn vạn hắn lại chạy tới Malaysia tị nạn nhưng không ai chứa? Làm hắn hít một mũi bụi rồi như chó mất chủ quay trở về? Bọn họ đơn phương hủy đơn hàng cũng chỉ là bỏ đá xuống giếng, muốn nhân cơ hội này hãm hại Hoàn Á. Nhưng chính bọn họ cũng tổn thất không nhỏ”

– “Àn, vậy tôi sẽ nói bọn họ đem người giao cho cậu”

Tôi chuẩn bị cúp máy, hắn lại tranh thủ nói thêm vài câu: “Hân, tôi đã sớm biết cậu là nhân tài mà”

– “A, đừng đắc ý sớm thế. Nhưng nói cho anh biết, hỏng việc cũng không được trách tội tôi”

26. Rosespy - Chương 26

Tôi nhìn thấy Trương Khải Huy là 5h chiều ngày hôm sau. Lúc hắn bước vào phòng Tổng tài, thần sắc trông rất kém cỏi, râu ria lởm chởm làm tôi nghĩ thời gian giam lỏng trước kia hắn bị bạc đãi không ít. Khuôn mặt hắn cũng không còn vẻ đỉnh đạc uy phong như xưa mà thập phần tiều tụy. Tôi khách khí ngồi hàn huyên với hắn một phen, ai dè tiểu tử kia không chút cảm kích mà giương ánh mắt căm thù nhìn tôi, hắn dường như khinh bỉ tôi là kẻ tiểu nhân đắc chí

Tôi châm một điếu thuốc đưa cho hắn, tâm bình khí hòa nói: “Trịnh tiên sinh, chúng ta cũng không cần vòng vo làm gì nên tôi sẽ nói thẳng, Hoàn Á muốn mời anh quay trở lại đảm nhiệm các thương vụ ở Malaysia”

Hắn đầu tiên là lấp bắp kinh hãi, nhưng rất nhanh sau đó khôi phục vẻ mặt khi mới bước vào: “Hừ, người dễ quên nhỉ? Làm tình nhân của họ Trương kia thì liền nghĩ ta đây cao sang, đặc quyền cũng tăng không ít”

Tôi nuốt lửa giận bình tĩnh nói: “Thỉnh tự trọng, Trịnh tiên sinh! Chúng ta biết nhau cũng không phải ngày một ngày hai, thái độ làm người của tôi thế nào không phải anh không biết. Nếu trước kia chúng ta từng có khúc mắc gì, hi vọng anh gạt mọi chuyện sang một bên. Anh gần bó với Hoàn Á mười mấy năm trời tận tâm tận lực, nhưng lại gây ra chuyện lớn như vậy. Kết quả Trương Khải Huy cũng không giao anh cho cảnh sát, vì sao? Vì muốn cho anh một cơ hội! Hiện tại cơ hội đang ở trong tay, anh có thể làm ngơ sao? Tôi tin tưởng anh vẫn trung thành với Hoàn Á, sự việc kia chỉ như một tai nạn không đáng có. Hiện giờ Vương Hân tôi ngồi đây cùng anh nói chuyện, không phải để phê phán những điều anh đã làm, cũng

không phải để nghe anh nghị luận tư cách làm người của tôi. Mà là muốn anh quay lại kẻ vai sát cánh cùng Hoàn Á vượt qua khó khăn. Anh đừng quên, tôi cũng đã từng suýt phải ngồi tù!”

Về mặt hấn có chút thay đổi: “Vậy tôi sẽ nhận những ưu đãi gì?”

– “Ưu đãi? Bây giờ anh còn đòi hỏi những đãi ngộ với tôi? Vậy để tôi nhắc cho anh nhớ, không tổng anh vào tù có phải đã làm một ưu đãi quá lớn rồi không? Nhân tiện, vị bằng hữu họ Mã của anh cũng đang bên bờ vực đấy!”. Tôi không thích đối thoại với những kẻ quá phận, nhưng tiểu tử này quả thật rất không hiểu chuyện

– “Câu nói thật sao?”. Hấn ngẩng đầu nhìn tôi

– “Anh không cần trả lời ngay. Cứ về suy nghĩ cho kĩ, 2 ngày sau gọi điện cho tôi cũng chưa muộn”

Giữa trưa hôm sau tôi nhận được điện thoại của hấn, hấn muốn tôi tới nhà trọ để nói chuyện. Tôi một mình rảo bước tiến lên căn phòng trọ chật hẹp cũ kĩ, quả nhiên phượng hoàng một bước sa chân lại thành gà con. Hấn vẫn cúi đầu tránh né ánh mắt tôi, tôi cười thầm trong lòng, con cáo già này cũng có kết cục như hôm nay

– “Nghe nói cuộc họp mới đây của Ban giám đốc, mọi ý kiến đều phản đối việc tôi quay về?”. Giọng hấn có chút khàn khàn, xem ra đêm qua ngủ không đủ

– “Yên tâm, Trương Khải Huy sẽ xử lí tốt việc này, bọn họ đều sẽ lấy đại cục làm trọng”

Hấn ngẩng đầu: “Tại sao lại chọn tôi?”

– “Anh có năng lực!”. Tôi vẫn chăm chú nhìn hấn: “Hoàn Á có được ngày hôm nay, không thể không có công của anh. Hơn nữa anh đã từng có mối giao tình với các doanh nghiệp bên Malaysia. Hiện tại phải anh đi đàm phán với bên ấy cũng sợ đã quá muộn”

– “Hừ, chúng tôi có thể có giao tình gì?”. Hấn tự giễu

– “Tất cả đều là dân làm ăn, tất nhiên lợi ích là thứ quan trọng nhất. Ai cũng sẽ muốn liên kết lợi ích của mình với người khác để phát triển ngày một vững mạnh”

– “Kia.... các người không sợ tôi...”

Tôi cười: “Anh là người hiểu chuyện, lại có thể gây ra việc kia lần nữa sao?”

– “Cậu xác định bọn họ không khởi tố tôi?”. Hấn quan tâm nhất vấn đề này

– “Nếu anh tin tôi, tôi sẽ nói cho anh biết, Trương Khải Huy không phải là loại người qua cầu rút ván”. Kì thật tôi cũng không chắc lắm, tôi và hấn chỉ mới sống chung có nửa năm nên không biết quá nhiều. Nhưng vì muốn cho Trịnh Hạo Khoa một liều thuốc an thần, tôi chỉ có thể nói như vậy

– “Cậu.... vì sao lại giúp tôi?”

– “Không phải giúp anh, mà là giúp Hoàn Á. Tôi hi vọng anh có thể chứng minh cho mọi người thấy, việc Trương Khải Huy chọn anh là đúng đắn”

– “Vương Hân”. Hấn thành khẩn nhìn tôi, “Gọi tôi quay về Hoàn Á là chủ ý của cậu phải không?”

Tôi không trả lời, chỉ để lại cho hấn một câu: “Hi vọng ngày mai anh sẽ đi làm đúng giờ”

27. Rosespy - Chương 27

Trịnh Hạo Khoa hưng phấn quay lại Hoàn Á làm việc, thái độ đã khiếm tốn đi rất nhiều. Gần nhất hấn liên liên lạc với các doanh nghiệp Malaysia, công tác thập phần năng nổ, hấn giống như được đầu thai lần nữa luôn mang trong mình nhiệt huyết trào dâng. Như vậy tôi cũng hài lòng

Nhấp một ngụm cà phê nồng nàn, tôi nhàn nhã ngồi trên sofa xem báo cáo. Điện thoại vang, là Tôn Giai Tuyền

– “Hân ca, anh đang ở đâu?”

- “Công ty”. Bây giờ câu trả lời này là lời nói thật
- “Ngày mai 1h30 trưa tôi bay. Anh có thể tới tiễn tôi không?”
- “Đương nhiên, 10h tôi sẽ đến đón cô, thế nào?”
- “Tốt tốt, vậy tôi sẽ chờ anh”. Nàng hưng phấn nói

Đúng 10h sáng hôm sau, tôi đậu xe ngay cửa nhà Tôn thị, vị đại tiểu thư này hôm nay thật vui vẻ, một cước liền phi lên xe tôi an tọa. “Hành lí đâu?”. Tôi hỏi

- “Anh trước chở tôi đi dạo một vòng đi. Hành lí bọn họ giữ”. Không hổ danh đại tiểu thư, tôi nhìn quanh dò xét một chút thì bắt gặp Tôn Tư Nhạc đứng đối diện, chúng tôi gật đầu chào nhau. Sau đó tôi mang đại tiểu thư đi dạo một vòng, đúng 12h đưa nàng đến sân bay. Xuống xe tôi mới phát hiện bầu đoàn đi tiễn nàng thật đông đảo, nhìn quanh một chút thì toàn là người của Tôn Tư Nhạc. “Bạn bè cô sao không đến?”. Tôi hỏi

Nàng cắn cắn môi, “Ba ba tôi không thích bọn họ”. Tôi nhìn Tôn Tư Nhạc, hắc vẫn mặt lạnh như tiền, tựa hồ đến sân bay không phải để đưa tiễn mà là bàn chuyện làm ăn. Tôi đứng cách xa bọn họ một khoảng vì muốn trò chuyện thêm với Tôn Giai Tuyền

Tối giờ làm thủ tục, tôi thúc giục nàng. Nàng rơi nước mắt thì thào nói: “Hân ca, anh có thể hôn em không?”

Tôi nhìn nàng, lau nước mắt cho nàng sau đó hôn nhẹ một cái vào má. Nàng cứng ngắc cười như thể cố trưng ra cho tôi xem. “Được rồi, đi làm thủ tục, tiếp tục học tập, sớm quay về đền đáp đất nước”. Nàng cười lần nữa, nụ cười bây giờ rõ ràng tươi tắn hơn. Nhìn bóng nàng dần xa, lòng tôi có chút lên men

Ra khỏi sân bay, Tôn Tư Nhạc tiến đến gần tôi nói một câu: “Giai Tuyền thật thích cậu a!”. Tôi không biết phải trả lời sao. May mắn hắc liền rời đi tựa hồ không quan tâm đến đáp án của tôi

Mất thấy một vòng công tác đã xong, tôi một mực chờ điện thoại của Trương Khải Huy, nhưng hai hôm nay hắc không hề gọi về. Không biết đã xảy ra chuyện gì? Tôi chủ động gọi hắc, nhưng chuông đổ nửa ngày vẫn không ai bắt máy. Đến tối hắc mới gọi lại cho tôi

- “Anh khi nào thì về?”. Tôi hỏi hắc
- “Hai ngày trước bệnh tình cha tôi trở nặng nên bây giờ chưa thể về. Cậu giúp tôi trông coi vài ngày nữa đi”. Hắc vô tình nói
- “Nếu hợp đồng vẫn thất thoát thì sao?”
- “Cậu làm tốt lắm mà. Yên tâm đi, khi bệnh tình có chuyển biến tôi đẹp tôi sẽ lập tức quay về”
- “Vạn nhất tôi thích vị trí này rồi thì làm sao bây giờ?”. Tôi trêu chọc
- “Vậy cũng được”. Hắc bị tôi chọc cười. “Tôi cho cậu cai quản tất cả”
- “Chịu không nổi anh luôn”. Thật là một người con hiếu thảo! Tôi cười cúp máy

Trong cuộc họp Ban Giám Đốc, có người đề xuất việc phát triển kinh doanh tại Hàn Quốc. Tuy rằng Hoàn Á đã hợp tác với Henry nhưng vẫn chưa thâm nhập được Hàn Quốc. Ở Hàn có công ty Ocean cần nhập ô tô nguyên kiện, nếu có thể bắt được đơn hàng này, từ đó đặt mối quan hệ làm ăn lâu dài với Ocean thì tình hình Hoàn Á tại Hàn sẽ rất khả quan

- “Ocean dựa vào điều gì để chọn chúng ta?”. Có người ý kiến, những người khác đều trầm ngâm hoặc khe khẽ trao đổi bàn hợp
- “Nghe nói Tổng tài Bùi Bán Thắng của Ocean có mối giao tình với Kim Tri Nam của Henry. Chúng ta có thể lợi dụng mối quan hệ hợp tác với Henry để tiếp cận Ocean không?”. Ngô Thiên Cường nói
- “Henry tự xưng hợp tác với chúng ta, nhưng đến giờ vẫn không có động tĩnh gì, vẫn là tự mình cứu mình thì tốt nhất. Bọn người Hàn Quốc này! Hừ!”. Trương Diệu Bang nói xong quay đầu nhìn tôi. “Vương Tổng, anh có cao kiến gì không?”. Người này, từ khi tôi mang Trịnh Hạo Khoa trở lại Hoàn Á liền nghĩ tôi đại bất

kính hần. Bây giờ đối đầu với tôi trong mọi chuyện, hiện tại còn muốn phóng tay ném khoai lang vào tôi nữa mới chịu

Mọi người liền tập trung ánh mắt vào tôi. “Tôi nghĩ có thể thông qua Henry để bắt đơn đặt hàng này của Ocean. Chúng ta kí với Henry không phải một hợp đồng đơn lẻ mà là một mối quan hệ lâu dài, nếu có thể mang lại lợi nhuận cho công ty từ đối tác khác thông qua mối quan hệ kia mới là lợi ích lớn nhất. Tôi tin tưởng chúng ta có thể hợp tác ba bên với Ocean, Henry nhất định sẽ hỗ trợ chúng ta trong thương vụ này”

– “Nga? Vậy thỉnh Vương Tổng tự mình ra mặt, giành lấy đơn đặt hàng đó được không?”. Lão gia hỏa này xem ra muốn chế nhạo tôi, ở đây hần là công thần không ai dám phản đối, có kẻ gậy đầu, có người im lặng

– “Đa tạ Bang thúc tin tưởng, Vương Hần tôi còn có nhiều điều cần phải thỉnh giáo các vị”. Dù sao tôi cũng là CEO lâm thời, không cần đắc tội bọn họ làm gì

– “Hừ? Thỉnh giáo? hai chữ này Hứa mỗ tôi không dám nhận. Các người đều là tuổi tể tài cao, xem như đây là cơ hội tuyệt đỉnh cho cậu thể hiện rồi. Ha ha”. Lão cười đến lỗ chân lông cũng muốn dựng đứng hần lên. Tôi cười nhạt không trả lời. Nói thêm chút nữa thì có mà loạn!

Lão thấy tôi không lên tiếng, tiếp tục phát uy: “Vậy thỉnh Vương tổng tự mình đến Hàn Quốc một chuyến khảo sát, mọi người có ý kiến gì không?”. Ai dám có ý kiến?! Ngô Thiên Cường vẫn dùng cặp mắt chim ưng chăm chăm nhìn tôi làm tôi như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Tôi mỉm cười gật gật đầu, xem như là đồng ý

28. Rosespy - Chương 28

Trở lại văn phòng tôi liền liên lạc với Kim Tri Nam, hần nghe dụng ý của tôi liền gật đầu, nói tôi khi nào đến Seoul hãy liên lạc với hần. Tôi ngắn gọn nói thêm vài câu rồi dập máy chuẩn bị cho chuyến đi đến Hàn Quốc lần này

Hai ngày sau tôi liền gánh vác sứ mệnh khởi hành đi Seoul, Kim Tri Nam đích thân ra sân bay đón làm tôi có chút áy náy. Ở trên xe chúng tôi tán gẫu. “Tôi đã muốn so chiêu với Bùi Bản Thắng, cuối tuần này sẽ gia hạn hợp đồng”

– “Cuối tuần?”. Tôi không nghĩ Ocean lại ra tay nhanh như vậy, một câu nói này đã không làm tôi có thể vô sự được nữa

– “Hần gần nhất đang đàm phán với các doanh nghiệp Nga, không thể phân thân đi gặp chúng ta hôm nay được”. Ocean sẽ không phải vì một câu nói của hần mà quyết định tất cả. Vậy thì Hoàn Á sẽ ra sao? Kim Tri Nam nhìn tôi mỉm cười: “Đừng lo lắng, Hần, chúng ta cũng không phải ngày mốt sẽ đàm phán ngay. Nhưng các thương nhân Nga vẫn là thả bò câu ra thôi, hôm nay hần đã đi Matxcova đàm phán rồi”

– “Ocean chỉ có mình hần lo việc thương thảo hay sao? Việc gì cũng mình thân hần gánh mà không biết mệt à?”. Tôi thật sự không nhịn được cơn tức trong bụng

– “Ha hã, Hần, nếu chỉ là một cuộc làm ăn, ngày mai hần có thể về nước. Nhưng nếu muốn hợp tác lâu dài thì phải biết đợi. Bây giờ tôi mang cậu thăm thú một vòng Seoul cho bồ công cậu vượt ngàn trùng xa tới đây. Tôi còn có thể làm phiên dịch viên cho cậu nữa. Ha hã”

– “Đa tạ ý tốt của ngài! Tôi tin tưởng vốn tiếng Anh của tôi cũng đủ xoay xở. Vương mỗ tôi không dám quấy rầy thời gian của ngài. Nếu sợ tôi bị lạc thì giới thiệu cho tôi một hướng dẫn viên du lịch thời vụ, thế nào?”

– “Ha hã, có thể tiếp đãi cậu là vinh hạnh của tôi. Hần, không cần phải đề phòng tôi như vậy, tôi không làm gì đâu”. Tôi cười, Kim Tri Nam dẫn tôi đến một khách sạn xa hoa theo kiến trúc nhà trọ, kiên trì phải hầu hạ tôi suốt hành trình, tôi cũng không từ chối

– “Tôi bây giờ có được gọi là ‘cung kính tòng mệnh’ chưa?”. Hần nghe xong hứng chí cười to

Đơn giản đem hành lí sắp xếp một chút, Kim Tri Nam chở tôi đi ăn cơm chiều. Trên đường hần giới thiệu cho tôi vài địa điểm nổi tiếng ở Seoul, cùng những ngày lễ quan trọng ở Hàn Quốc. Hần thật có tiềm năng

làm hướng dẫn viên du lịch! Nhưng tiếng Hán của hắn thì không khả quan, chuyện gì hắn cũng đem tiếng Hàn trộn với tiếng Anh giải thích, tôi cái hiểu cái không nhưng vẫn lịch sự gật đầu. Cuối cùng hắn đưa tôi đến một nhà hàng mang tên Casamuro, nơi này cách ly hắn với đường phố huyền nào bên ngoài. Bên trong là một nhà hàng cơm Tây, khéo léo kết hợp trưng bày các trang sức Hàn, sân vườn sạch sẽ, từng bàn ăn nằm một góc riêng biệt làm người ta thoải mái. Kim Tri Nam nói cho tôi biết, nhà hàng này nổi tiếng với món thịt dê tươi, thịt bò nướng hương vị độc nhất vô nhị. Ăn với thịt nướng thì phải ăn với dưa chua, cuốn với rau xanh rồi chấm nước tương mới đúng cách. Tôi lẳng lặng nghe, hắn nói cho tôi quy trình làm thịt bò nướng hết như một nhân viên kinh doanh của nhà hàng.

Nhưng tôi thật thích thịt dê sống ở đây, ăn vào sẽ không biết đó là đồ sống. Kim Tri Nam lại không ăn nhiều mà chỉ lẳng lặng nhìn tôi, nhìn đến tôi run cả ngày, vòng vo mãi cũng chưa tìm được chuyện gì để khơi mào. Hoàn hảo lão huynh họ Kim kia nhìn ra nét quần bách của tôi liền phá vỡ cục diện bế tắc: “Chỗ các cậu đêm Thất Tịch có làm gì không?”*mùng 7 tháng 7 Âm Lịch*

Đêm Thất Tịch? Không phải cũng chỉ là ngày Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau trên cầu Ô Thước thôi sao? Cái này tôi biết, nhưng hiện nay ít người xem đó là “Lễ tình nhân”. Người trẻ tuổi thường chỉ chọn 14 tháng 2 mới là Valentine thực sự. Cha mẹ tôi trước kia cũng không nói Thất Tịch là lễ tình nhân. Suy nghĩ một chút, tôi lắc đầu

Hắn cười nhìn tôi: “Hôm nay chính là đêm Thất Tịch”

- “Nga? Các anh cũng dùng lịch âm? Vậy đêm nay mọi người ở nước anh thường sẽ làm gì?”. Tôi hiểu kì
- “Vài người sẽ bái kiến tổ tiên cầu con gái. Còn lại đa phần đều ở bên vợ mình tận hưởng ngày này”. Hắn nâng mắt nhìn tôi một chút rồi lại cúi xuống nhìn bát đồ chua trước mặt. “Hân, tôi rất vui vì ở bên cậu suốt hôm nay. Tôi thật vui. Kì thật, là tôi cố ý phải đưa cậu đi nguyên ngày hôm nay”. Nghe xong lời này, tôi nhất thời nuốt không trôi, cũng không biết phải nói gì, miệng chỉ là đơn giản nhếch lên một chút
- “Cậu.... sẽ không vì vậy mà chán ghét tôi đi?”. Hắn cẩn thận hỏi

Tôi nhú mày một chút nói: “Ách.... sẽ không. Kì thật tôi phải cảm ơn anh đã bỏ cả ngày hôm nay đưa đón tôi mới đúng...”. Tôi cũng không biết phải nói gì tiếp theo, thật ra, tôi không ghét hắn, còn có phần càng ngày càng thích tên Hàn Quốc này, nhưng mỗi lần nghe hắn “thổ lộ” tôi lại chịu không nổi

- “A”. Hắn dường như cố ý muốn xoa dịu cục diện căng thẳng nên thần nhiên cười, nụ cười rất không tự nhiên. “Hân, mấy hôm sau tôi với cậu cùng đi thăm thú mua sắm quanh Seoul, thuận tiện tìm hiểu thêm về Ocean, được không? Đương nhiên, nếu cậu không đồng ý tôi có thể phải tài xế tới đưa cậu đi, muốn đi đâu cứ nói”

Tôi liếc mắt nhìn hắn, cặp mắt ẩm ướt kia tự hồ không chấp nhận người khác cự tuyệt mình. “Đa tạ ý tốt của anh, công ty các anh công việc bề bộn vậy, tôi thật sự không dám làm phiền. Mọi việc tôi có thể tự lo liệu, nếu có khó khăn gì phát sinh tôi sẽ gọi điện nhờ vả anh”. Tôi nói năng lộn xộn không rõ ràng, mắt vẫn không nhìn hắn. Hiện giờ Hoàn Á còn cần hắn giúp đỡ, tất nhiên không thể không cung kính. Hy vọng hắn không đưa ra thêm yêu cầu gì quá đáng, nếu không tôi chỉ có thể phản kháng trong bất lợi

29. Rosespy - Chương 29

May mắn Kim Tri Nam không phải kẻ hay dễ bụng, nghe xong hắn có chút thất vọng nhưng liền hồi phục tươi cười. “Tốt lắm, đây là số điện thoại riêng của tôi. Hi vọng Seoul sẽ để lại cho cậu ấn tượng tốt đẹp! Tôi sẽ nói người mang cho cậu một ít tư liệu, tin tưởng nó sẽ rất hữu dụng. Yên tâm, tôi sẽ không quấy rầy cậu thêm nữa”. Tôi cảm kích nhìn hắn gật đầu

Hắn chở tôi về nhà trọ, trước khi rời đi còn hạ kiếng xe xuống, nói: “Nếu có gì khó khăn thì gọi điện cho tôi. Nếu cậu lạc đường, tôi sẽ đi đón”

- “A, nếu tôi có thể nói chính xác vị trí của bản thân, thì sao có thể gọi là lạc đường?”. Tôi cười nói

Tôi vẫn gọi về HongKong, nhưng điện thoại của Trương Khải Huy nếu không tắt máy thì cũng ngoài vùng phủ sóng, hắn như bốc hơi khỏi trần gian. Sau lần gọi điện trước tôi không liên lạc được với hắn thêm nữa,

chỉ nghe nói bệnh tình Trương Diệu Bằng đang rất nguy kịch, không biết sẽ thế nào. Việc Hoàn Á tạm thời do đám người kia quản lí, bọn họ chỉ hi vọng tôi một đi không trở lại. Hừ, vì thái độ như vậy, tôi nhất định sẽ mang về một kết quả thật đẹp cho xem!

Kim Tri Nam cho người đưa đến một ít tài liệu, dĩ nhiên là kế hoạch phát triển của Ocean. Hần muốn làm gì tôi cũng mặc kệ, Bùi Bản Thắng không phải là người bạn thân duy nhất từ nhỏ đến lớn hẳn luôn tin tưởng sao? Hần đem những tài liệu tối mật này giao cho tôi là có ý gì? Hần sẽ không ngốc đến độ vì “Tình yêu” mà từ bỏ mọi thứ đi!

Nhìn xấp tài liệu trong tay, tôi hoảng loạn—. Biết được những thứ này, cuộc đàm phán với Ocean tất nhiên tôi sẽ chiếm thế thượng phong, việc hợp tác giữa Hoàn Á và Ocean cũng dễ như trở bàn tay. Nhưng tình huống nắm chắc thắng lợi trong tay thế này làm tôi thực sự sợ hãi. Hệt như việc bị sét đánh lăn quay trên mặt đất. Tên Kim Tri Nam này rốt cuộc muốn làm gì? Bùi Bản Thắng có biết việc này không? Tôi không dám nghĩ đến

Tôi bấm điện thoại gọi cho Kim Tri Nam, nhưng chuông vừa đổ vài tiếng liền cúp máy, tôi không biết sẽ phải hỏi hắn như thế nào. Hần có cảm thấy đây là một hành động không tín nhiệm hay không? Câu hỏi quá thẳng thắn sẽ làm tổn thương đối phương, nhưng Kim Tri Nam rốt cuộc là muốn làm gì? Chẳng lẽ đơn thuần hẳn chỉ muốn chiếm cảm tình của tôi? Nhưng làm thế lại rất không công bằng với Ocean. Nhưng thương trường là chiến trường, không ai buồn nghĩ mình gây ra hậu quả gì cho đối thủ cả!

Cả tối tôi vẫn không nhấc nút gọi dây số kia, vẫn hi vọng Kim Tri Nam sẽ chủ động liên lạc, sẽ nói rõ cho tôi nguyên nhân việc hắn làm, thậm chí dù hắn có nói ra nguyên nhân quá phẫn cỡ nào tôi cũng sẽ cảm thấy cân bằng chút ít. Nhưng cái gì cũng không có. Sự trợ giúp này của hắn quả thật rất lớn lao, làm tôi có chút hít thở không thông, có chút mất cân bằng. Tôi vẫn ngồi trực bên điện thoại, hoàn toàn không có tâm tư đi tham quan thành cổ, không có tâm tư thưởng thức ẩm thực Hàn. Nhìn tập tài liệu, nhìn dãy số điện thoại của hắn, nhìn điện thoại không đổ chuông— tôi thực sự sắp điên đến nơi

Kim Tri Nam! Tên hỗn đản này! Rốt cuộc ngươi muốn làm gì! Tôi mở toang cửa phòng trọ, quên những tư liệu này đi, cứ vậy đàm phán? Không có khả năng, giả vờ chính nhân quân tử làm gì! Những tư liệu kia đã sớm khắc sâu trong đầu tôi, những chữ cái đó có thể mang về những hợp đồng hàng tỉ đồng cho Hoàn Á

Tôi đốt thuốc, nhấc máy gọi Trương Khải Huy. “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Sorry, the number you had dial is...”. Tôi tắt máy. Con mẹ nó! Lại liếc nhìn số điện thoại của Kim Tri Nam, dãy số kia tôi sớm đã có thể đọc lầu lầu. Tôi lao đầu vào vùi tẩm hoa sen cho hạ hỏa. A, Vương Hân, người thực mẹ nó đa tình. Ăn bánh không phải trả tiền còn sợ mặt đen. Nhưng— đây là vấn đề có thể làm “trắng” mặt!

Kim Tri Nam hết lòng tuân thủ lời hứa, không đến “quấy rầy” tôi. Tôi vẫn đang đợi—

Thăng đến ngày đàm phán cùng Bùi Bản Thắng

30. Rosespy - Chương 30

Tôi đi vào đại sảnh trụ sở Ocean liền thấy Kim Tri Nam. Hần gật đầu chào nhưng không tươi cười. Tôi không hiểu vì sao hắn có mặt, theo lý thuyết, bên thứ 3 sẽ không được tham dự cuộc đàm phán giữa 2 bên còn lại. Thứ nhất vì hắn là đối tác của Hoàn Á, việc Hoàn Á cùng Ocean hẳn có thể tham gia— nhưng việc hắn ngồi giữa 2 bên có vẻ đã lỗi thời

Tổng tài Bùi Bản Thắng của Ocean ngồi ở giữa, hẳn tuy cùng tuổi với Kim Tri Nam nhưng lại có vẻ chừng chạc hơn, trên mặt đã sớm lưu lại dấu vết thời gian. Ngồi bên cạnh hắn là thư kí kiêm phiên dịch viên, kẻ 30 tuổi kia có vẻ khinh bạc, hẳn gương gọng kính viền vàng lạnh lùng nhìn tôi đi vào, môi mím chặt nhợt nhạt. Đây có thể xem là một cuộc đàm phán sao? Một cuộc đàm phán trị giá 10 tỉ won *đơn vị tiền tệ Hàn Quốc*. Đúng là trò khôi hài! Tôi đã từng tham gia nhiều cuộc thương thảo, đàm phán, tình trạng nào cũng có, nhưng chưa khi nào như hôm nay. Tuy Ocean có Bùi Bản Thắng cũng như lấy thúng úp voi. Nhưng ngoại trừ ba người chúng tôi ngồi thành 1 tam giác và tên phiên dịch kia, một người “Dư thừa” nào cũng không có

Cuộc đàm phán thuận lợi đến mức làm tôi sợ hãi. Tôi căn cứ vào lợi ích của Hoàn Á cùng những ưu đãi đề xuất kế hoạch hợp tác 5 năm giữa hai bên. Hấn nghe xong lập tức đáp ứng, không cố tình làm khó tôi. Tôi cũng thực ‘sảng khoái’, căn bản mà nói, vài việc tôi nêu ra cũng làm tên phiên dịch kiêm thư kí kia giật mình vài cái, nhưng hấn rất nhanh khôi phục bình tĩnh. Chưa đầy 2h đồng hồ, 2 bên đã thành giao: Hoàn Á sẽ độc quyền cung cấp ô tô nguyên kiện cho Ocean trong 5 năm

Mọi việc diễn ra cứ như một giấc mộng làm thần trí tôi đã sớm thoát xác, hoàn hảo Bùi Bản Thắng đặt bút kí vào bản hợp đồng mới làm tôi tin đây là sự thực. Kim Tri Nam vẫn ngồi một bên, ánh mắt cũng không nhìn tôi, chỉ là thỉnh thoảng nhìn Bùi Bản Thắng, thỉnh thoảng gật gật đầu, thỉnh thoảng nhú mày suy ngẫm, biểu tình làm tôi cảm thấy hấn thật xa lạ. Tôi vô thức đưa mắt nhìn hấn, nhưng mỗi lần nhìn đều không hiểu trong lòng có tư vị gì

‘Trò khôi hài’ cuối cùng đã xong, chúng tôi bắt tay rồi mỗi người mỗi ngả. Cầm hợp đồng trong tay tôi đi ra khỏi tòa nhà Ocean, ánh sáng chói mắt làm tôi không quen. Shit! Tất cả là trò quỷ gì a!

Kít— tiếng thắng xe đi tới trong cơn mơ màng của tôi, thì ra là Kim Tri Nam. Hấn dừng xe trước mặt tôi mỉm cười, nụ cười này, biểu tình này, động tác này... hết thấy tôi đều quen thuộc. “Hấn, lên xe”. Hấn nhìn tôi nói

Sửng sốt nửa ngày, tôi nhẹ nhàng thở ra bật cười, tựa như mặt trời lên xóa tan mây mù, tâm tình cũng thoải mái không ít. Ba bước tôi chỉ cần hai bước đã bước lên xe hấn, cởi áo vest ra, nới lỏng chiếc cà vạt làm tôi hít thở không thông. Hấn tựa hồ không chú ý đến biểu tình của tôi, chuyên tâm lái xe an toàn

Tôi nhìn hấn nửa ngày, không biết nên nói gì, thật khó khăn hàm răng mới phun ra được ba chữ. “Cảm ơn anh”

Hấn mỉm cười một chút. “Du ngoạn Seoul tới đâu rồi? Hàn Quốc có để lại cho cậu ấn tượng tốt đẹp nào không?”. Cuối cùng lão huynh cũng mở miệng

– “Tuyệt đẹp”. Tôi khi nào thì có tâm tình đi du lịch! Muốn mở miệng hỏi hấn lí do kia nhưng rồi lại thôi. Quên đi, không sớm thì muộn tôi cũng sẽ biết

Hấn chở tôi về nhà trọ rồi rời đi. Nhìn xe hấn đi xa, tôi mới nhớ mình để quên đồ trên xe hấn. Thôi quên đi, tôi vào phòng thu dọn chút đồ đạc chuẩn bị ngày mai lên đường hồi phủ

– “Cốc cốc cốc”, một trận gõ cửa dồn dập đánh gãy công tác của tôi, đây là thái độ phục vụ gì chứ? Tôi bực bội ra mở cửa

– “Là anh à!!!!”

31. Rosespy - Chương 31

Tôi vừa mừng vừa sợ, đứng ngốc ngoài cửa không biết phải làm gì

– “Như thế nào?”. Trương Khải Huy một phen đẩy tôi vào, đóng cửa lại. “Như thế nào không thể là tôi?”. Hấn liếc nhìn tôi, rồi quét mắt khắp bốn góc phòng như thể đang truy tìm tội phạm, hay nói trắng ra là — bắt kẻ thông dâm! Lòng tôi nhất thời lạnh lẽo

– “Anh sao lại đến đây? Cha anh thế nào rồi?”. Tôi hỏi

– “Hừ, quan tâm in ít thôi! Tôi thế nào chạy đến đây là việc của tôi! Con mẹ cậu, Vương Hấn, tiểu tử cậu muốn đùa giỡn tôi phải không? Hoàn Á từ trên xuống dưới đều biết cậu sang Hàn, chỉ có tôi là ngu ngốc chẳng biết gì. Cậu xem tôi là gì chứ?”. Hấn giận đến thiếu điều cho tôi một quyền

Dù sao nơi này cũng không phải địa bàn của tôi, tôi tận lực nhẫn. “Anh hãy nghe tôi nói, tôi không liên lạc được với anh, điện thoại di động của anh...”. Tôi cố gắng giải thích, nhưng chưa dứt câu đã bị hấn đánh gãy

– “Cậu muốn nói gì? Muốn dùng cớ này lấy lệ với tôi sao? Cậu muốn ở đâu thì ở, muốn đi đâu thì đi. Cậu nghĩ mình là thiên thần, phải không?”. Hấn trừng mắt áp sát tôi

Lòng tôi đau đớn như kim châm, giọng nói cũng lớn lên. “Anh đừng ồn ào lớn tiếng như vậy, Trương Khải Huy! Con mẹ nó, đây là quyết định của Ban giám đốc. Tôi đến Hàn lần này là vì Hoàn Á”. Tôi đem hợp đồng đưa cho hắn, hắn lập tức cầm hợp đồng ném mạnh xuống đất

– “Ban giám đốc? Hừ! Vương Hân cậu khi nào thì đem chuyện Hoàn Á đặt vào mắt? Ban Giám Đốc kia có thể sai khiến được cậu sao? Vì Hoàn Á? Thực mẹ nó dễ nghe! Cậu nhiệt tâm với tiền đồ của Hoàn Á từ khi nào? Tôi nói cậu đến Hàn Quốc sao? Tôi nói sẽ hợp tác với Ocean sao? Trước kia tôi cho kiểu 8 người khiêng thỉnh về cậu cũng không chịu, lần này thừa dịp tôi không có mặt, liền một bước phóng đến Seoul này! Cậu không phải nói đi kí hợp đồng sao? Vậy sao đến hôm nay mới kí? Cậu trước khi làm việc còn phải nghỉ dưỡng, tham quan! Phải không? Thật sự là đại tài a! Cậu con mẹ nó nghĩ tôi ngốc hay sao?”

Tôi bị hắn bức đến góc tường, chế trụ lửa giận, hỏi lại: “Vậy anh nghĩ vì sao tôi đến đây?”

– “Hừ! Ít vờ vịt với tôi! Mục đích gì không phải cậu biết rõ ràng nhất sao? Con mẹ nó cậu.....”. Lại một trận gõ cửa. Tôi đẩy hắn ra đi mở cửa, khi tôi nhìn thấy người bên ngoài cười khổ một tiếng. Hôm nay là một ngày tuyệt vời, một người chưa đủ loạn còn phải đến 2 người mới chịu!

– “Hân, cậu bỏ quên y phục trên xe tôi”. Kim Tri Nam đưa âu phục cho tôi, không cần xem cũng biết sắc mặt Trương Khải Huy đang thế nào. Kim Tri Nam thấy tôi khác thường liền liếc mắt nhìn vào phòng, nhìn thấy Trương Khải Huy, hắn sững sốt một chút

– “Tạ ơn tạ ơn”. Tôi chỉ muốn đóng cửa lại, nếu tên Kim Tri Nam này vào tham gia, thì không những có ca mà còn hát

– “Kim Tri Nam, anh đến đúng lúc lắm! Hôm nay chúng ta nói cho rõ ràng!”. Ánh mắt Trương Khải Huy như phun lửa đến đây, không quan tâm Henry là đồng minh của Hoàn Á mà hét lớn vào mặt tình địch

Tôi phát hỏa. “Trương Khải Huy, anh con mẹ nó phát điên cái gì chứ?”

Kim Tri Nam giữ chặt tay tôi, sợ tôi kích động gây nên ẩu đả, sau đó tiến vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại

– “Tốt! Hai ngày không thấy liền nói chuyện với hắn. Thân mật với hắn cũng là ý muốn của cậu phải không? Ở dưới thân tôi rên rỉ hắn là chưa đủ thư sướng đi!”. Trương Khải Huy hung tợn nhìn tôi

– “Anh, tên hỗn đản này!”. Tôi ném âu phục xuống, bỏ tay Kim Tri Nam ra, chạy đến, một phen nắm lấy cổ áo ép hắn vào tường. Trương Khải Huy không yếu thế, gỡ tay tôi ra, bóp chặt lấy cổ tôi. Kim Tri Nam cũng chạy đến dùng sức ngăn chúng tôi

– “Hân, bình tĩnh một chút. Trương tiên sinh, anh không cần quá phẫn!”. Hắn lớn tiếng reo lên

– “Tôi quá phẫn? A? Họ Kim kia, anh đừng con mẹ nó kiêu ngạo như vậy. Vương Hân là người của Trương Khải Huy ta, anh đừng mơ tưởng động đến cậu ấy. Anh nghe cho rõ đây, đừng tưởng đem cậu ấy lên giường thì sẽ chứng minh được điều gì”

– “Anh con mẹ nó!”. Tôi không nhịn được nữa, đâm vào mặt hắn. “Thao, Trương Khải Huy, anh là đồ xấu xa tiểu nhân, tôi con mẹ nó đã lắm tin anh rồi!”

Trương Khải Huy dùng sức tát tôi, tôi liền mất thăng bằng nghiêng người ngã xuống, cánh tay trái đập vào bình thủy tinh trên bàn trà, áo sơ mi bị rách một lỗ to. Một bên mặt chết lặng, sau đó nóng bừng lên đau đớn. Tôi lau khóe miệng đang rỉ ra chút chất lỏng, trừng mắt nhìn Trương Khải Huy. Hắn thở gấp chăm chăm nhìn tôi

Kim Tri Nam ngồi xổm bên cạnh hỏi tôi có đau hay không, khi hắn lấy khăn tay băng bó tay tôi, tôi mới phát hiện nơi đó có một vết cắt thật sâu, chảy máu lênh láng. Tôi đẩy Kim Tri Nam ra, cầm lấy âu phục trên mặt đất, mở cửa lao ra khỏi phòng

32. Rosespy - Chương 32

Tôi vẫn mãi miết đi qua các ngã tư Seoul, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Tháng 9, Seoul có chút lạnh, thổi loạn tóc tôi, cũng thổi vào tâm hồn đang lạnh lẽo của tôi. Tôi bất tri bất giác dừng ở một công viên ven

sông Hàn, màn đêm buông xuống bao phủ trái tim băng giá, xa xa ngọn đèn đường lẻ loi trong tiết lạnh

Tôi ngồi bên bờ sông Hàn, cách đó không xa có mấy bóng đèn ngồi bên cỏ, lẳng lặng nhìn cảnh sông buổi đêm, tất thấy đều mờ mịt như vậy. Tôi lấy thuốc ra, châm lửa vài lần vẫn chưa cháy. Đột nhiên, một bàn tay đã bật sẵn lửa đưa ra trước mắt tôi. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, một kẻ phong trần, đáng tiếc ngọn đèn sau lưng hắn chiếu đến làm tôi không nhìn rõ khuôn mặt hắn. Tôi đốt thuốc, rít một hơi dài, nói: “Thanks”

– “Cậu không phải người Hàn?”. Hắn dùng tiếng Anh hỏi tôi

Tôi gật gật đầu, hút thuốc. Hắn ngồi xuống bên người tôi. “Cậu đang đi du lịch?”

Tôi cười một chút, không trả lời. “Biết không”, hắn tiếp tục nói “Tôi rất ít khi đến đây, nhưng mỗi khi tâm tình không tốt sẽ đến đây hít thở chút không khí. Tôi là Lô Vĩnh Tích, tôi có thể biết tên cậu không?”

– “Vương Hàn”. Tôi thản nhiên trả lời như bạn bè quen biết lâu năm. Đèn đường chiếu vào một bên mặt hắn, hắn mang vóc dáng điển hình của dân Hàn, cao lớn, mắt bé, nhưng ngũ quan rõ ràng

– “Cậu thích nơi này không?”. Hắn quay sang hỏi tôi. “Đến Seoul đã bao lâu rồi?”. Tôi cũng không muốn trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn mặt sông. Hắn cảm thấy không thú vị nên không nói tiếp, hai người yên lặng hút thuốc nhìn xa xăm

Đại khái là nhàm chán, hắn hỏi tôi: “Vương Hàn, cậu muốn đến nơi khác tìm vui không?”

– “Nơi nào?”

– “Chúng ta đến bar đi. Tôi mời. Đi uống với tôi vài chén”. Tôi nhìn hắn, ánh mắt hắn khi nói có vẻ là người trí thức. Tôi gật gật đầu, sờ tay vào túi, may mắn tiền còn mang theo bên người, cũng không đến nỗi bần cùng phải nhờ kẻ khác cứu tế

Tôi theo hắn đi vào một quán bar nhỏ ven bờ sông, nhạc trong quán cũng được nhưng tôi không thích thiết kế của nơi này. Phục vụ mỉm cười hỏi chúng tôi dùng gì. Hắn gọi cocktail, sau đó quay đầu hỏi tôi: “Hắc, cậu uống gì?”

– “Whiskey”. Tôi nói. Hắn nói cho tôi hắn thường hay tụ tập vui vẻ với bạn bè ở đây, đang nói, vài cô gái cười cười đến chào hỏi hắn. Hắn giới thiệu chúng tôi với nhau, đáng tiếc đều là tiếng Hàn, tôi nghe cái gì cũng không hiểu, không biết hắn có thêm mắm thêm muối gì hay không? Có một cô gái mặc quần bò chằm chằm nhìn tôi, loại ánh mắt như đang xem xiếc này làm tôi không tự nhiên

– “Xin chào, tôi là Lucy”. Cô gái kia chủ động chìa tay ra, tôi cũng hưởng ứng mà bắt tay nàng, nói một ít câu giao tiếp vô nghĩa. Nàng hào phóng ngồi xuống bên cạnh tôi, Lô Vĩnh Tích vội vàng cùng mấy cô gái khác liếc mắt đưa tình, tôi bực bội. Hắn không phải nói tâm tình đang không tốt sao, thế nào lại nhanh hồi phục như vậy?

– “Vương tiên sinh có vẻ không vui?”. Cô gái này thận trọng hỏi

– “Gọi tôi là Vương Hàn”. Tôi nhấp một ngụm rượu. “Cô không uống gì sao?”

– “Cho tôi li soda”. Nàng nói với phục vụ, sau đó lập tức chuyển hướng sang tôi, “Anh rất tuần tú”

Tôi đỏ bừng mặt, nhìn thấy thể nàng liền cười ha hả. “Ha ha!”. Nàng vô tình chạm vào vết thương trên cánh tay tôi, tôi giật mình thu tay về. “Làm sao vậy?”. Nàng hỏi tôi

– “Không sao”. Tôi may mắn hoàn hảo chưa cho nàng xem thẩm trạng của áo sơ mi, nếu không không biết vừa rồi còn khoa trương thành cái dạng gì

– “Thoạt nhìn anh không giống đến Hàn Quốc này du lịch, tôi thấy người Trung Quốc đến đây đi chơi ai cũng sẽ rất vui, còn anh thì giống như đi chịu tội hơn”. Nàng nghiêng cứu tôi

– “Vậy cô nghĩ tôi làm gì?”

– “Diễn viên, hoặc ngôi sao ca nhạc?”. Nàng nhìn tôi

– “Nga? Xem ra tôi từ khi sinh ra đã là sao kim chói lòa”. Tôi cười, nghe được ý nghĩ này của nàng, tôi không khỏi nhớ đến Tôn Giai Tuyền, cô ấy cũng nghĩ tôi là sao kim. Lucy cười to một trận. Lô Vĩnh Tích

bị tiếng cười của nàng hấp dẫn, một đám trẻ tuổi bắt đầu trêu chọc tôi. Tất cả đều nói tiếng Hàn, không quan tâm đến cảm thụ của tôi. Tôi cảm thấy nhàm chán, một li lại một li tiếp tục, cuối cùng cũng biết cái gì là ‘mượn rượu tiêu sầu lại càng sầu’

Không hộ chiếu, không thẻ tín dụng, chỉ có ít tiền mặt bên người. Ngày mai chắc chắn tôi không về Trung Quốc được, hiện tại sẽ chờ đến khi chính phủ Hàn trục xuất người nhập cư bất hợp pháp về nước

Lô Vĩnh Tích vỗ vỗ vai tôi, hỏi tôi đã muốn về chưa. Tôi cười khổ một chút, uốn lưỡi nửa ngày mới mở miệng hỏi hân khách sạn gần nhất ở đâu

Hắn kinh ngạc nhìn tôi: “Lão huynh, cậu rốt cuộc ở đâu? Tôi sẽ đưa cậu về”. Tôi nói tôi là kẻ lưu lạc không nơi dung thân, các cô gái xung quanh lại cười điên đảo, Lô Vĩnh Tích lại kéo tay tôi, vẻ mặt nghiêm túc

– “Cậu ấy say rồi”. Hắn nói với các nàng. “Tôi sẽ đưa cậu ta về”. Đầu óc tôi đã trì độn, dạ dày đang sôi sục, chân nhẹ như bông, làm sao cũng không đứng thẳng được, trọng lực toàn thân đều dồn lên người hắn, hắn thực cố hết sức mới đỡ được tôi. Thật vất vả nhét tôi vào một chiếc taxi, xem chừng tình trạng của tôi rất nghiêm trọng, ngay cả lái xe cũng kì quái nhìn tôi, như sợ tôi nôn làm bẩn xe hắn

Cuối cùng, tôi mất đi ý thức

33. Rosespy - Chương 33

Ngày hôm sau tỉnh lại, tôi phát hiện mình đang ngay ngắn nằm trên giường, chung quanh đều xa lạ, cánh tay cũng đã được băng bó. Đang lúc tôi buồn bực, Lô Vĩnh Tích đi vào. “A, cậu tỉnh rồi. Đây là nhà của tôi, có điều hơi nhỏ một chút. Đúng rồi, người TV đang nói không phải là cậu sao?”

Tôi nghi hoặc nhìn hắn. “Cậu ra xem xem, đã phát vài lần, hai người không phải đã nhiều năm mất liên lạc sao?”. Tôi theo hắn đi ra phòng khách, quả thực, TV một lần lại một lần lặp lại tên tôi. Thực mẹ nó nhiều sự, đại nhân CEO của Hoàn Á lại đăng tin tìm người thân trên TV, may mắn đoạn tin chỉ đọc tên tôi chứ không để ảnh thực họa, cũng không nói rõ thân phận của tôi. Bất quá nếu bọn Bùi Bản Thắng xem được, không biết đã chê cười thành gì. Rất khoa trương đi! Hết như lệnh truy nã toàn cầu cho tội phạm Interpol

“Đoạn tin nói là cậu bật vô âm tín, anh ta rất muốn tìm thấy cậu. Đây là đoạn tin nhắn của bằng hữu phải không?”. Lô Vĩnh Tích hỏi, “Cậu không gọi điện cho anh ta sao? Anh ta có để lại số điện thoại, cậu xem!”. Màn hình lóe lên 10 con số, tôi hạ mắt, cắn chặt môi

Lô Vĩnh Tích đưa điện thoại cho tôi. “Cậu còn không mau gọi đi”. Hắn lại nói nữa, coi tôi còn sót ruột hơn tôi

– “Sao cậu lại nghĩ đó là bằng hữu của tôi? Vạn nhất là kẻ thù không đội trời chung thì sao?”. Tôi trêu ghẹo. Hắn sững sốt một chút rồi cười. “Không ai đăng tin đi tìm kẻ thù thuần túy như này cả”

Tôi cầm điện thoại, không nói gì. Liên như vậy tôi ở ngốc 3 ngày trong nhà Lô Vĩnh Tích, hắn ban ngày ra ngoài làm việc, tôi muốn giúp hắn, hắn lại xin miễn. “Chuyện này cậu không làm được đâu”. Hắn khẳng định. Tôi thừa nhận, từ nhỏ khả năng nhận diện vị trí và thuộc đường đi của tôi rất kém, nên vô pháp ra ngoài buôn bán giúp hắn

Gần hết thời gian cấp thị thực, nếu không nhanh trở về nước, tôi liền sẽ trở thành người vô gia cư ở nơi này. Nhưng nghĩ đến cảnh phải quay về nhà trọ lấy hộ chiếu cùng hành lí, tâm tôi liền đau. Bất cứ giá nào! Cùng lắm là lại đấu với họ Trương kia một trận nữa! Do dự mãi, cuối cùng tôi từ biệt Vĩnh Tích

Rời khỏi nhà Vĩnh Tích, tôi đi thẳng về nhà trọ, nhưng khi đến cửa thì lại do dự. Hắn có ở trong đó không? Hắn muốn làm gì nữa? Tưởng tượng lại một trận cãi nhau vật vã với hắn nữa, hai chân tôi liền đau nhức. Hít một hơi dài, tôi đi vào. Trong phòng im lặng đến kì lạ, tôi nhìn bốn phía, kiểm tra khắp các góc phòng, một người cũng không có. Nhẹ nhàng thở ra, tôi liền bắt đầu buồn bán, cầu cào va li hành lí, mở tủ quần áo dùng tốc độ nhanh nhất có thể ném mọi thứ vào va li. Tôi mở ngăn kéo ra, tập hồ sơ còn bên trong, nhưng hộ chiếu lại không thấy bóng dáng

Tôi dường như nổi điên lục tìm tất cả các góc, ngay cả 4 chân giường cũng xốc lên tìm. Mẹ nó! Hộ chiếu lại mọc cánh bay mất? Tôi tinh tường nhớ kỹ mình đã đặt hộ chiếu trong hộc tủ đầu giường, nhưng bây giờ lại không thấy thân ảnh hộ chiếu thân thương đâu. Ngay khi tôi đang phát hỏa, Trương Khải Huy đi vào. Phỏng chừng hắn cũng không nghĩ tôi nhanh vậy đã trở về nên sững sờ đứng ngay cửa

Tôi vọt tới, hai mắt phun hỏa tiễn. “Hộ chiếu của tôi đâu?”

Hắn một phen kéo tôi lại, gắt gao ôm tôi. Đến tột cùng hắn muốn làm gì?! Tôi muốn đẩy ra muốn chết nhưng không thành công. “Anh mẹ nó buông tôi ra”. Vốn định rống thật to, nhưng chính là hắn ép tôi lâu quá, nên nói chuyện cũng cực kì lao lực. Hắn vẫn gắt gao ôm tôi, tôi ngoạm vai hắn một ngụm, cho dù không chảy máu. Ai ngờ vị tổ tông hắn đạo kia lại là kẻ da dày thịt béo, không chút cảm giác đau đớn làm tôi sinh cảm giác thất bại mãnh liệt. Bất đắc dĩ, đành phải lợi dụng thời cơ hắn sơ sẩy đẩy hắn ra

– “Đem hộ chiếu trả cho tôi!”. Tôi rít gào

– “Thực xin lỗi, Hân, anh...”. Âm thanh hắn thấp trầm hết như gà trống thất trận. Tôi không đợi nghe giải thích liền đánh gãy lời hắn. “Ít nói đi! Không cần giải thích với tôi, trả hộ chiếu lại đây!”. Tôi chắc chắn hộ chiếu đang trong tay hắn

– “Hãy nghe anh nói, hộ chiếu của em anh đang giữ, nhưng anh sợ em không về kịp nên đã mang hộ chiếu đi gia hạn thị thực, ngày mai liền trả lại cho em! Chúng ta cùng nhau về nước đi, cho anh cơ hội chuộc lỗi được không?”

– “Đi con mẹ nó chứ cùng nhau! Đa tạ hảo ý của anh, Vương Hân tôi không thể phụng bồi!”. Tôi mặc kệ lời hắn, vừa mới quay người lại, hai tay hắn đã giữ chặt vai tôi. “Tay em thế nào rồi?”

– “Ít mẹ nó giả từ bi đi! Sớm muộn gì cũng chết trong tay anh!”. Tôi gạt tay hắn ra, vào phòng ngủ cầm vali đi ra ngoài

Hắn giữ lấy tay tôi. “Em đi đâu vậy?”

– “Tôi đi chỗ nào liên quan cái rắm gì đến anh?”. Tôi nhìn hắn. “Đi tìm Kim Tri Nam, được không? Anh không phải muốn hỏi hắn vấn đề này sao? Hỏi tôi rốt cuộc yêu ai? Hôm nay tôi liền xác minh cho anh: người tôi yêu là Kim Tri Nam. Đa tạ cải tạo của anh, tôi con mẹ nó hiện giờ lại thích nam nhân đấy. Hiện tại anh hiểu chưa? Tôi yêu tên Hàn Quốc kia”. Tôi đề cao giọng

Sắc mặt hắn dần thay đổi, tay cũng buông xuống_____

– “Hân, em đã quên giao ước 1 năm của chúng ta”. Hắn ‘nhắc nhở’ tôi, sắc mặt rất khó xem

– “A, đúng! Còn 42 ngày. Tôi bội ước. Trương tiên sinh, anh cần bồi thường như thế nào?”. Tôi buông túi hành lí, bắt đầu cởi bỏ thắt lưng, từ từ cởi từng thứ trên người ra. “Không biết thế này Trương tiên sinh đã hài lòng chưa?”. Hắn ngăn cản cơn điên của tôi

– “Đủ rồi, Hân. Anh biết anh sai rồi, đừng náo loạn, theo anh về đi!”. Hắn không còn tính tình nóng nảy như xưa, ôn tồn hòa khí nói. Tôi có chút mềm lòng, nhưng nhớ ngày hắn ăn bình dấm chua ngắt trời kia, tôi lại bực bội

– “Như thế nào? Trương tiên sinh hiện lại vẫn không hài lòng? Tôi cũng không còn cách nào khác đền bù. Nhớ kỹ, 42 ngày này ngài muốn gọi tôi lúc nào thì gọi, cam đoan sẽ làm hài lòng ngài. Nhưng điều kiện là ở đây, Seoul này. Bởi vì tôi thích nơi này, hơn nữa ở đây còn có chồng của tôi”. Tôi nói như một đám phụ, hơn nữa còn cố ý đem ba chữ cuối cùng nhấn thật mạnh

Ánh mắt hắn trở nên phức tạp, có chút tuyệt vọng, có chút phẫn nộ, có chút ngoài ý muốn, nhưng nhiều nhất là mất mát. Tôi không dám nhìn lại, quay đầu bước đi, hắn cũng không ngăn tôi nữa. Lòng lại buồn, hành lang nhà trọ như dài vô tận, tôi đi hoài vẫn chưa thấy cửa ra đâu. Tôi không dám quay đầu lại. Trò chơi cũng đã đến lúc kết thúc!

34. Rosespy - Chương 34

Lại nhớ con đường kia, tôi kéo theo hành lí, vô mục đích lang thang trên đường thưởng thức cảnh Seoul. Muốn đi tìm bọn Lô Vinh Tích, nhưng tôi đã mang đến cho hắn quá nhiều phiền toái, bây giờ quấy rầy nữa thì rất ngại, không khéo người ta lại nghĩ tôi trốn ở Hàn tránh lệnh truy nã cũng nên. Hiện tại không có hộ chiếu, may mà Trương Khải Huy ‘tốt bụng’ đi gia hạn giúp tôi, ngày mai sẽ không lo bị trục xuất về nước. Tôi cười khổ tiếp tục đi

– “Hân!”. Thế giới này vẫn còn chuyện khó tin như vậy! Kim Tri Nam thế nhưng cứ lựa lúc tôi tứ cố vô thân lại xuất hiện hệt như phim truyền hình. Tôi lên xe

– “Anh làm sao biết tôi ở đây?”. Tôi hoài nghi có phải hắn cho tôi nuốt hệ thống định vị vào người không?

– “Tôi một mực tìm cậu, phái người đi điều tra tung tích cậu vẫn không có tin tức. Tôi nghĩ cậu còn quay về nhà trọ nên vẫn chú ý các vùng quanh đây”

Thực bội phục năng lực Kim Tri Nam! “Xem ra cả Seoul này đều biết tôi!”. Tôi bất đắc dĩ nói. “Anh rất cơ động, còn muốn dán lệnh truy nã khắp nơi, tôi chắc cũng nổi tiếng rồi”

– “Lệnh truy nã gì?”. Hắn hỏi

– “Dòng tin trên TV— tìm Vương mẫu tôi”. Tôi khoa trương khoa tay múa chân nói to bốn từ cuối

– “Nga, cậu nói cái đó. Cái đó không phải là tôi làm, cậu biết có người còn muốn tìm thấy cậu hơn tôi mà”. Tôi không nói gì

– “Hân, vết thương của cậu thế nào rồi?”. Hắn lại hỏi

– “Hoàn hảo! Ba ngày qua cũng thu hoạch không ít”, tôi tự giễu. “Hoàn toàn quen thuộc Seoul rồi”

Kim Tri Nam dừng xe ở một dãy biệt thự. “Nếu cậu không ngại thì ghé thăm nhà tôi một chút”. Hắc, tiểu tử này, nói không sai câu tiếng Trung này. Tôi âm thầm cười trong lòng. Tôi theo sau hắn đi vào nhà, trong nhà bố trí phi thường ấm áp, mỗi đồ vật đều tinh xảo, ngay cả sofa cũng toát lên mùi đất tiền

– “Mời ngồi”. Hắn vươn tay mời tôi ngồi trên sofa, sau đó mang hành lí của tôi vào, vừa đi vừa hỏi: “Hân, cậu ở trong này 2 ngày được không?”

Tôi cười không nói, bây giờ cự tuyệt thì rất mất lịch sự. Một hồi sau hắn mang đến một tách cà phê đặt trên bàn. “Cám ơn”. Tôi cảm thấy có chút khách sáo. Chúng tôi tùy tiện hàn huyên chốc lát, tôi nhân cơ hội không ngừng quan sát bố cục của căn phòng. Hắn để ý ánh mắt không ngừng chuyển động của tôi, chủ động mời tôi thăm quan nhà một vòng. Trên thực tế, người Hàn không giống người Trung Quốc, họ không thích người khác tùy ý vào thăm những nơi riêng tư. Cho dù là bằng hữu lâu năm cũng chỉ ngụ ở phòng khách. Xem ra Kim Tri Nam rất quen thuộc tập quán của người Hoa, nên mới mang tôi đi thăm từng phòng, cũng nhất nhất giải thích công dụng của mỗi phòng cho tôi. Tôi cảm thấy rất tốt, giống như xen vào chuyện riêng tư của người khác

– “Hân, cứ xem nơi này là nhà của cậu, đây là phòng của cậu. Nếu có chuyện gì cứ gọi tôi, tôi ở ngay phòng bên cạnh. Hân, không cần phải câu nệ làm gì!”. Hắn luôn nói rõ mọi việc, tôi xấu hổ, hắn nở nụ cười. “Cậu đôi khi lại rất giống em bé”. Nói xong hắn vỗ vỗ vai tôi. Tôi đi vào phòng ngủ của mình, toàn một màu vàng nhạt, tường, giường, tủ.... Hết thấy đều đơn giản, phi thường phù hợp với khẩu vị của tôi. Nhưng trong phòng lại có một laptop, tựa hồ như chỉ dành cho tôi

– “Thích không?”. Hắn hỏi tôi

Tôi gật gật đầu, còn có thể nói gì nữa! Nói một ít lời cảm kích linh tinh? Dù sao cũng không phải ngày một ngày hai quen biết hắn, so với việc ở khách sạn thế này tốt hơn. “Được rồi, cậu cứ làm quen một chút, tôi ở phòng khách đợi cậu”. Hắn xoay người ra ngoài. Tôi đem hành lí bỏ vào tủ âm tường, nhìn lại bốn phía, lắc đầu, trong lòng không biết là tư vị gì

Khi tôi trở lại phòng khách, hắn vừa buông điện thoại. “Hân, lại đây ngồi đi”. Tôi ngồi xuống gần hắn

– “Đêm nay ăn ở đây được không?”. Hắn hỏi tôi

– “Là sao?”. Tôi nhìn phòng bếp sạch sẽ sáng bóng, phỏng chừng người này không ăn cơm nhà, chẳng lẽ hẳn gọi đồ ăn bên ngoài

– “Đến Hàn Quốc lâu như vậy, cậu cũng không quen đồ ăn Hàn. Nên hôm này tôi nấu cho cậu vài món, chúng ta ở nhà làm cơm, cậu thấy thế nào?”

– “Anh biết làm đồ ăn Trung Quốc?” Tôi sợ trọng trách này rơi trúng đầu mình. Hắn cười nói: “Cậu không tin sao? Được, vậy tôi sẽ nấu cho cậu nếm thử”

Không bao lâu, có người giao tới rau dưa và thịt bò tươi, Kim Tri Nam cởi áo khoát, xắn tay áo đi vào bếp. Có ý tứ! Thật đúng như được về nhà. Tôi cũng theo hắn vào phòng bếp

35. Rosespy - Chương 35

ôi thấy hắn thành thạo thái thịt, sau đó cho các loại gia vị vào. Đại khái tôi chỉ đứng bên cạnh nhìn làm hắn không thoải mái, trực tiếp đẩy tôi ra khỏi bếp. “Hân, chúng ta cùng nấu thử xem, xem có ngon hơn đồ cậu nấu không. Còn không thì cậu ra ngoài phòng khách đi”. Tôi bất khả tư nghị lắc đầu cười

Hắn hoàn thành bữa ăn rất nhanh, sắc hương đều không tồi, nhưng không biết ăn thì thế nào. “Tối phiên cậu”. Hắn sát thủ nói. Tôi nhìn những vật dụng có vẻ thanh đạm trên bếp, nhưng không thể gọi tên, vị trí địa lí cùng cách bố trí của những nguyên liệu đó thật kì dị. Không biết mấy thứ này ăn vào có làm sao không? Tôi buồn bực nửa ngày, may mắn thịt heo và trứng trên khắp thế giới đều giống nhau. Nếu không lại bại dưới tay Hàn Quốc này thì thực mất mặt. Tôi kính cẩn làm gỏi chua ngọt, trứng, canh cá đậu hũ, một ngụm nuốt vào, may mắn còn không làm.... thất vọng chính mình. Gần một năm ở nhà Trương Khải Huy, việc ăn uống đều do Cẩm Tả lo liệu, kĩ thuật nấu ăn của tôi cũng bị giáng vài cấp, bây giờ lại cho ra đời rất nhiều món ăn mới lạ có thể dọa được tên Hàn Quốc này. Đồ ăn tôi làm tuy cũng ngon mất, nhưng bất quá tôi không thể khen ngon. Tôi tự an ủi, mang đồ ăn ra ngoài

Hắn ăn một món tôi làm, lập tức ‘phát biểu cảm nghĩ’. Hoặc là nếm quá tay, hoặc là lửa to quá, lí do thật đầy đủ, tôi không có cơ hội cãi lại. Tay nghề của hắn đúng tiêu chuẩn, tôi ghen nửa ngày cũng không tìm ra điểm nào để chê, đành phải im như hũ nút

– “Anh học nấu ăn khi nào?”. Tôi trong lòng rất không phục

– “Ha hả, khi mới tới Trung Quốc tôi liền thích đồ ăn Trung Hoa, hương vị rất ngon, màu sắc lại rất đẹp. So với đồ ăn của người Hàn Quốc tôi còn ngon hơn. Nếu cậu hỏi tôi học khi nào thì tôi cũng không còn nhớ rõ thời gian, đại khái là 10 năm trước”. Hắn nhìn tôi nói. 10 năm học nấu ăn, khó trách tay nghề tốt như vậy, tôi cũng bớt ghen tức. Hắn đưa tôi một ly Brandy, sau đó nâng li mỉm cười: “Hân, cảm ơn đã dùng bữa cùng tôi”

Tôi không biết nên nói gì? Cảm tạ hắn sao? Quả là tuyệt đỉnh khách sáo! Vì thế tôi chỉ chạm cốc rồi một hơi uống cạn. Tối nay, tôi biết tử lượng mình không cao lắm nhưng vẫn uống thật nhiều, hắn cũng uống không ít. Chúng tôi nói rất nhiều chuyện, nhưng cụ thể là chuyện gì tôi cũng không nhớ

Nặng nề nằm trên sofa, hắn vặn nhỏ đèn phòng, mở nhạc nhẹ. Không khí hữu tình như vậy làm tôi buồn ngủ, trong đầu chớp lên thân ảnh của Trương Khải Huy, ánh mắt khi tôi rời đi một lần lại một lần xuất hiện trong đầu, đuổi cũng không được. Ngực tôi ngày càng đau, hai mắt bắt đầu ảm ướt. Kim Tri Nam ngồi bên cạnh, ôm lấy vai tôi, tay trái nhẹ nhàng vuốt tóc tôi. Tôi ngửa đầu, gối lên sofa, tận lực không miên man suy nghĩ, nhưng con người nếu uống rượu sẽ không điều khiển được ý chí của mình, một màn quá khứ hiện lên trong mắt tôi ngày càng nhiều... Tôi dùng hai tay che mắt, nắm chặt tóc, nhúu mày. Dần dần một thứ chất lỏng theo khóe mắt trào xuống, đến chính tôi cũng chưa phát hiện ra

Kim Tri Nam lau nước mắt cho tôi, nhẹ nhàng gọi tên tôi. “Hân.... Hân, cậu không sao chứ? Cứ khóc đi, sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút”

– “A ____”. Tôi rên rỉ một tiếng, ngực hoảng loạn. Brandy có tác dụng lớn như vậy sao? Trước kia đã say nhiều lần nhưng không khó chịu như bây giờ. Có lẽ ối ra một chút sẽ dễ chịu hơn, nhưng mỗi khi say rượu tôi không bao giờ ối vì sợ làm ô nhiễm môi trường, lần này cũng không ngoại lệ

Kim Tri Nam ôm tôi, động tác phi thường mềm nhẹ làm người ta thoải mái. Tôi không khỏi vùi đầu vào ngực hắn, cảm nhận tiếng tim hắn đập cùng mùi nước hoa tản mát. Đây là lần tiếp xúc gần gũi thân nhiên nhất từ khi chúng tôi quen biết nhau. Tôi gắt gao nắm lấy sơ mi hắn, yết hầu không hiểu vì sao lại đau nhức, muốn khóc lại khóc không được, xem ra tuyến lệ của tôi đã khô cạn rồi. Hắn vỗ nhẹ lưng tôi, hôn lên tóc tôi. Động tác ôn nhu như vậy làm tôi không khỏi nhớ cảnh trước kia mẹ thường ôm tôi bình yên đi vào giấc ngủ, hết thấy đều hư vô mờ ảo

Tôi cuộn thành một đoàn, một chút âm thanh cũng không phát ra được. Thanh tĩnh! Thanh tĩnh mới có thể giảm bớt những thống khổ! Tôi bất dậy, đầu tựa vào sô pha, khẽ nhếch miệng, chăm chăm nhìn trần nhà

– “Hân, uống nước không?”. Hắn hỏi. Tôi lắc đầu, ánh mắt dừng ở mắt hắn, cứ như vậy, chúng tôi chăm chú nhìn đối phương.... Kim Tri Nam chậm rãi tiến lại gần, mặt chúng tôi ngày càng gần, hơi thở hắn phun trên mặt tôi, càng ngày càng nóng... Cuối cùng, mặt chúng tôi ở cùng một chỗ. Hắn hơi hơi mở đôi môi, nhẹ nhàng hàm trụ môi tôi, sau đó đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp, rất có kỹ xảo tiến vào miệng tôi.... Hết thấy những ôn nhu này, ôn nhu làm tôi khó kiềm chế được....

36. Rosespy - Chương 36

– “Thực xin lỗi”. Tôi nghiêng đầu qua một bên, nhắm hai mắt, giáng đoạn ‘ôn nhu’ của hắn

Kim Tri Nam có chút ngoài ý muốn, yếu ớt cười. “Hân, người nên xin lỗi phải là tôi”

Tôi đứng lên, lảo đảo hai bước, hắn lập tức đỡ lấy tôi. Tôi lập tức đẩy hắn ra, về phòng ngủ

Tĩnh lại đã là giữa trưa hôm sau. Tôi ra khỏi phòng, Kim Tri Nam đang ngồi trên sô pha đọc báo. “Hân, cậu tỉnh rồi”. Hắn tiếp đón tôi tới tận tận, tôi một phen vuốt mặt, gạt đầu một cái

Bàn ăn đã dọn sẵn thức ăn, ra mời hắn lại tự vào báp. Tôi quay đầu nhìn, hắn chạy tới gần tôi. “Thế nào? Hợp khẩu vị không?”

– “Anh đừng nấu nữa, lãng phí thời gian. Việc của Henry không vội sao?”

Hắn mỉm cười đặt tay lên vai tôi. “Không có việc gì, nấu ăn là sở thích của tôi, nếu cậu chê đồ ăn tôi làm không ngon, tôi có thể mượn đầu bếp quốc tế đến”

– “Thật không cần, tôi cũng không kén ăn như vậy. Tôi cũng không thể ở không trong này ngồi không, ngày mai tôi sẽ bắt đầu nấu ăn, dù sao cũng nhàn rồi”. Phòng chửi tôi chưa tỉnh ngủ nên mới nói như vậy, lời vừa ra khỏi miệng tôi đã hối hận. Kim Tri Nam hứng thú nên hai mắt cũng lấp lánh

– “Hân, vậy cứ làm vậy đi”. Tôi nói tôi đổi ý, hắn không chấp nhận, dù sao hắn cũng là bảo mẫu của tôi tại Hàn Quốc này. Cơm nước xong hắn lại đi ra ngoài, tôi ở trong phòng lắc lư, đột nhiên muốn học tiếng Hàn. Năm đó tôi học cũng không tới, Hàn ngữ hắn là không vấn đề gì. Tuy nói phụ nữ, người già và trẻ em ở Seoul đều biết giao tiếp tiếng Anh, nhưng nhìn những kí tự loằng ngoằng trên đường phố tôi vẫn không thoải mái. Trong lòng không khỏi than thầm Hán ngữ của tôi đại bác tinh thâm thế nào mà lại đồng hóa hết các quốc gia láng giềng

Chạng vạng có người mang đồ ăn tới, đều là những món tôi thích ăn. Tên Kim Tri Nam này lo lắng rất chu đáo, làm tôi cảm thấy bản thân thật thua thiệt so với hắn. Hắn khuya mới trở về, đem một tập hồ sơ màu vàng đưa cho tôi. “Trương Khải Huy đưa cho cậu, hắn về nước”. Tôi giật mình nhìn hắn, trên mặt không phản ứng gì

– “Hắn có nói gì không?”. Kim Tri Nam lắc đầu, ngực tôi lại khó chịu. Nhìn hắn đi về phòng mình, tay tôi bắt đầu run lên. Xong rồi? Hết thấy đều đã kết thúc? Hắn không nói lời nào đã về nước? Tôi run rẩy cầm bao thuốc lá, một điều lại một điều liên tục đốt, để mình chìm trong làn khói xám trắng. Đảo mắt, một bao thuốc đã bị tôi tiêu diệt. Tôi nằm trên giường, chờ đợi nhìn trần nhà. Trương Khải Huy, anh sao lại mau quên đến vậy, Vương Hân tôi còn muốn tiếp tục bên cạnh anh! Chúng ta không phải còn 40 ngày nữa sao? Cái anh gọi là ‘nhất kiến chung tình’ thì ra cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn! Tôi cười khổ, nước mắt lại chảy ra.... Tuyến lệ dường như khô cạn bấy giờ lại chảy ra, tôi yên lặng suy nghĩ. Ngày mẹ nó tính là gì?

Tôi đã yêu hắn? Không có khả năng! Hắn chính là đối thủ, một đối thủ có thể kích khởi tính hiếu thắng của tôi. Hiện giờ hắn không có ở đây, tôi nhất thời chỉ vì không có đối thủ mà cảm thấy mất mát thôi. Hết thấy rồi sẽ bình thường trở lại!

Ngoài cửa mở hồ truyền đến tiếng bước chân của Kim Tri Nam, hắn_____ đến tốt cũng sẽ đóng vai gì trong cuộc đời tôi? Tôi bội phục trình độ tâm lý học của hắn, tựa hồ mỗi khi tôi nghĩ gì hắn đều phi thường rõ ràng, lại có thể biểu hiện đúng mực. Đối với hắn, ngoại trừ tôn trọng tôi còn thấy mình thua thiệt vài phần, nhưng chính những suy nghĩ này làm tôi không thể nào gần hắn được. Tôi đang nghĩ một ngày nào đó sẽ chạy đến một xó nào của thế giới sống một cuộc sống bình thường. Nhưng tôi bây giờ cũng không ‘bình thường’ được nữa, không phải sao?

Sau đó tôi thực hiện ‘lời hứa’ của mình: phụ trách nấu cơm. Lúc tâm tình vui vẻ đôi khi còn đi dọn dẹp. Kim Tri Nam đề nghị mượn người giúp việc, tôi từ chối, vì tôi nhớ Cầm Tả. Hắn ở Seoul đô hội mỗi ngày đều về nhà ăn cơm tôi với tối, bộ dáng như một ông chồng hạnh phúc. Ngay từ đầu tôi đã rất không thoải mái, lâu dần cũng thành quen. Hắn cũng không nói chuyện Hoàn Á hay Trương Khải Huy với tôi, tôi cũng không có hứng thú hỏi han, trên bàn cơm cũng chỉ nói những chuyện bình thường đúng mực

– “Hân, cậu gần đây học tiếng Hàn?”. Hắn hứng thú hỏi tôi

– “Ừ, dù sao cũng không thể tự làm sa đọa bản thân”. Tôi cười nói. “Chẳng qua là tìm đường lui cho chính mình, vạn nhất có chuyện gì, còn có thể làm thầy giáo, vân vân và vân vân. Hiện tại giáo viên Anh ngữ đã rất nhiều, cạnh tranh rất kịch liệt. So với việc giảng dạy ngôn ngữ của dân tộc thiểu số thì khó hơn nhiều”

– “Dân tộc thiểu số?”. Hắn nhú mày

– “Ha hã, anh nói xem thế giới này có bao nhiêu người nói tiếng Hàn so với người nói tiếng Anh hoặc tiếng Trung?”. Tôi hỏi lại

Hắn cười lắc đầu. “Cậu khinh thường người Hàn chúng tôi”

– “Uy, tôi chưa bao giờ nói như vậy, nhưng nếu anh nghĩ vậy tôi cũng không cần giải thích làm gì. Nếu khinh thường thì tôi ở lại Seoul này làm gì?”

– “Cần giúp gì không?”

– “Đương nhiên, bày đặt không cần thầy là kẻ ngốc!”. Tôi hí mắt nhìn hắn, hắn bị tôi chọc cười

– “Vậy lần sau chúng ta nói tiếng Hàn thử xem, cậu thấy thế nào?”. Hắn hỏi, tôi đáp ứng, ít nhất cũng tăng thêm ngữ cảnh cho đoạn hội thoại

Có một lần, hắn vô tình hỏi tôi có muốn nhập tịch Hàn Quốc không, tôi đương nhiên xin miễn

– “Tại sao?”. Hắn có chút thất vọng

– “Tôi yêu nước, không muốn làm Hoa kiều”. Tôi cười nói, sắc mặt hắn dịu lại không ít. Bất quá, năng lực hắn cũng không nhỏ, chỉ một cuộc điện thoại có thể làm cho tôi trường kì ở lại Hàn trong khi vẫn còn là công dân Trung Quốc

Đảo mắt đã qua nửa năm_____

37. Rosespy - Chương 37

‘Homesickness’ mãnh liệt làm tôi không nghĩ sẽ ở mãi lại Hàn Quốc, tôi chán ghét cuộc sống quân tử lễ tiết cùng Kim Tri Nam. Ở cùng hắn, tôi trở nên sa sút, phân tích nửa ngày tôi mới tìm ra nguyên nhân của sự chán ghét kia: hắn chưa bao giờ chọc cho tôi bực bội, chưa bao giờ ép buộc tôi hoặc làm chuyện gì quá đáng. Cả ngày chỉ lấy lễ nghi làm trọng. Nhưng cuộc sống sóng yên biển lặng như vậy làm tôi hít thở không thông. Lí do tôi muốn về nước nữa là đi tảo mộ cha mẹ

Tôi do dự mãi mới nói cho Kim Tri Nam biết, hắn nguyên bản đang chăm chú xem TV, nghe tôi vừa nói xong... Nhìn tôi

– “Khi nào?”. Hắn bình tĩnh hỏi làm tôi có chút không hài lòng

– “Ngày mốt”

– “Vé máy bay đã đặt rồi?”. Phỏng chừng hắn không thích tôi tiền trăm hậu tấu như thế này. Tôi ‘nga’ một tiếng. Hắn thản nhiên nói

Vì muốn làm dịu không khí căng thẳng, tôi cố gắng cười hỏi hắn: “Anh không giữ tôi lại sao?”

Về mặt hắn rất không tự nhiên, ánh mắt nhìn về phía TV, hồi lâu cũng không nói lời nào, phỏng chừng hắn biết tôi đi thì sẽ không bao giờ quay lại. “Ngày mốt.... ngày mốt tôi không rảnh...”. Hắn thấp giọng nói, càng nói càng giống đang lằm bằm lầu bầu

– “Tôi cũng không phải con nít 3 tuổi, tôi tự mình đi được. Anh không cần phải tiễn”. Tôi tận lực thoải mái đáp lời. Hắn vẫn trầm mặc, không yên lòng nhìn TV. Tôi cũng cầm miệng, cúi đầu đùa bốn chiếc bát lửa trong tay

– “Hân____”, tôi ngẩng đầu, đối lại cặp mắt mê ly kia, hắn nghiêng người nhìn tôi, hỏi: “Cậu vẫn không thể chấp nhận tôi sao?”

Tôi từ chối cho ý kiến

Hắn dạm cười. “Tôi đã nói rồi, tôi tôn trọng quyết định của cậu, cậu đi và về đều tự do, nơi này mãi mãi hoan nghênh cậu”. Hắn đồng cứng đọc lời thoại. Tôi vẫn không ngẩng đầu. Hắn nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, đây là lần chủ động đầu tiên sau nửa năm. Cái ôm này thật chặt, bình thường hắn đối với tôi như chăm sóc một con búp bê thủy tinh chứ không thế này. Nói cũng phải, một kẻ oai phong một cõi trong 20 năm, làm việc mạnh mẽ vang dội, bộ dạng cao lớn vững vàng sao mãi có thể bảo trì được ôn nhu, tuy rằng mặt ‘ôn nhu’ kia cũng là triển lãm cho tôi xem. Tôi vẫn bị hắn ôm, trong lòng cảm thấy tiếc cho hắn

– “Tôi yêu cậu, Hân”. Tôi nghe được âm thanh ghen ngào của hắn

– “Đừng như vậy”. Tôi đẩy hắn ra. “Tôi chỉ là về nước, không phải sinh li tử biệt gì. Không khí Seoul cũng không tồi, hơn nữa còn có anh là bằng hữu, có thể một ngày tôi sẽ lại trở lại đây, khi đó anh đừng đá tôi ra ngoài cửa a!”

Hắn rõ ràng biết tôi chỉ đang an ủi. “Hân, nói cho tôi biết, tôi thất bại rồi có phải không?”. Hắn nhất quán tự tin, chính là hôm nay tôi lại thấy được vẻ ầm ỹ của hắn thế này, hôm nay không lẽ là tận thế!

– “Anh đang nói gì a?”. Tôi cười khổ

Hắn nhắm chặt hai mắt, tựa vào sofa. “Tôi cuối cùng vẫn cho rằng mình có thể chạm đến trái tim cậu, luôn nghĩ sớm muộn gì cũng có ngày cậu chấp nhận tôi, nhưng...”. Hắn cười khổ. “Cậu tựa như một cơn gió, tôi rõ ràng cảm nhận sự hiện hữu của cậu nhưng không bao giờ nắm giữ được. Cậu biết không, ấn tượng sâu sắc nhất của tôi về cậu là về mặt cậu trên bàn đàm phán, rất tự tin, rất phong độ. Mỗi lần ngồi ở bàn tròn đàm phán nhìn về mặt cậu, thứ duy nhất không thay đổi chính là ánh mắt cậu, ánh mắt ấy không làm gì nhưng tôi cũng đủ điên đảo. Tôi là đồng tính luyến ái, nhưng trước giờ chưa bao giờ thích người như cậu, bằng hữu trước kia của tôi cũng rất được, cũng thực yếu đuối, tôi thích cảm giác che chở cho người khác. Nhưng khi gặp cậu kiêu ngạo bất luân như vậy, tôi cũng không khống chế được tình cảm của mình. Cậu có thể ở lại bên tôi lâu như vậy, còn nấu cơm cho tôi ăn, tôi thực đã thỏa nguyện, nhưng____ tôi vẫn thất bại”. Hắn kéo tay tôi, thâm tình nhìn tôi. “Hân, nói cho tôi biết rốt cuộc cậu thấy tôi thế nào? Cậu chán ghét tôi sao?”

Yết hầu của tôi như bị chặn lại, đầu óc cũng hóa đậu phụ. “Tôi..... Không chán ghét anh, tôi chưa bao giờ chán ghét anh, tin tôi đi”. Gian nan nuốt ngụm nước bọt, sửa sang lại chút suy nghĩ, tôi tiếp tục nói. “Thực xin lỗi, tôi không biết phải trả lời thế nào.... Tôi vẫn rất khâm phục năng lực của anh, lòng dũng cảm của anh, còn có danh dự của anh____”. gập quỵ, tôi đang nói cái gì, là đang tập làm văn phân tích nhân vật sao? “Hiện tại tôi cũng không biết chính mình phải lựa chọn như thế nào, cuộc sống của tôi bây giờ rối loạn. Tôi thực sự cảm kích sự giúp đỡ của anh, nhưng hiện tại tôi cũng chỉ có thể nói____ xin lỗi”. Tôi rút tay về. Mặt hắn run rẩy một chút, lại nhắm mắt, hô hấp phi thương vững vàng

– “Ngày mốt tôi tiễn cậu”. Hắn nói

– “Không cần...”. Tôi nói chưa xong đã bị hắn đánh gãy: “Cho tôi một cơ hội!”

38. Rosespy - Chương 38

Hắn tiến tới ra sân bay, thần sắc rất kém cỏi, hần hần là lưỡng trước được ngày này sẽ đến. Nhưng hôm nay hần lại cố ý không che giấu tình cảm của mình, nhìn biểu tình ấy lòng tôi thật khổ sở, phi thường áy náy vì dù sao chính mình cũng là kẻ đầu sỏ gây chuyện

– “Tôi thường xuyên đi công tác Trung Quốc, nếu có gì cứ đến tìm tôi”. Nghe hần nói chuyện công việc, tôi một câu cũng nói không nên lời. Hần vỗ vỗ bả vai tôi, ánh mắt kia lại làm tăng thêm tội ác của tôi. Hần đem thứ gì đó lạnh lẽo đặt vào tay tôi— là chìa khóa căn biệt thự kia

– “Anh...”. Tôi đoán không ra dụng ý của hần

– “Đó chính là tôi mua cho cậu, cậu lúc nào muốn cũng có thể đến Seoul”. Tôi muốn trả lại chìa khóa, hần từ chối. “Nhận lấy!”. Chuyện tôi trở lại là hi vọng xa vời, bỏ không một căn biệt thự lớn như vậy là một tội ác, món quà này thực sự rất lớn, tôi không nhận, nhưng hần lại phi thường chấp nhất, tôi không thể cự tuyệt. Do dự mãi tôi cũng bỏ chìa khóa vào túi, không khác gì việc bỏ căn biệt thự kia vào bảo tàng cho lắm. Tôi không nghĩ sẽ lừa gạt tình cảm của tên Hàn Quốc này, nhưng hần sống chết đều nguyện ý chết trước mắt tôi như vậy lại gây áp lực cho tôi thêm. Nhiều ít những điều tôi nói cũng đã làm hần đau khổ. Nửa năm trước tôi còn do dự mình có thể yêu hần hay không, nhưng bây giờ tôi thật minh xác_____ không phải người mình thích, không bao giờ có thể yêu được!

Hần vẫn nhìn theo tôi đi vào làm thủ tục, tôi nhìn xâu chìa khóa, nhìn vài lần lại cất vào, Máy bay cất cánh, tôi như trút được gánh nặng, nhưng tưởng tượng đến Hoàn Á, nhớ tới Trương Khải Huy, lòng lại run lên

Trở lại biệt thự cũ, nhìn cảnh vật quen thuộc, tôi thở ra một hơi dài. Tôi thuê một căn phòng trọ, sửa sang lại hành lí, chạy đến quán bar Mộng Áo phóng túng một đêm, dù sao đó cũng là nơi trước kia tôi thường lui tới

– “Ai nha, xem ai vậy a? Khách quý đến rồi”. Bà chủ Mộng Áo Trần Tả vui vẻ chào hỏi tôi

– “Trần Tả gần đây thế nào mà ngày càng xinh đẹp thế kia?”. Tôi nói với nàng

Nàng pha một li ‘Lam Hồn’ đưa tôi. “Thật dẻo miệng, lâu như vậy anh không ghé, tôi còn tưởng anh bốc hơi khỏi trần gian”. Nàng dùng ngón tay thon dài vuốt tóc hỏi tôi

– “A, tôi vòng quanh thế giới”. Tôi bỏ thêm đá vào li

– “Lừa được bao nhiêu cô gái rồi?”. Ánh mắt tò mò của nàng làm tôi bật cười

– “Nữ nhân thì không nhiều, nhưng nam nhân lại không ít”. Tôi cười nói

– “Cáp, xú tiểu tử anh tưởng lừa được Trần Tả tôi sao? Nhìn bề ngoài của anh tôi không tin không cô gái nào theo đuổi! Thế nào bây giờ lại đổi tính, nam nữ đều ăn tuốt a?”

– “Trần Tả muốn tôi giới thiệu cho vài người không?”. Tôi trêu ghẹo

– “Bớt giỡn! Anh nghĩ tôi là ai? Thong thả thưởng thức đi, hôm nay tôi phải mời khách. Nàng giơ tay chào, cười dài một chút rồi lui ta. Tôi chuyên tâm nhắm nháp hương vị độc đáo của ‘Lam Hồn’. Đã lâu không có cảm giác này, thực sự rất thoải mái

Ba! Có người vỗ vào vai tôi, tôi ngẩng đầu liền thấy, Vu Dương!

– “Tiểu tử cậu khi nào thì trở về rồi? Mẹ nó, cũng không báo ai một tiếng!” Hần gần nhất liền nén giận, đặt móng an tọa bên cạnh tôi

– “Thực quý quyết a!”. Tôi cười thở dài

– “Quý quyết? Tôi quý hay cậu quý? Tôi mỗi ngày đều đến nơi này điểm danh, không ngờ ở Trung Quốc còn nhìn thấy cậu”

– “Thế nào? Cho rằng chiến sĩ ái quốc như tôi đã đào ngũ?”. Tôi cười vui vẻ

– “Cậu ở lại Hàn không thấy tăm hơi, quý mới tin cậu không phản quốc!”. Hần nhấp một ngụm rượu. “Mẹ nó! Cậu làm gì? Lão Đại tình anh Cáp Phật đến Hàn tìm cậu, khi trở về liền thay đổi bản thân!”

– “Cậu còn biết gì nữa?”

Hắn giữ chặt tay tôi, nhìn chăm chăm. “Biết không, hắn sắp kết hôn!”.

Lòng run lên_____

39. Rosespy - Chương 39

Vì không muốn bị Vu Dương nhận ra những khác thường, tôi hớp một hớp lớn, thản nhiên cười: “Nga? Vậy sao? Vậy tôi về vừa kịp lúc uống rượu mừng rồi”. Lòng lại đau đớn

– “Tiểu tử cậu có phải nào ứng thủy rồi không? Mẹ nó!”. Hắn cúi đầu. “Đã sớm biết ai yêu cậu cũng không có tốt đẹp gì mà, hiện tại lại còn như thế này”

– “Chúng ta có phải là bằng hữu không? Hôm nay cậu gặp tôi chỉ để nói chuyện này? Vương Hân tôi không cần cậu dạy khôn!”. Lửa giận đang ngút trời không chỗ phát tiết đành phải lấy hắn khai đao

Tiểu tử này chịu mềm không chịu cứng, cũng nổi giận theo tôi: “Không phải tôi nói cậu, Vương Hân! Tôi với cậu là bằng hữu, chính vì là bằng hữu mới có thể nói những chuyện như vậy! Tôi vẫn thực bội phục Trương tổng, nhìn hắn phải đi Hàn Quốc tìm cậu, tôi thực sự không thích! Đây là chuyện của hai người, tôi không xen vào, nhưng cậu con mẹ nó rất bướng! Cậu nghĩ tiểu tử cậu muốn gì tôi không biết sao? Mạnh miệng nhưng lòng lại mềm yếu! Cậu có dám nói không có chút tình cảm nào với hắn không? Thế nào? Có dám không? Khi đó cậu làm vậy, hừ! Để làm gì?”

– “Vất vả quá đi, vậy cậu chịu khó mà đi an ủi hắn”

Vu Dương càng tức giận hơn, nhưng ý thức được đây là nơi công cộng liền nén giận, tiết tặc bưng li rượu uống tới tấp. “Hôn lễ cử hành vào thứ Sáu, tức là ngày mai”. Tôi ừ một tiếng

– “Hắn biết cậu trở về không?”. Hắn hỏi

– “Vu đại huynh, ta nghĩ cậu nên chuyện nghề thành chuyên gia tư vấn tình cảm đi! Chuyện của chúng tôi sao cậu lại có hứng thú đến vậy?”

Hắn gơ tay đầu hàng, tỏ vẻ hắn không hề tò mò. Sau đó hắn nói cho tôi biết Hoàn Á hiện tại đã vênh váo lên tận trời, lại còn mở rộng kinh doanh bất động sản, mở rộng việc làm ăn ở Đông Nam Á, cùng Ocean của Hàn hợp tác tốt đẹp. “Vương Hân, cậu chính là công thần a!”

– “Đừng dát vàng lên mặt tôi, tôi cũng không vênh váo như vậy”. Tôi không biết tại sao hắn biết được những tin tức này, hắn cũng chỉ là một nhân viên thường thường trong công ty thôi

– “Bớt giỡn, cậu là phụ tá của Trương tổng còn khiêm tốn như vậy. Trương tổng trong mỗi lần hội nghị thường kì của Hoàn Á đều nói, Hoàn Á luôn có chỗ cho cậu, sẽ chờ cậu trở về”

Tôi cười cười

– “Vương Hân, đừng nói với tôi cậu không bao giờ... quay về Hoàn Á nữa, mỗi lần cậu nói câu này Trương tổng đều diên tiết. Cậu cùng Hoàn Á đời này cũng dứt không được, cũng như việc kết hôn với hắn...”. Hắn nhanh nhạy ngừng nói, dò xét thái độ của tôi, uống một ngụm bia

– “Cậu sợ tôi trở về sẽ chiếm vị trí của cậu hay sao?”.

– “Hắc, tiểu tử cậu đừng đùa như vậy dù Vu Dương tôi không bao giờ nhìn lầm người. Công lao của tôi cũng khổ cực, làm việc cho Hoàn Á cũng đã 10 năm, cũng đủ chuyên nghiệp”. Hắn vẫn còn đắc ý

– “Giống như cậu đi tìm chết vậy, Hoàn Á chắc sẽ lập đền thờ trình tiết cho cậu a!”. Tôi cười

Hắn nhếch miệng một chút. “Tôi phải đi rồi, lần khác lại gặp cậu. Đúng rồi, cậu có đến dự hôn lễ không?”

Tôi không trả lời

Hắn thở dài. “Chịu cậu rồi đấy!”. Hắn để lại những lời này rồi bước đi

Trở về phòng trọ, tôi nằm trên sofa, tìm lại đầu thất. Đi tìm hân, Vương Hân! Đi tìm hân? Hân đã khôi phục ‘Bình Thường’, giờ lại cưới một thiên kim tiểu thư, môn đăng hộ đối, cường cường liên hợp, tôi còn muốn làm gì được!

Cả buổi tối, tôi đều ngồi bên cửa sổ ngắm sao. Đến bây giờ mới phát hiện bầu trời đêm to lớn như vậy, lạnh lẽo như vậy

Hân, hiện tại đang làm gì?

40. Rosespy - Chương 40

Hôn lễ của Trương Khải Huy được cử hành ở biệt thự, tôi lái xe đến cổng biệt thự, vừa chuẩn bị vào đã bị chặn bên ngoài, bảo vệ thực ‘khách khí’ muốn tôi trình thiệp mời. Tôi là loại khách không mời mà đến, đương nhiên sẽ không có thiệp, vì thế được người ta ‘Lễ Phép’ không cho vào cổng. Nhìn căn biệt thự trang hoàng đèn đuốc long lanh, nhìn thấy cổng chính rộng đến chừng 5m, xung quanh còn có vườn cây cối xanh um bao quanh, tôi bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Đã từng sống ở nơi này gần một năm, cánh cổng kia tôi cũng đã ra vào vài trăm lần, hiện giờ lại bị chặn ở ngoài mà không làm được gì. Tôi nhìn con đường bên ngoài biệt thự, một dãy các loại xe sang trọng nối đuôi nhau ở hai bên lề đường, đồ sộ vô cùng. Xem ra đêm nay có rất nhiều đại nhân vật xuất hiện ở đây

Tôi đi vòng qua cửa sau, tự cho đây là nơi tuyệt đối quen thuộc, tự cho mình có thể thuận lợi tìm nơi không người để ý mà lên vào, sự thực tàn khốc làm tôi không khỏi cười khổ_____ nơi này, nơi tưởng chừng ít người chú ý này cũng có một cửa ‘kiểm duyệt’. Xem ra hôm nay không thể gặp được hân, tôi nghĩ vậy

– “Vương tiên sinh?”. Ngẩng đầu lên thì thấy, a, là Cẩm Tả, trong lòng âm thầm vui sướng

– “Cẩm Tả!”

– “Tiên sinh trở về khi nào? Thiếu gia nói anh đi Hàn Quốc không bao giờ... quay về nữa”. Nàng vừa mừng vừa sợ, làm tôi hoảng. “Theo tôi đi vào”. Nàng nói. Tôi đi theo nàng, xuyên qua hai cửa ‘kiểm duyệt’ vào đến sân vườn. Thật có ý tứ, bây giờ tôi muốn vào đây còn phải dựa vào sự hỗ trợ của Cẩm Tả!

– “Thiếu gia ở bên trong, tiên sinh vào đi. Tôi còn phải đi lo liệu ít việc”. Tôi gật gù đầu, nàng đi rồi

Nhìn xuyên qua cửa sổ, tôi đếm đầu người trong biệt thự, phi phàm náo nhiệt. Nhìn nửa ngày cũng không thấy nhân vật chính đâu. Cửa sổ cách âm phi thường tốt, chỉ thấy người bên trong ghé miệng nói chuyện hấp háy môi chứ không nghe được gì. Tôi không dám đi vào, nên ngồi ở ghế dài trên sân tennis. Nơi này có thể cảm giác được hơi thở của Trương Khải Huy— mỗi lần đánh tennis xong, hân đều ngồi ở ghế này, vừa uống nước vừa lau mồ hôi, có khi còn chỉnh những động tác sai cho tôi. Tôi thường xuyên không khâm phục hân, hân bị tôi xem thường liền tóm lấy tay tôi kéo mạnh, tôi thuận thế ngã vào người hân, hân liền dùng khăn mặt quấn cổ tôi, hỏi tôi có phục không.... Siêu bạo lực!— Nhưng đó cũng chỉ là nhớ lại!

Tôi nhìn bốn phía, trên cây treo đầy đèn lồng, còn có cả cây thông trang trí rực rỡ, khuôn viên sáng trưng, đôi khi còn chói mắt. Tôi hít một hơi dài, cúi đầu

Không biết qua bao lâu tôi mới mở mắt ra, thân ảnh trước mắt làm tôi hoảng sợ. Tôi hít thật sâu một hơi nhìn hân, lễ phục đen thật phù hợp với thân hình khôi ngô tuấn tú của hân, làm cả người có vẻ hào khí bức người, tư thế oai hùng hiên ngang

– “Em trở về khi nào?”. Câu hỏi cũ nhưng từ miệng hân thốt lên lạnh đến thấu xương

– “Đặc biệt trở về tham dự hôn lễ của anh”. Tôi thản nhiên cười một chút

Hân nhíu mày. “Vậy sao còn không vào?”

– “Bên trong nhiều người quá, không khí không tốt”

– “Nga?”. Hân ngồi xuống cạnh tôi, lòng lại run lên. “Anh nghĩ em đã sống với Kim Tri Nam rồi”. Hân bình tĩnh nói, tay tôi lại run lên, ngực như có một cỗ buồn hung hăng cắn một phát

– “A!”. Tôi quay đầu sang phải, cắn cắn môi, bất đắc dĩ cười, như vậy phòng chừng còn khó coi hơn khóc

- “Có dự định gì không?”. Hấn chuyển đề tài, lời nói vẫn không gọn sóng
- “Quay về Seoul sống hết cuộc đời”. Tôi tỏ vẻ thoải mái, nhưng thực tế giọng nói lại đang nghẹn ngào
- “Hừ!”. Hấn cười. “Vương Hân, em nghĩ sẽ lừa dối anh được bao lâu? Còn muốn gạt anh bao lâu nữa?”
- “Em gạt anh chuyện gì?”
- “Em hiện tại dám nói không có tình cảm gì với anh không? Không có thì tới làm gì?”. Hấn cao giọng

Nội tâm tôi phun trào nham thạch. “Có thì sao? Không có thì sao? Qua đêm nay anh sẽ thành chồng người khác, còn nói những lời vô nghĩa này làm gì!”

- “Đây đều là em ép anh”. Hấn cũng nổi nóng lên. “Anh tại sao phải kết hôn? Em nghĩ anh yêu cô gái kia sao? Sau khi tiểu tử em xuất hiện anh con mẹ nó không yêu được nữa. Anh kết hôn là để quên em! Em không phải đã từng nói rõ ràng với anh rằng em yêu Kim Tri Nam sao? Vậy trở về làm gì? Đến chúc mừng anh à? Hay vẫn là đến dội gáo nước lạnh vào anh? Hay là muốn cùng anh ôn lại mộng cũ?”. Hấn gây sự, lòng tôi lại tiến vào đáy cốc. Tôi muốn nói với hấn: em nghĩ thông rồi, em muốn ở bên cạnh anh, lời nói dối trước kia đều đã tổn thương chúng ta, chúng ta một lần nữa bắt đầu đi. Tôi muốn làm hấn từ bỏ cô gái kia, ruồng bỏ mọi thứ nơi này.... Nhưng ý tưởng đó lại quá ngây thơ rồi, hấn không còn khả năng cùng tôi đi chung một con đường, hết thấy đều đã over

Tôi đứng lên, không nhìn hấn. “Được rồi, Trương Khải Huy, chúng ta không còn gì để nói nữa, mau vào đi, bọn họ đang đợi anh”. Âm thanh của tôi rất nhẹ, cố để hấn không nghe được những tuyệt vọng trong nội tâm. Hấn cũng đứng lên, tôi biết hấn một mực nhìn tôi, nhưng tôi không dám nhìn hấn

Tôi quay người lại, thấy cô dâu đi về phía chúng tôi, nữ nhân ở hôn lễ của mình cơ hồ đều trang điểm từ một khuôn mẫu đúc ra, tôi không thấy rõ gương mặt nàng, vội vàng nói một câu: “Quên em đi, hãy đối xử tốt với cô ấy”. Tôi đi qua cô ấy, không dám ngẩng đầu nhìn, từng bước đi khỏi trang viên. Tôi không nghe thấy Trương Khải Huy giới thiệu tôi thế nào với cô dâu, cũng không biết hấn có nói gì không, đầu tôi trống rỗng, đi mãi đến khi rời xa nơi quen thuộc kia, đi rất xa rất xa....

41. Rosespy - Chương 41

Tôi không biết rốt cuộc mình đã đi bao lâu, đêm tối như mực, đường rất dài.... Hết thấy tựa hồ đều vô chừng như vậy. Tôi hoảng hốt băng qua đường, một chiếc Audi trắng gấp ngay bên cạnh, mới không tung tôi lên đến thiên đường

- “Người con mẹ nó, qua đường mà không chú ý, muốn chết a!”. Có người xuống khỏi xe, đáng tiếc đèn xe qua chói, tôi không thể nhìn rõ mặt người nọ, chỉ nghe tiếng hấn liên tục chửi đổng. Ra mời hấn xuống xe không phải quan tâm tôi mà xem con xe quốc bảo có trầy xước gì không
- “Vương Hân!”. Tôi sửng sốt, thế nào, người nọ biết tôi sao? Hấn đi đến trước mặt tôi. “Thao, thật là cậu!”. Tôi nhìn rõ, nguyên lai là hấn___ bạn chung phòng kí túc thời đại học Lưu Bác của tôi. Tâm tình tôi vui lên, chúng tôi nhiều năm không gặp, hôm nay lại gặp nhau ở đây
- “Lục tử, cậu muốn chết a, thiếu chút nữa cho cậu xuống địa ngục rồi!”. Hấn mỉm cười toe tóa, ý bảo tôi lên xe. Phòng kí túc đại học có 6 người, tôi nhỏ nhất, bọn họ đều gọi tôi là Lục Tử, Lưu Bác đứng thứ 3, chúng tôi gọi hấn là Tiểu Tam. Chúng tôi lên xe bắt đầu tán gẫu
- “Uy, tiểu tử cậu không phải ở Mỹ tốt lắm sao? Giờ về đây hạ độ tôi à?”. Tôi trêu chọc hấn
- “Thao, miễn bàn đến nơi chốn đi, ở nơi đương tôn tử không bằng trở về đương gia”. Hấn vẫn như vậy, một ngụm vui tính
- “Yêu, nghĩ thông suốt rồi? Trở về phục vụ nhân dân, không ở ngoại quốc rửa chén nữa mà tình nguyện rửa chén trong nước hay sao?”
- “Tiểu tử cậu miệng lưỡi vẫn sắc bén vậy! Giờ du học về cũng không có gì to tát lắm, năm đó xuất ngoại, mẹ nó, trở về còn phải tay không lập nghiệp. Hiện tại ‘rửa biển’ sinh sản quá nhanh còn nhiều hơn ‘dế nhũi’ nữa”. Hấn quay đầu nói

- “Cậu về nước khi nào? Nhiều năm như vậy cũng không liên lạc với chúng tôi. Bị bóc lột nhiều quá nên đầu óc chóng váng, không đặt huynh đệ chúng tôi trong đầu phải không?”. Tôi cười nói
 - “Tôi không phải đều email cho các cậu sao, các cậu con mẹ nó nửa năm mới trả lời mail một lần, tôi mỗi lần mở lên lại quên lá thư trước nói gì, cuối cùng khỏi gửi nữa”. Hấn thật có lý
 - “Cậu bớt lí do lí trầu đi, không liên lạc thì lí do nào mà chả được. Không phải trước kia suốt ngày cậu gọi điện cho Quyên Tử nhà cậu sao, hai ngày không gặp như cách ba thu”. Trần Quyên là bạn gái của hấn thời đại học, bây giờ không biết thế nào
 - “Cậu mẹ nó đừng có mở miệng là nhà tôi, nhà chúng ta, hương vị nấu chín sớm đã không còn rồi”. Bọn họ chia tay? Làm tôi có điểm ngoài ý muốn, năm đó bọn họ yêu nhau đến thiên hôn địa ám, như chết đi sống lại
 - “Ngô Xuân Bành thế nào? Cậu ấy có còn tấu hài nữa không?”. Tôi cười hỏi, sau khi tốt nghiệp đại học, Lưu Bác và Ngô Xuân Bành cùng xin được học bổng toàn phần sang Mỹ du học
 - “Đừng nói nữa, cậu ấy ở Ohio, tôi ở Virginia, bọn tôi cũng ít liên hệ, nghe nói bây giờ cậu ấy đang phụ trách P.R cho một công ty. Ai, đầu năm nay, nếu tôi cũng xin được làm P.R thì bây giờ đã khác”
 - “Sao vậy?”
 - “Còn nhớ rõ Mai Siêu Phong ở đại học không?”. Hấn liếc tôi một cái, nữ sinh đó vô cùng nổi danh trong trường. Tôi gật gật đầu, nghe hấn nói. “Mẹ nó, năm kia nhà nàng di cư sang Úc, không đến nửa năm đã gả nàng cho một kẻ ngoại quốc, một tháng sau đó chính thức làm công dân Úc, thảo, thế đạo để đâu?”. Hấn rất không bằng lòng, tôi lại vui vẻ
 - “Vậy cậu đi ở rể!”
 - “Cậu xuống địa ngục đi, cái đó tùy duyên thôi. Quả nhiên lời Du Mẫn Hồng nói đúng, nữ nhân cũng chỉ là hương hoa thôi, mẹ nó!”
 - “Thực mẹ nó không có chí khí. Đúng rồi, hiện tại cậu làm gì?”. Tôi không muốn tiểu tử kia lại lén phéng bậy bạ liền chuyển đề tài
 - “Tôi ở Thiên Tân làm ngoại vận?”. Hấn là Giám Đốc sao? Thực bất khả tư nghị
 - “Ngoại vận? Cậu tính buôn lậu hay sao?”
 - “Vận chuyển hàng hóa xuất khẩu. Đầu óc cậu thật u tối”. Tiểu tử này còn dám giáo huấn tôi? Trong đầu hấn từ trước đến giờ cũng chưa lần nào trong sáng a!
 - “Vậy làm sao lại đến đây? Tới nơi này khảo sát thị trường hay sao?”. Tôi trêu ghẹo
 - “Tôi đến gặp khách hàng. Nói thật ra thì tôi đàm phán không tốt lắm, đang muốn tìm người giúp đỡ. Đúng rồi, cậu không phải làm ở Hoàn Á sao? Bây giờ còn không lên chúc Tổng mới là lạ”
 - “Đừng nói nữa, tôi bị hất ra rồi”. Tôi thở dài
 - “Nhân phẩm có vấn đề?”. Hấn cười hỏi
- Tôi liếc hấn một cái. “Cậu nghĩ tôi là ai? Tôi hiện tại đang thất nghiệp này, muốn cứu tế hay không?”
- “Bớt giỡn, tiểu tử cậu mà thất nghiệp? Khó tin! Bất quá, tôi hiện tại muốn tìm đại diện cho cơ sở ở Bắc Kinh, cậu có muốn giúp tôi một chút hay không? Chúng ta cùng làm ăn. Hai năm trước tôi mới bắt đầu làm ăn, hiện tại cũng quen thuộc một chút, nhưng vẫn tìm không thấy người thích hợp. Cậu đã làm việc nhiều năm như vậy, có thể nói quen thuộc đường sá, nếu có thể giúp tôi thì tôi cũng như hỏ mọc thêm cánh”
 - “Bắc Kinh? Thế nào? Tôi mới vào đã làm đại diện tại Bắc Kinh, như vậy không phải đã quá ưu ái tôi sao?”
 - “Chúng ta đều là anh em, cậu có thể giúp tôi thì cũng như giúp anh mình thôi. Vương Tổng nếu không thích thì gọi là Vương Đồng, thế nào? Tôi hiện tại chủ yếu vận chuyển xuất khẩu hàng nội địa sang Đông Nam Á. Đương nhiên, số lượng cũng không phải quá lớn, chỉ là thuần túy vận chuyển, không như Hoàn Á

xưng hùng một nửa Trung Quốc. Cậu chỉ cần hiến kế, hơn nữa giúp tôi đàm phán với khách hàng”. Hấn lái xe nói

- “Cậu hãnh diện cấp cho Vương mỗ tôi bát cơm, tôi đã vô cùng cảm kích. Đi, tôi đi!”. Tôi đang muốn tìm việc làm, đó là một cơ hội tốt
- “Không hổ là huynh đệ, trả lời rõ ràng như vậy. Đi, trước tiên uống với nhau vài chén”

42. Rosespy - Chương 42

Hôm sau, tôi liền thúc giục Lưu Bác cùng nhau đi Bắc Kinh ‘làm quen công việc’. Thực ra tôi không muốn ở lại thành phố ven biển này thêm nữa. “Lục Tử, cậu còn sốt ruột hơn tôi, hắc, thực con mẹ nó có ý tứ!”. Hấn vui sướng nhìn tôi

- “Tôi sợ mình thay đổi chủ ý, đừng quên, tôi còn chưa kí hợp đồng với cậu”
- “VẬY còn hối thúc tôi đi, bắt quá, là huynh đệ nhưng cũng phải minh bạch, đến Bắc Kinh tôi liền kí hợp đồng, để cậu khỏi mang ‘Luật lao động’ ra mà uy hiếp tôi”
- “Đi!”

Lại nhớ đến Bắc Kinh, nơi tôi hao phí 4 năm thanh xuân, cũng là nơi thay đổi nhân sinh quan của tôi

Lưu Bác thực đạt đến một mức độ nào đó, an bài cho tôi một căn hộ hai gian, mức lương chi trả cũng rất hậu hĩnh. Hấn thuê một căn hộ ở building Tây Đan Mô cho tôi. Công ty hấn tổng cộng có hơn 30 nhân viên, mỗi người đều rất có năng lực. Tôi xem một ít tư liệu hấn mang đến, nghe kế hoạch phát triển công ty của hấn. Một người trẻ rất có chí tiến thủ, tôi âm thầm bội phục, không hổ danh là du học sinh hồi hương. Tuy rằng chuyên ngành của hấn không phải là vận chuyển hàng hóa, nhưng mỗi điều hấn nói đều đúng trọng điểm, tầm nhìn cũng rất rộng

- “Lục Tử”, hấn vẫn gọi biệt hiệu của tôi. “Cậu nói xem, chúng ta đều học chuyên ngành kĩ thuật, nhưng ra trường đều làm kinh tế, tính ra thì có chúng ta, Từ Cường, Lâm Thiệu Bân...”. Hấn bắt đầu đếm ngón tay ‘thanh toán’. Tiểu tử này vẫn còn rất quan tâm đến bạn học. Sau khi tốt nghiệp vào Hoàn Á làm thì tôi mất liên lạc với bọn họ
- “Thì sao? Phi thương bất phú, học kĩ thuật ra làm kĩ sư thì suốt đời làm công thôi”. Tôi đan tay nói
- “Đúng vậy, nhưng bắt quá cũng phải nói, ở Mĩ vài năm tôi liền phát hiện hệ thống giáo dục nước ngoài tiên tiến hơn trong nước rất nhiều”
- “Được rồi, nói với tôi chuyện này cũng vô dụng, cậu gọi điện cho bộ trưởng bộ giáo dục đi”. Tôi đánh gãy hấn
- “Tiểu tử cậu rời Hoàn Á thì tính toán làm gì?”. Hấn bắt đầu ‘nghiên cứu’ tôi
- “Làm giáo viên ngoại ngữ hoặc kinh doanh, kế toán, vân vân..”
- “Đúng xạo, cậu mà có thể làm thầy sao? Nhưng lại là một người kinh doanh đại tài, thực tổn hao nguyên khí quốc gia”. Hấn vui sướng nhìn tôi
- “Gì chứ? Không tin tôi có thể làm thầy sao?. Tôi chuẩn bị đi dạy ở trường ngoại ngữ Đông Phương, đem kiến thức học được năm đó dùng lại!”
- “Thao!”. Hấn cười mắng, chúng tôi cùng nhau ra khỏi công ty. Hấn muốn kéo tôi đến phòng tập thể hình, tôi không đi. “Đi a, đi nhìn thôi cũng được. Đàn ông độc thân xong việc lại quay về nhà trọ làm gì? Phải lo bảo trì thể hình, không thể ngày nào cũng chảy thầy nằm trên sofa xem TV được”
- “Nhìn cậu một thân toàn mỡ, tập khi nào mới có cơ bắp”. Tôi nhéo nhéo ‘phao cấp cứu’ *mông* hấn. “Mà cũng đúng, bất kể là hình dạng gì, cậu trước tiên vẫn là giảm béo đi!”
- “Mẹ nó, tất cả là do thứ đồ ăn rác rưởi ở Mĩ, tôi mỗi ngày đều ăn khoai tây chiên, nghĩ đến đã muốn ói!”
- “Di, phụ bếp còn mập lên sao? Xem ra cường độ lao động không đủ rồi”

– “Mẹ cậu! Còn chế giễu!”. Hấn bóp cổ tôi, tôi cho hấn một quyền vào vai. Cuối cùng, hấn lôi tôi đến phòng tập thể hình

43. Rosespy - Chương 43

Hai giờ liên tiếp Lưu Bác hự hự chạy, vừa thở hổn hển vừa nói cho tôi biết phương thức này đặc biệt giảm cân rất hiệu quả. Tôi liền nói hấn dừng tốn tiền vào nơi này, một năm du lịch Hương Sơn chậm rãi leo lên núi, vừa không tốn tiền vừa duy trì được hoàn cảnh quốc gia

Hấn ăn cơm chiều cũng nhiều hơn tôi, thế này thì giảm cân kiểu gì, nói thẳng ra là vỗ béo. “Lưu Bác, cậu tự hành hạ bản thân!”

Hấn nuốt vào một tảng thịt bò nướng: “Cậu không hiểu, cách mạng thân thể là kháng chiến trường kì, nếu không ăn nhiều làm sao ngày mai có tinh lực mà phấn đấu cho sự nghiệp”. Hấn luôn luôn có đủ lí do để phản bác tôi

– “Cơm nước xong có tính đi đâu không?”. Hấn hỏi tôi

– “Cậu còn muốn đi đâu nữa?”.

Hấn nốc một ngụm bia. “Tôi phải lo tìm kiếm trước khi mình già đi, giải quyết vấn đề của nam giới một chút”

– “Tiểu tử cậu thân mật với bao nhiêu cô? Hôm nay là cô nào?”. Tôi cười hỏi

– “Aiii, đám nữ nhân kia a, chỉ cần nam nhân có sự nghiệp, có chút tiền, liền sẽ như ruồi bọ bay đến đây, có đuổi cũng không chịu đi”. Hấn mang theo chút bất đắc dĩ. “Tiểu tử cậu không muốn tìm một người sao?”

– “Cậu nghĩ Vương Hân tôi là ai mà phải đi tìm nữ nhân?”. Tôi cũng khoa trương lên. “Tôi cũng không như cậu không nhịn nổi, dường như cậu bị cấm dục 800 năm rồi, mới vừa đến Bắc Kinh đã tìm người. Vậy đã tìm ra chưa? Sao không mang đến cho tôi nhìn một chút?”

– “Cậu không tin a?”. Hấn tích cực nói. “Đêm nay qua nhà của tôi xem đi, nàng tên là Du Tử Hồng”

– “Hắc, đến em gái của Du Mẫn Hồng cũng không tha, cậu thật là”. Hấn sừng sốt cười một chút, tôi vẫn tiếp tục nói: “Được, đến nhà cậu thì đến. Không chừng có người còn nhìn tôi như nhìn quái vật. Đúng rồi, condom đã chuẩn bị tốt chưa, không chừng lại xảy ra tai nạn a!”

– “Xú tiểu tử, cậu học ở đâu mấy lời đó chứ!”. Hấn cười nhẹ

Hai ngày liên tiếp tôi chỉ gặp cô gái tên là Du Tử Hồng kia, mới nhìn tôi liền thấy nàng rất giống Trần Quyên, xem ra Lưu Bác trúng độc không nhẹ. Nữ nhân này rất yêu Lưu Bác, luôn có vẻ chìm non nép vào người, hoàn toàn không có cá tính và khí chất như Trần Quyên, sớm muộn gì cũng sẽ bị đá! Lưu Bác tạm thời chỉ xem nàng là ‘công cụ’ để ‘giải quyết vấn đề’, không muốn tính toán gì lâu dài với nàng. “Cậu cũng đừng quá đáng, người ta dù sao cũng là nữ nhân”. Tôi cười cảnh cáo hấn

– “Nữ nhân thì làm sao? Cũng chỉ là một người, tôi còn có sự nghiệp của mình. Hiện tại, sự nghiệp được đặt lên hàng đầu, còn hôn nhân thì đợi đến năm sau 35 tuổi hãy tính, người thành đạt không sợ không lấy được vợ. Về phần tình yêu, Lưu Bác tôi là kẻ keo kiệt, chỉ có thể yêu được 1 người”. Còn có thể là ai ngoài Trần Quyên chứ?

Chúng tôi hợp tác thực sự rất ăn ý, kĩ năng đàm phán của tôi là ngoại hạng, tôi vừa bắt tay vào làm đã giúp hấn không ít hợp đồng, không làm cho hấn phải cực nhọc nữa. Kĩ năng quản trị của hấn rất tốt, công ty phát triển không ngừng. Lưu Bác thường xuyên lui tới nơi tôi làm việc, tôi cười nói hấn lo lắng quá đáng, hấn cũng chỉ bực mặt nói: “Cậu đem ca ca của cậu đặt ở nơi nào? Tôi sợ một mình cậu đánh không lại đối thủ, lúc đó mệt mỏi quá lại ngã gục trên bàn đàm phán thì chỉ sợ không có người khiêng đến bệnh viện đi”. Lại một kẻ nhất quyết sẽ mang tôi đến bệnh viện ‘đúng lúc’, làm tôi không khỏi nhớ đến người nào đó

– “Rất quan tâm đến tôi! Nhưng cậu chạy tới chạy lui lung tung có phải muốn ghi chú rõ cậu là bảo mẫu của tôi?”. Tôi tựa tiểu phi tiểu nói, hấn vui vẻ, bộ dáng đặc biệt ngốc

Trong suốt một năm, công ty của Lưu Bác cũng coi như đã tạo dựng được chút danh tiếng. Tuy rằng nhận được ít đơn hàng, nhưng số lượng hàng hóa vận chuyển lại không ít, Lưu Bác nhìn thấy bản báo cáo kinh doanh liền mừng rỡ, suốt ngày nơi nào cũng hát dân ca được. Vì mừng công, cũng vì ủng hộ tinh thần làm việc của nhân viên, hần quyết định sẽ tổ chức một buổi tiệc mừng ở khách sạn Bắc Kinh. Tôi nói việc này có gì phải rình rang như vậy, hết như bọn nhà giàu mới nổi khoe của. Hần phản đối tôi, nói tôi thủ cựu không chịu cởi mở. Tên Lưu Bác này quả nhiên không khi nào nói chuyện giống người thường

Hần một bên mân mê danh thiếp của chính mình, một bên nói hần đã mời Giám Đốc bên Mỗ Mỗ rồi, nói là phải mở rộng quan hệ

– “Cậu đã mời tổng cộng bao nhiêu đại nhân vật rồi?”. Tôi hỏi

– “Chúng ta là chủ mà, tổng thể đều là những khách mời giàu có”. Hần đắc ý nói

– “Cũng có nghĩa là toàn tai to mặt lớn”. Tôi khinh thường, cảm thấy bữa tiệc này không khác gì bữa tiệc giành công, nội bộ công ty được rồi, đằng này lại có thêm nhiều khách làm tôi khó chịu

Hần vẫn vô tội nói: “Cậu cả ngày làm việc ở Hoàn Á, nào biết dân chúng khó khăn ra sao. Yên tâm, sớm muộn gì cũng có ngày tôi đưa công ty lớn mạnh, anh em chúng ta lại xưng hùng xưng bá ở Trung Quốc, cậu thấy thế nào?”

– “Ít nổ đi!”. Tôi chớp mắt. “Cây cao gió lớn, thuyền to sóng lớn, cậu chưa nghe câu này sao?”

– “Cũng đúng, nhưng ai cũng phải có chí hướng, không thể thỏa mãn với thực tại! Đúng rồi, Lục tử, tôi nghĩ sẽ phát triển công ty ở phía Nam, chỗ cậu từng...”. Hần lại nghĩ những chuyện bậy bạ

Tôi liền cú vào đầu hần một cái. “Cậu nghĩ muốn làm gì, muốn một tay che hết bầu trời sao? Phía Nam nhiều công ty vận tải lớn như vậy cậu làm sao thắng được”

– “Hoàn Á không phải là cá lớn sao? Cậu và Hoàn Á...”

– “Cậu mẹ nó ít nói đến hai chữ kia đi!”. Tôi phát hỏa. “Người ta có công ty vận chuyển của chính mình, cần gì đến cậu. Chỉ cần phát triển tốt ở phương Bắc này cậu cũng đã nổi tiếng, đừng tham bát bỏ mâm, có ngày hối không kịp”. Tôi không thích nghe đến hai chữ ‘Hoàn Á’, điểm này Lưu Bác biết, tôi cũng không phải có thâm cừu đại hận gì với Hoàn Á, mà chỉ sợ gặp lại Trương Khải Huy thì chính mình kiềm giữ không được

– “Hảo hảo, người anh em, đừng biến sắc mặt a!”. Hần nóng nảy. “Đi”

– “Đi đâu chứ?”

– “Đi lấp cho đầy bụng thôi! Hôm nay tôi mời khách chuộc tội”. Hần lôi tôi ra khỏi văn phòng

– “Lục tử, cậu nổi giận tựa như mãnh thú sổ lồng, thực rất dọa người”. Hần cười nói làm tôi nhớ đến thời đại học, hần ngủ ở giường tầng trên lúc nào cũng làm tôi bức bối, tôi càng bức hần càng sốt ruột, tìm mọi cách đập lửa, rất có ý tứ

Khi đi qua đường Trường An lại bị kẹt xe, nhìn thấy khách sạn Bắc Kinh ở trước mắt, xe liền dừng lại. Tôi vội vã xem đồng hồ rồi gọi cho Lưu Bác. Thành phố lớn nhưng giao thông lại không tốt, tôi càng vội thì đường lại càng tắc

– “Uy, là tôi, kẹt xe!”. Tôi trước tiên nhìn chung quanh, cũng chưa biết phải đậu xe ở đâu

– “Được, vậy tôi đi trước, cậu thu xếp đến sớm”. Hần chính xác đầy đủ nói, nói xong đã cúp máy, một giây cũng không uống phí

Thật vất vả mới đem xe đến được cửa khách sạn, tiệc mừng cũng đã sớm bắt đầu. Tôi vội vã đi vào sảnh khách sạn, mới đi được vài bước đã va vào một người. Mẹ nó, tôi mỗi lần quýnh lên rất hay mất bình tĩnh. Tôi thăm mắng trong lòng, chỉnh lại cà vạt, người nọ cùng vừa ngẩng đầu, tôi sững sốt—

44. Rosespy - Chương 44

Trương Khải Huy cũng sững sốt, chúng tôi nhìn nhau ước chừng gần 5 phút, không ai biết nên nói gì. Bộ dáng hần vẫn như vậy, nhưng lại trầm ổn hơn một năm trước, ánh mắt cũng phức tạp hơn

May mắn Lưu Bác giải vây ‘đúng lúc’. “Vương Hân, cậu cuối cùng cũng đến rồi, mau, đến phiên cậu”

– “Nga.... nga”. Tôi bị Lưu Bác kéo vào sảnh, thỉnh thoảng quay đầu nhìn hần, hần vẫn nhìn tôi chăm chăm, nhưng không đoán được nội dung của ánh mắt ấy. Phỏng chừng Lưu Bác rất nóng vội, không để ý một kẻ tai to mặt lớn như vậy đứng bên cạnh, nhanh chóng kéo tôi vào phòng tiệc. Tôi bất an nhưng không nói nên lời, ánh mắt khắc chế không được lại nhìn ra hướng cửa, vừa lo lắng vừa hi vọng hần vẫn còn đứng đó

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi phát biểu mà không biết mình đang nói gì, không có gì hứng thú trong lòng, chỉ vô nghĩa nói đông nói tây vài câu. Sau hơn 10 phút tôi liền khẩn cấp chấm dứt đề tài, khán giả bên dưới thực nể tình vỗ tay đáp lễ, quả thực là khách sáo! May mắn Lưu tổng tài lại lần nữa lên bục ‘cướp diễn đàn’ nhiệt tình cảm ơn mọi người, mới không khiến cho lễ mừng công này thành buổi lễ truy điệu

Tôi nhanh chóng vọt ra cửa, hành lang trống trơn, trong lòng cũng trống trơn. Cả buổi tối tôi đều không thể xốc dậy tinh thần, cá muối ăn trong miệng cũng nhạt như nước ốc. Lưu Bác cho rằng tôi vì bài phát biểu không xong kia mới rầu rĩ như vậy, quá coi thường tôi! Tôi không để ý, cũng lười giải thích cho hần

Rốt cuộc cũng xong, cất bước tiễn khách quý, tôi để Lưu Bác về trước, chính mình ở lại nơi đó đi qua đi lại, hy vọng có thể tìm thấy tung tích người kia, kết quả thực rõ ràng— là mò trắng đáy giếng, nhưng camera của khách sạn đều ghi hình hành tung của tôi. Chờ đến khi tôi vừa bước ra khỏi thang máy, hết thấy những lo lắng đều biến thành sự thật— hai nhân viên an ninh thực ‘khách khí’ đi lại tiếp đãi tôi

– “Tiên sinh, có thể cho chúng tôi xem giấy chứng nhận không?”. Khẩu khí phi thường hòa hảo, hết như những bảo vệ cao cấp, tư chất cũng cao hơn những nơi khác, đáng tiếc tôi lại vô tình ‘bất hợp tác’

– “Chúng nhận kiểu gì?”. Khẩu khí của tôi không hòa nhã như bọn họ

– “Chúng minh thư”

Tôi không muốn ở tại đây lại biến thành phạm nhân mắc tội, liền bốc hỏa: “Các người có quyền gì yêu cầu tôi trình chứng minh thư? Tôi là khách của nơi này, nếu không có lí do chính đáng tôi sẽ không hợp tác với các người”

– “Thật xin lỗi, chúng tôi cũng là vì an toàn của người khác, đây là quy định của khách sạn”. Thái độ vẫn tốt như vậy, quả nhiên được huấn luyện kĩ càng

– “Các người có ý gì?”. Tôi nóng nảy, cư nhiên nghĩ tôi là phần tử khủng bố sao?

– “Thực xin lỗi, nhưng camera an ninh của chúng tôi ghi nhận ngài xuất hiện rất lâu ở tầng trệt, chính là chúng tôi chỉ cần kiểm tra một chút cho chính xác, mong ngài lượng thứ”

Tôi hít một hơi thật sâu để bình tĩnh, tại nơi cao cấp thế này cũng không đáng để mình làm bẩn, lại còn hủy đi một đời anh danh của Vương Hân tôi. Tôi ‘hợp tác’ trình ra chứng minh thư, một người lễ phép mời tôi ngồi tại phòng an ninh, một mang chứng minh thư đi. Thật nghĩ tôi là thành viên khủng bố có tổ chức!

Mười phút sau, bọn họ đem chứng minh thư trả lại cho tôi, tôi nói với bọn họ vừa rồi mình muốn tìm bạn nhưng lại không nhớ chính xác số phòng. Bọn họ nghe tôi giải thích, cũng tiếc nuối nói với tôi khách sạn buộc phải giữ bí mật cá nhân cho khách hàng nên không thể tiết lộ số phòng. Một hồi ‘hiếu lắm’ được hóa giải

Lòng tôi lại bức bối đến cực điểm, vừa lên xe đã gọi cho Lưu Bác. “Đi uống rượu với tôi!”. Tôi rất không khách khí ra lệnh

– “Cậu hôm nay làm sao vậy? Đến nhà tôi đi, đừng đến quán bar”. Hần vẫn không hiểu

– “Cậu ít nói nhảm, mau ra khỏi nhà. Tôi ở dưới lầu đón cậu”. Tôi không phân trần cúp điện thoại. Lái xe đến nhà hần, hần đã sớm xuống lầu đợi tôi, hảo huynh đệ!

45. Rosespy - Chương 45

Chúng tôi đến một quán bar bình thường, địa điểm do tôi chọn ngẫu nhiên không vì lí do gì. Đi vào tôi liền đặt mông ngồi trước quầy bar, gọi một li Whiskey, Lưu Bác gọi một chai bia

– “Cậu hôm nay bị động cái gì a?”. Hấn nhìn tôi

Tôi vẫn cúi đầu. “Tình hình không tốt”. Hấn vừa muốn mở miệng hỏi đã bị tôi đánh gãy: “Đừng hỏi thêm gì nữa”

Hấn lắc đầu. “Tiểu tử cậu bảo tôi đi uống nhưng lại không chịu nói chuyện, thuần túy là cố ý lây bệnh xấu cho tôi a”

– “Cho cậu uống rượu của tôi này, không cần cậu nghe tôi xưng tội”. Tôi vô tâm khách khí nói

– “Hảo hảo hảo, tôi xem như thùng rác trút giận, cậu có giận thì cứ việc đánh tôi đi”. Hấn không biết tôi rốt cuộc là bị gì, chỉ tươi cười nghiêng đầu nhìn tôi. Tôi ngửa mặt uống một ngụm rượu, hấn ngăn tôi lại. “Vương Hân, cậu uống ít thôi”. Tôi gạt tay hấn ra, đặt li rượu xuống, đi lên sân khấu hình tròn. Trên đó có một cô ca sĩ đang biểu diễn. Tôi nói nàng để tôi hát cùng, nàng liền đem micro đưa tôi. Lưu Bác vẫn chú ý đến tôi, nhưng tôi không để ý hấn, cũng không quan tâm đám đông đang ồn ào bên dưới, chỉ cùng dàn nhạc phía sau nói vài câu rồi hát

Hiding from the rain and snow

Trying to forget but I won't let go

Looking at a crowded street

Listening to my own heart beat

So many people all around the world

Tell me where do I find someone like you man

Take me to your heart take me to your soul

Give me your hand before I'm old

Show me what love is – haven't got a clue

Show me that wonders can be true

They say nothing lasts forever

We're only here today

Love is now or never

Bring me far away

Take me to your heart take me to your soul

Give me your hand and hold me

Show me what love is – be my guiding star

It's easy take me to your heart

Standing on a mountain high

Looking at the moon through a clear blue sky

I should go and see some friends

But they don't really comprehend

Don't need too much talking without saying anything

All I need is someone who makes me wanna sing

.....

Chỉ có tôi mới hiểu những lời này là hát cho ai nghe, đáng tiếc người kia không có ở đây, lòng tôi cũng sớm theo tiếng ca bay lên trời, một chút cũng không để ý những thay đổi dưới quán bar, rất nhiều người đang hát theo tôi. Khi tôi dừng lại, đám người kia liền khó để tôi vỗ tay nhiệt liệt

– “Hát lại một lần nữa đi, thật hay!”. Một người trẻ tuổi hét lên, tất cả đều hưởng ứng. Tôi mỉm cười trả micro cho vị ca sĩ kia, trở lại chỗ ngồi. Lưu Bác vỗ vỗ vai tôi: “Không nghĩ cậu như thế nhưng gương quý không bao giờ cùn a! Cậu đang thất tình?”

Tôi cười khổ một chút, nhìn hấn, sau đó dùng sức đâm vào vai hấn. “Không hổ là huynh đệ của tôi, cậu thật hiểu tôi a”

– “Uy, ai a? Đừng nói tôi tò mò, nhưng chưa bao giờ thấy cậu thất tình”. Hấn hiểu kì hỏi

Tôi không trả lời. Hấn vẫn bám riết lấy vấn đề. “Cô gái kia không yêu cậu nên cậu nản lòng?”

– “Cậu không nói cũng đâu ai bảo cậu câm”

– “Tôi là nói cho cậu biết, trên thế giới có rất nhiều cô gái thắt cổ trên cây tự tử....”. Hấn lại bắt đầu lí luận giáo dục cho tôi về thành công của nam tử, tôi một câu cũng không nghe vào. Cuối cùng, Lưu Bác lôi tôi ra khỏi quán bar, kiên trì lái xe chở tôi về phòng trọ rồi mới rời đi. Trong đầu tôi còn lờn vờn bài hát kia

.....

Take me to your heart, take me to your soul

Give me your hand before i'm old

.....

Nhưng hấn đang ở đâu?

Khoảng một vòng thời gian sau tôi mới thoát khỏi mất mát, Lưu Bác đầu tiên còn quan tâm vài câu, sau lại phát hiện tôi là trẻ con không thể dạy dỗ, gỗ mục không thể điêu khắc. Hấn một mình đi lo công việc của công ty, bỏ lại tôi một thân sa sút

Một tháng sau, tôi đang đau đầu việc cưỡng chế thu hồi nợ của công ty Huy Thăng— Công ty Bác Viễn của chúng tôi trước kia có kí hợp đồng vận tải với giám đốc Ngô Thường Thanh của Huy Thăng. Không biết lúc ấy Lưu Bác bị họ Ngô kia mê hoặc thế nào lại phi thường tín nhiệm hấn. Hơn nữa Ngô Thường Thanh luôn khoác lên vẻ ngoài hào nhoáng bóng bẩy, làm cho người ngoài nghĩ hấn là một doanh nghiệp rất có thực lực. Sau này tôi phát hiện ra bản kê khai tín dụng của Huy Thăng không thích hợp đã nhắc nhở Lưu Bác coi chừng Huy Thăng lừa đảo. Nhưng Lưu Bác lại không để việc này trong lòng, ngược lại còn nói tôi có tư tưởng tiểu thị dân. Lần này Ngô Thường Thanh lợi dụng cơ hội ôm tiền bỏ trốn, tòa án tuyên bố Huy Thăng phá sản, tịch thu mọi tài sản của công ty. Kết quả mọi người không chấp nhận, đã vậy còn phá đi nhà xưởng của Huy Thăng, phán quyết của tòa trở thành vô dụng. Lúc này, điện thoại nội bộ vang lên: “Vương tổng, có vị tiên sinh nói cần gấp ngài, ngài có muốn nói máy không?”

– “Ai?”. Tôi không thích loại khách không mời mà đến, không tự báo danh còn làm ra vẻ thần bí gì không biết!

– “Không biết, người kia không nói”

– “Không nói cô cũng không hỏi?”. Tôi phát hỏa ba phần. Thư kí này rất ‘khiêm tốn’, chuyện gì cũng phải hỏi ý kiến tôi, chuyện gì tôi cũng phải kiên nhẫn giáo huấn nằng từng câu từng từ. Nhiều lần tôi đã phân nản với Lưu Bác, Lưu Bác mặc kệ, nói nằng theo Bác Viễn từ những ngày đầu đến giờ, người ‘cần trọng, cần cù, thật thà, chịu khó, trung thành và tận tâm’ như vậy còn rất ít. Tôi nghĩ một người có đức tính như vậy chắc sẽ không bao giờ bỏ Bác Viễn mà đi ăn máng nhà khác! Lưu Bác thế nhưng lại ‘kháng khái’ điều nằng đến Bắc Kinh làm trợ lí cho tôi, tôi đau đầu không thôi

– “Chuyển máy đi”. Tôi không có cách nào khác. “Uy, ai đấy?”

46. Rosespy - Chương 46

Một giọng nói quen thuộc truyền cảm vọng đến: “Anh, Trương Khải Huy”. Một cỗ khí nóng đánh vào đầu tôi, tôi không khỏi giật nảy mình. Người này quả thực là khắc tinh của tôi!

– “Nga....”. Tôi điều tiết tức giận, “Tìm tôi có việc gì?”. Tôi không cần hỏi cũng biết hắn làm sao có được thông tin của tôi, nhưng hắn không gọi vào di động quả thực làm tôi có điểm ngoài ý muốn

– “Em có thể đến Hilton một chuyến không? Anh hiện tại đang ở Bắc Kinh”. Lời nói của hắn không có chút độ ấm

– “Hảo. Đưa em số phòng”. Tôi chưa kịp nghĩ đã liền đồng ý, lúc này nên hỏi rõ ràng, một lần gặp mặt ai oán như trước tôi đã không còn kiên nhẫn

– “1205”

– “Được rồi”. Tôi cầm áo khoác chuẩn bị đi ra ngoài

– “Vương tổng”. Cô thư kí đáng ghét kia lại còn làm phiền tôi, tôi tiếp nhận phong thư trong tay nàng, nghe nàng nói: “Vừa nhận được fax của khách hàng”

– “Ân”. Tôi liếc mắt nhanh một cái, là hợp đồng mậu dịch với một tập đoàn khác. Tôi đem phong thư đưa nàng. “Đặt trên bàn tôi đi”. Nói xong liền vội vã đi đến Hilton

Tôi một hơi vọt đến phòng 1205, ấn chuông cửa. Cửa phòng mới hé ra, tôi đẩy ra, khí lực phi thường lớn, cửa đập vào tường dội về, tay của tôi vội chần lại mới không bị cửa đập vào người. Hắn một chút cũng không dự đoán được tôi lại thô bạo như vậy, lui vài bước nhìn tôi. Tôi đi vào, dùng sức sập cửa lại

Khi hắn còn sững sờ, tay tôi liền ôm lấy cổ hắn, cắn lên môi hắn, tham lam duyên hấp. Hắn tựa hồ bây giờ mới có phản ứng, hai tay giang rộng gắt gao ôm lấy tôi, hé miệng ra làm đầu lưỡi chúng tôi dây dưa tại một chỗ, tôi đem đầu lưỡi tham lam tiến vào yết hầu hắn. Tay hắn dán sau gáy tôi, dùng đầu lưỡi khiêu khích môi trên của tôi. Hơi thở của tôi nặng nề lên, dọc theo môi liếm xuống, cắn vào yết hầu hắn

– “Ách—”. Hắn rên tí càng làm dục vọng của tôi trở mạnh lên, tôi khẩn cấp xé sơ mi hắn, hôn lên ngực hắn. Hắn đột nhiên một phen túm tôi lên, ôm tôi quăng lên sofa. Dù sofa phi thường mềm mại, nhưng tôi lại rơi tự do nên đau hết người. Hắn không đợi tôi khôi phục lại liền đem quần áo của tôi cởi ra, bổ nhào vào người tôi. Lại một trận khấu chiến, hạ thân của cả hai đã nhanh nóng lên. Hắn một tay đỡ vai tôi, một tay nâng chân trái tôi lên, động thân một cái liền đem vũ khí thô to đâm vào, làm tôi co rúm người.... Cảm giác này đã lâu mới có lại làm đầu óc tôi hưng phấn cực độ, mười ngón tay cấu chặt tóc hắn, hắn tiếp tục điên cuồng đâm vào nơi sâu nhất của tôi

– “A—”. Tôi nhắm mắt rống lên. Trước kia tôi không bao giờ phát ra tiếng vì cảm thấy loại âm thanh này rất dâm dăng, mặc kệ Trương Khải Huy làm gì tôi cũng im như hũ nút. Hôm nay lại rên lên như tiếp thêm thuốc kích thích cho hắn, hắn nâng thất lực của tôi lên gia tốc tiến công

– “Được rồi.... Anh muốn giết em a.... A.... Em không được!.... A....”. Một tia chớp như xẹt qua người tôi, da đầu run lên, chất lỏng của tôi trào dâng phun lên khắp ngực Trương Khải Huy. Hắn động thân, một dòng nước nóng cũng chảy sâu vào nội đình của tôi. Hắn mềm nhũn ngã lên người tôi, đầu gối lên ngực tôi, chúng tôi thi nhau thở gấp. Đột nhiên điện thoại của tôi vang lên, tôi nhắm mắt sờ soạn nửa ngày mới tìm thấy quần dài đã bị hắn ném đi, lấy điện thoại cầm ra

– “Uy—”. Tôi cố hết sức trả lời

– “Mẹ nó, cậu không phải mới tỉnh ngủ chứ?”. Lưu Bác rít gào trong điện thoại

– “Chuyện gì?”. Tôi vô lực hỏi.

– “Huy Thăng bây giờ phải làm sao? Tám trăm vạn a! Hơn nữa đó chỉ là tiền vốn vay chưa tính lãi!”. Hắn gào thét. “Tòa án cái rắm, mọi người bắt không được, nếu tôi bắt được tên vương bát đản Ngô Thường Thanh kia, con mẹ nó sẽ thiên hắn ngay”

- “Bây giờ có bất người cũng không giải quyết được gì, đòi đến chết cũng không ra tiền, cậu cũng không thể làm thịt hân. Vẫn là sử dụng nhà xưởng của Huy thăng đi, tuy rằng đã bị phá hủy một phần, nhưng so sánh với số nợ cũng đã xấp xỉ”
- “Thao, đồng nhà hư kia dùng được cái rầm. Có thể bán được bao tiền?”
- “Cái tạo thành văn phòng đại diện của Bác Viễn, cũng có thể sánh bằng một tầng lầu trong công ty”. Tận dụng đồ cũ cũng không hiểu! Hiện tại trụ sở của Bác Viễn dù ở nơi đắc địa nhưng mặt bằng vẫn còn quá nhỏ. Tôi đã sớm nói điều này với Lưu Bác, nhưng thuê hẳn một tòa nhà thì công ty lại không có khả năng đảm đương. Hiện tại tòa án đã mang tòa nhà kia ra để gán nợ, nếu bán đấu giá sẽ không biết được bao tiền
- Lưu Bác nửa ngày cũng chưa lên tiếng, cuối cùng nói: “Ân, vậy việc cải tạo công trình giao cho cậu! Thao cái mẹ nó! Cậu hiện tại là đang ở đâu?”
- “Bên ngoài, có chút việc”. Trương Khải Huy đứng dậy nhìn tôi mỉm cười. Lưu Bác cũng không hỏi nhiều, cúp điện thoại

47. Rosespy - Chương 47

Tôi đẩy Trương Khải Huy ra, đứng lên đi vào phòng tắm. Khi đi ra vẫn thấy hân lỏa thể nằm trên sô pha hút thuốc. Tôi nhặt quần áo bị ném xuống đất mặc vào

- “Buổi tối có thể gặp em không?”. Hân hỏi

Tôi thắt dây lưng, viết địa chỉ lên giấy, đặt lên trước ngực hân. “Đây là địa chỉ của em”. Tôi cũng không nguyện bị hân chủ động hô đi gọi đến. Hân nhìn thoáng qua nhưng không nói chuyện, ánh mắt chằm chằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi nghỉ ngơi chốc lát rồi rời đi

Chạng vạng tôi về đến nhà, đơn giản thu dọn căn phòng hỗn độn một chút, đợi hân tới

Chuông cửa vang, tôi vọt ra mở cửa, tâm tình lại từ trên trời rơi xuống đất. Là Du Tử Hồng!

Mắt nàng đỏ hoe, phỏng chừng vừa mới cãi nhau với Lưu Bác, từ khi tôi xuất hiện, nàng mỗi khi cãi nhau với Lưu Bác sẽ quay sang quấy tôi, lần này tôi khẳng định tám, chín phần mười cũng là lí do đó. Tôi mời nàng vào nhà, rót cho nàng li nước, đợi nàng hát bài ca muốn thuở

- “Vương Hân, em với Lưu Bác chia tay rồi”. Nàng khóc

Đây là chuyện sớm muộn! Lòng tôi nghĩ vậy nhưng không nói ra, làm người dù sao cũng phải nhân đạo một chút. “Hai người không nói chuyện sao?”

Nàng gật gật đầu, cầm khăn tay lau nước mắt, chùi nước mũi. “Nhưng em không muốn xa anh ấy, em yêu anh ấy, anh ấy cũng thực yêu em...”. Yêu có? Tôi cười thầm một chút, bằng hiểu biết về anh em mình, tôi thừa biết Lưu Bác không bao giờ chân chính yêu cô gái đang trước mắt tôi này. “Vương Hân, giúp em khuyên anh ấy đi, em không bao giờ... náo loạn nữa, không bao giờ... đòi hỏi anh ấy nữa... chỉ cần anh ấy cho em một cơ hội. Em van anh, Vương Hân! Được không?”. Nàng khóc đến thương tâm, tôi mềm lòng, cân nhắc nửa ngày nghĩ lời an ủi. Một loạt tiếng gõ cửa dồn dập cắt ngang suy nghĩ của tôi

Trương Khải Huy đứng ở cửa, tay mang theo va li hành lí. Sẽ không là đến cáo biệt tôi chứ? Tôi lại lạnh cả người. Hân tự nhiên đi vào, nhìn thấy vị tổ tông đang thương tâm trên sô pha kia, nhú nhú mày, quay đầu.... Nhìn tôi, tựa hồ như đang đợi tôi giải thích

- “Bạn gái của Lưu Bác”. Tôi đơn giản giới thiệu. Du Tử Hồng đứng lên, có lẽ không muốn người ngoài bắt gặp bộ dạng chật vật của mình, nàng nghẹn ngào nói lời từ biệt. Nàng đến trước mặt tôi giương cặp mắt to nhìn tôi ba giây đồng hồ, tôi gật đầu, nàng đóng cửa mà đi. Trong phòng chỉ còn lại hai chúng tôi. Hân buông hành lí, cởi áo khoát, tùy ý đến tủ lạnh lấy một chai bia. Động tác tự nhiên tựa hồ như ở nhà
- “Anh phải đi?”. Tôi hỏi

Hắn nuốt một ngụm bia, nhìn tôi. “Ai nói anh phải đi. Lần này anh còn phải ở lại Bắc Kinh một thời gian, buổi chiều anh trả phòng khách sạn, chuẩn bị ở tạm nơi này của em. Không ngờ nơi này— thế mà lại không có phòng dành cho khách”. Hắn ‘tuần tra’ hai gian phòng kia, lắc đầu nói

Tôi vừa nghe đã bực bội, Trương Khải Huy anh muốn xoay chuyển cả địa cầu sao chứ? “Đúng rồi, nơi này quá nhỏ, không tương xứng với Trương tổng, các hạ vui lòng quay lại Hilton hoặc khách sạn Bắc Kinh mà ở đi, khỏi phải hạ thấp uy tín mà vào ở nơi này”

Hắn cười lạnh một tiếng, đi đến trước mặt tôi, nhìn xuống đánh giá, làm tôi rất không tự tại. “Nếu anh kiên trì ở lại đây, em sẽ không chấp nhận phải không?”. Tôi hít một ngụm khí chuẩn bị nói chuyện, trong lòng đã nghĩ lời cự tuyệt nhưng không nói ra được. Tay hắn vòng qua đầu giữ tóc tôi, miệng đi đến gần. Lòng tôi căng thẳng, máu bắt đầu menh mông. Lại một trận hôn cắn, lại một lần kích tình, lại một hồi tả dục. Chỉ khác địa điểm lần này là sàn nhà lát đá hoa cương ở phòng khách của tôi. Hai chúng tôi mềm nhũn nằm bên nhau không nói gì, chỉ có thể nghe được hơi thở của đối phương. Không biết qua bao lâu, hắn gác tay lên trán, khẽ thở dài, thấp giọng nói: “Vương Hân, anh thật sự không cách nào quên được em...”. Tôi không hé răng, yết hầu khô cạn buồn đau, tuyến lệ cũng bắt đầu có phản ứng, vài lần hít sâu mới chặn được nước mắt đang chực trào

Hắn chống đầu đoan trang nhìn tôi. “Em làm sao vậy?”. Hắn biết tôi mới vừa làm gì, tựa tiểu phi tiểu hỉ

– “Không có gì”. Tôi đứng lên, kéo va li vào phòng ngủ, lôi ra một chiếc chăn từ tủ âm tường. “Anh ngủ trong phòng ngủ, em ngủ ở đây”. Tôi ném chăn lên sô pha, mặc quần áo vào. Hắn cũng đứng lên đi vào phòng tắm. Tôi ngồi hút thuốc trên sô pha. Qua nửa giờ chiếm giữ phòng tắm của tôi, hắn đi vào phòng ngủ, một tiếng cũng không nói liền đóng cửa lại. Tôi cười khổ đứng lên đi vào phòng tắm

Nửa đêm, tôi lăn lộn trên sô pha, không thoải mái quần chăn quanh người như gói bánh chưng, mơ mơ màng màng không biết khi nào mới ngủ được. Mẹ nó, mai tôi dọn đến khách sạn ở! Tôi vất vả lắm mới tìm được Chu Công*mong chu công, tìm chu công đánh cờ = ngủ*, đột nhiên thân mình thoát ly mặt đất giống như đang nằm mơ, cảm giác bay bổng thật không sai... Tôi mơ hồ muốn trở mình, tay trái lại đụng vào một ‘bức tường’ có độ âm 37 độ, tôi đã tỉnh một nửa. “Anh làm gì chứ? Thả em xuống!”. Tôi giãy giụa, hắn vẫn gắt gao ôm tôi thẳng vào giường đôi, sau đó thân hắn nằm trên người tôi

– “Anh thấy giường này cũng đủ lớn rồi”. Hắn nói xong, cánh tay ôm lấy cổ tôi. Tôi không còn khí lực, đẩy hắn ra xoay người ngủ

Vẫn là giường thoải mái!

48. Rosespy - Chương 48

Buổi sáng khi tôi tỉnh dậy, hắn vẫn còn ngủ say, tay dán trên ngực tôi, trách không được đêm qua tôi lại thấy ác mộng! Tôi khó khăn di chuyển ‘cây gậy’ khổng lồ kia, đứng lên. Chiên hai quả trứng, lấy hai li sữa cùng vài lát bánh mì. Đợi tôi ăn xong chuẩn bị đi làm, tên kia mới tỉnh lại, tựa vào cửa phòng ngủ nhìn tôi. Tôi chỉ chỉ bữa sáng trên bàn, quay đầu chuẩn bị đi. Hắn gọi tôi lại. “Chìa khóa nhà đâu?”

– “Anh thật muốn ở lại đây?”

– “Ân”. Bộ dáng hắn lại như không có việc gì. Tôi lấy trong ngăn kéo một chìa khóa dự phòng đưa hắn, ra khỏi nhà đi làm

Cứ như vậy, ban ngày đi làm, buổi tối gặp mặt, hôm sau tỉnh lại lại đi làm, tối gặp mặt.... Giãng co như vậy được 5 ngày, thấy hắn chuẩn bị đi, tôi lại bất an. Chúng tôi cũng chưa từng nói qua chuyện tương lai, hắn đến Bắc Kinh này đơn giản chỉ là để ‘làm việc’, mà tôi chỉ là ‘người thứ ba’ tạm thời. Một buổi tối, chúng tôi lẳng lặng nằm trên giường, tôi đốt thuốc, trong lòng hoảng loạn, hắn nắm cánh tay tôi không biết đang nghĩ gì. Di động vang, hắn nhìn tên người gọi rồi cúp máy

– “Tại sao không bắt máy?”. Tôi hỏi

Hắn vừa muốn giải thích, di động lại vang, liếc tôi một cái rồi bắt máy. “Uy”

- “Ông xã...”. Giọng nói của đối phương rất lớn, tôi nhắm mắt, tận lực không nghe giọng nữ ngọt ngào kia, nhưng âm thanh vẫn lọt vào tai tôi. Trương Khải Huy xoay người, tôi càng tức giận, đơn giản mặc quần áo ra khỏi phòng ngủ. Chỉ chốc lát sau hắn lao đến giữ chặt tay tôi. “Em đi đâu chứ?”
- “Ra ngoài hít thở không khí”. Tôi bỏ tay hắn ra mở cửa, hắn chặn cửa lại, nắm lấy bả vai tôi, tôi đẩy vai hắn ra. “Anh muốn làm gì, mau rút về đi, đến chỗ nào cũng được. Vợ anh không phải đang chờ anh sao? Mau trở về đi, không người ta chịu không được tịch mịch lại hồng hạnh vượt tường *ngoại tình*”
- “Em có ý gì? Em mẹ nó có ý tứ gì? Lúc trước không phải em nói yêu tên họ Kim kia để chọc tức anh sao? Em không phải là người quay đầu bước đi sao? Con mẹ nó anh so với ai cũng tuyệt vọng hơn! Anh kết hôn thì em lại bực bội, em còn nhỏ nhen hơn đàn bà nữa! Ly hôn? Nếu anh ly hôn em sẽ quay về sao? Hả?”
- “Anh đừng lấy chuyện đó mà ép buộc em. Em không ép anh li hôn, trách nhiệm đó em gánh không nổi đâu”. Tôi ngồi lên sofa. “Em cần bản không phải kẻ để anh vui chơi qua đường, về sau đừng gặp lại nữa”. Hắn ngồi xuống bên cạnh tôi, cúi đầu. Tôi nói những lời kia mà tim như bị dao cứa, nhưng hết thấy cũng phải giải quyết như vậy. Những chuyện nên chấm dứt thì không nên bắt đầu lại, những người không nên gặp thì cũng không gặp lại làm gì
- Chúng tôi ngồi đến hừng đông. Hắn kéo va li ra khỏi phòng ngủ, tôi không dám ngẩng đầu nhìn hắn, hơi thở bắt đầu dồn dập. Hắn đứng trước mắt tôi, tôi rốt cuộc không khống chế được mà nhìn ngay thất lưng hắn, cuối cùng lại cảm nhận được hơi thở cùng độ ấm của hắn. Hắn ngồi xổm, che miệng của tôi lại, đầu lưỡi cứ dầy dưa như vậy cho đến khi tôi đẩy hắn ra. “Anh đi đi”. Tôi thản nhiên nói
- Hắn đi rồi. Hôm nay tôi không đi làm, cả ngày nằm trên giường. Lưu Bác từ Thiên Tân gọi về hỏi tôi tại sao lại không tới công ty. Tôi cười nói tôi sắp chết rồi, người anh em lập tức cúp điện thoại chạy về đây, tôi hoàn toàn không nghĩ hắn sẽ làm vậy
- Khi tôi ra mở cửa, bộ dạng phi thường suy sút. Hắn thật nghĩ tôi bị sốt nên sờ trán tôi, xem tôi như người bệnh “Tôi không sao, chỉ là tinh thần không được tốt lắm”. Tôi không chịu nổi nữa
- “Ít nói! Chưa từng gặp cậu ‘đức hạnh’ như thế này! Đi bệnh viện khám không?”. Người này thực sự là chuyện bé xé ra to, tôi lắc đầu
- “Ăn gì không?”. Hắn thân thiết hỏi. “Tiểu tử cậu cũng không phải mới vừa cai sữa a, sao lại không chăm sóc bản thân. Có chuyện gì mà lại thành như vậy?”
- Tôi cười cười. “Nếu tôi nói tôi đang thất tình, cậu tin không?”
- “Lại nữa! Một tháng cậu thất tình đến vài lần. Mị lực bị suy giảm có phải không? Trước kia cậu làm bao cô gái thất tình, bây giờ phong thủy lại xoay vòng a?”
- “Không, là cùng một người”
- Lão huynh vừa nghe xong đã nổi cơn nhiều chuyện, đặt mông ngồi bên cạnh tôi. “Ai lớn mật như vậy? Ai dám thương tổn người anh em đẹp nhất của tôi hai lần? Uy, là ai a?”
- Tôi cười lắc đầu, hắn không vui. “Tiểu tử cậu rất keo kiệt. Là loại kim ốc tàng kiều nào? Cho lão ca tôi xem thử coi như mở mắt đi!”
- “Nếu tôi nói người đó là nam nhân—”. Tôi nhìn hắn, miệng hắn sắp ngậm lọt một quả bóng đèn tròn, nhưng lập tức lại tươi cười. “Cậu ít đùa tôi! Nói đúng đắn đi, rốt cuộc là cô gái xinh đẹp nào?”
- “Tôi không đùa giỡn cậu”. Hắn là người bạn thân nhất của tôi, tôi không nghĩ sẽ giấu hắn chuyện gì
- Hắn ngừng cười. “Lục tử, cậu không đùa phải không? Lão ca tôi từ nhỏ đến lớn chưa có mối quan hệ nào như vậy. Cậu sẽ không chạy theo một nam nữ cũng đều xoi tái tuốt chứ?”
- “Không có”. Tôi cúi đầu
- “Cậu thực sự đồng tính luyến ái?. Hắn cao giọng lần hai. “Cậu thất tình một tên nam nhân?”

49. Rosespy - Chương 49

Tôi nghiêng đầu nhìn hắn. “Thế nào? Bây giờ lại dùng thái độ này với tôi? Tôi cũng đâu có nhiễm HIV”. Hắn thở dài không nói gì, tôi nóng nảy: “Tôi nghĩ cậu là anh em mới nói ra chuyện này, cậu không chấp nhận thì có thể nói rõ...”

– “Tôi chưa nói là không thể chấp nhận!”. Hắn ồn ào. “Chuyện này thực bình thường- ý tôi là ở nước ngoài thì thông thường...”. Đột nhiên hắn thấp giọng: “Chỉ không nghĩ cậu cũng vậy...”. Tôi không nói gì, tu liền tục vài ngụm nước

– “Của cậu.... Người kia là ai?”. Hắn hỏi

Tôi không nói. Hắn dường như muốn xoa dịu không khí, cười hai tiếng, vỗ vỗ vai tôi: “Lục tử, đừng nóng giận! Lão huynh của cậu tuy rằng đã gặp qua, nhưng vẫn còn bảo thủ. Của cậu... người kia... uhm uhm... cũng yêu cậu?”

Tôi cũng chưa nói lời nào. “Đắc! Tôi không tò mò nữa. Thật ra nam nữ cũng giống nhau, dưới bầu trời nơi nào cũng có cây cỏ thôi. Không cần vì một người mà hồ hững với tất cả, cái này gọi là vì một cây mà buông tha cả rừng rậm- mấy thứ này cậu rõ hơn tôi”. Hắn liếc nhìn tôi một cái, cảm thấy an ủi như thế vẫn chưa đủ, tiếp tục nói: “Kỳ thật... tôi cũng rất thích cậu, nhưng.... a, nói thế nào nhỉ? Nếu một ngày tôi cũng trở thành đồng tính như vậy, tôi chắc chắn sẽ là người đầu tiên theo đuổi cậu”

– “Cậu muốn nói gì?”. Tôi cau mày nhìn hắn

Hắn nuốt nước bọt, khoát tay: “Được rồi, tôi không nói nữa! Tôi là muốn nói nếu người kia không cần.... à không, là không thể ở bên cạnh cậu, cậu cũng có thể đi tìm người khác. Trung Quốc đông dân như vậy, không tìm được người thích hợp mới là lạ. Địa cầu này cũng có ít nhất 3 tỉ nam giới cho cậu chọn. Đừng buồn nữa! Cậu như vậy tôi cũng không thoải mái a!”

– “Cậu nghĩ tôi là ai?”. Tôi càng nghe càng bực

– “Được rồi, được rồi, tôi... Đừng nóng giận, tôi chỉ muốn an ủi cậu thôi”. Hắn kéo tôi

– “Cậu nói gì chứ?”

– “Cậu cả ngày cứ như người vô hồn, tôi đau lòng a! Đi, đi ăn chút gì”. Khi còn học đại học, chỉ cần tôi lộ vẻ mặt tức giận ngàn năm ra, hắn lúc nào cũng kéo tôi ra ngoài ăn, dường như một bữa ăn có thể giải quyết tất cả. Tôi không có cách nào khác để hắn kéo lên xe. Kết quả, hắn lại chạy xe lung tung

– “Cậu tại sao lại chạy đến đây?”. Tôi buồn bực

– “Trời trở lạnh, tôi muốn ăn lẩu dê”. Hắn như đứa nhỏ ngó nghiêng tìm chỗ

Công việc vẫn tiến triển thuận lợi. Việc tiếp quản nhà xưởng của Huy Thăng cũng khả thi, tôi không biết một mặt tiền như thế lại được giới bất động sản thổi phồng thành khu ‘nổi tiếng’ của Hoa Bắc. Lưu Bác đưa bản vẽ công trình cho tôi, nói tôi tìm thêm vài người cũng làm, đêm đó hắn liền chạy về Thiên Tân

Việc này chỉ cần có tiền thì tất cả đều dễ dàng, không bao lâu, một văn phòng ‘công ty vận tải Bắc Xa chi nhánh Bắc Kinh’ được khánh thành tại đây. Vị trí cũng rất tốt, khi cất băng khánh thành có rất nhiều doanh nghiệp uy tín đến chúc mừng, xem ra tương lai Bắc Xa rất sáng lạn. Tôi nói cho Lưu Bác chú ý giao lưu với một vài đại nhân vật, hiện tại nếu không cần thì sau này cũng có lúc cần, việc này rất có lợi cho việc mở rộng quy mô của công ty

Lưu Bác gần đây hoạn lộ rộng mở, thỏa thuê mãn nguyện, liên tiếp xuất hiện trên TV ở mục doanh nhân thành đạt. Hiện tại, thanh danh Bắc Xa ngày càng lớn, ngày càng vươn xa. Vì thế, Lưu Bác mời thêm một người trong đám bạn của chúng tôi tham gia: Liêu Chính Hoàn. Con người Hồ Nam này làm việc rất quyết đoán, khi còn học đại học là học trò cưng của các giáo sư tên tuổi, làm việc giỏi giang, quản giao, là một nhân tài hiếm có. Hắn rất vui về gia nhập Bắc Xa, cùng hai chúng tôi tạo thành Tam Giác Vàng- như lời Lưu Bác nói chính là ‘Bắc Xa tam hiệp sĩ’. Có Liêu Chính Hoàn gia nhập công ty, tôi thoải mái không ít. Nhưng công việc ở Thiên Tân lại càng bận rộn, hợp đồng vận chuyển ngày càng nhiều lên. Vì thế tôi đề

ngiht Lưu Chính Hoành ở lại Thiên Tân, tôi về Bắc Kinh. Dưới tay cũng không ít người tài hỗ trợ, nhưng nhất định phải đổi cô trợ lí kia, cuối cùng Lưu Bác thỏa hiệp, đồng ý sa thải vị ‘công chúa’ trợ lí kia của tôi

Cứ như vậy ngày qua ngày, mỗi ngày cơ hồ là phiên bản của hôm qua. Năm mới lại đến!

Còn chưa đầy 10 ngày nữa là đến tết Âm lịch, Lưu Bác rủ tôi về nhà hân mừng tuổi cha mẹ, tôi đồng ý—dù sao ở lại Bắc Kinh cũng chỉ có một mình, không bằng đến nhà hân cho vui

Hoàn thành những công tác trọng yếu, xương cốt tôi đã nhanh rãi rồi, mệt mỏi lê thân về nhà trọ. Tôi đứng trước cửa tìm nửa ngày mới ra chìa khóa, nhưng thật vất vả mới mở được cửa, cửa mở! Lòng tôi chùng xuống, không phải là đầu trộm đuôi cướp ghé thăm chứ! Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, hơi nghiêng đầu dò xét, mơ hồ trong bóng đêm lóe lên một bóng người, nhưng người kia lại có vẻ rất... thản nhiên. Tôi nhăm phòng? Tôi lui lại tìm công tắc điện, bật đèn, tròn tròn mắt _____

50. Rosespy - Chương 50

Trương Khải Huy thảnh thơi ngồi ở sô pha hút thuốc. “Anh vào bằng cách nào?”. Tôi cởi áo khoát

Hắn quơ quơ chùm chìa khóa gì đó, quăng lên bàn trà, sau đó đập thuốc vào gạt tàn. Ngả người vào sô pha, tựa tiểu phi tiểu nhìn tôi

– “Anh tới làm gì?”. Tôi đóng sầm cửa, một cước đá văng bàn trà, đến trước mặt hắn nắm lấy cổ áo kéo hắn đứng lên. “Anh có thể để tôi sống một ngày an bình không? Có tin tôi sẽ báo công an khu vực không? Anh đồ hỗn đản này...”. Hắn đột nhiên kéo mạnh lấy thắt lưng tôi, tôi đang đứng trước sô pha nên mất trọng tâm bổ nhào vào người hắn. Hắn cũng chống đỡ không được đặt mông an vị trên sô pha, tôi thuận thế vùng ra, mau mắn phản ứng kịp thời chống một tay nên không trở ngại gì, chỉ là tay hơi ê ẩm một chút. Hắn lại bổ đá xuống giềng kéo tôi vào lồng ngực, tôi quần quai, hai người cùng nhau lăn ra trên sàn nhà lạnh băng

– “Mẹ nó!”. Tôi bực bội đứng dậy lại bị hắn kéo trở về, hắn đang hôn lên mặt tôi, một cái xoay người đã đặt tôi nằm dưới. Bộ dáng từ trên cao nhìn xuống của người này làm tôi rất không thoải mái, hơn nữa sàn nhà lạnh băng làm xương sống tôi ê buốt. Ai dè lão huynh ở trên chỉ lo động dục, nặng nề hôn tôi, hôn đến tôi cũng muốn tắt thở. Tôi thử đẩy ngọn núi này ra nhưng không làm được gì, cảm giác tôi bây giờ không khác Tôn Ngộ Không bị đè dưới Ngũ Hành Sơn là bao, chỉ khác nhau duy nhất là tôi nằm giữa. Trong phòng có hệ thống sưởi, nhưng sàn nhà lạnh băng vẫn xuyên qua áo truyền vào khắp người tôi, thực hối hận trước không thêm ít tiền trải thảm hoặc ốp sàn gỗ cho ấm

Đến khi tôi chịu không được nữa, gian nan hỏn hển nói: “Muốn làm gì thì đi lên giường! Mẹ nó, lạnh chết em”. Hắn cười đứng lên, cũng nhân tiện kéo tôi dậy. Chúng tôi vào phòng ngủ, hắn cởi quần áo ngồi trên giường, thân tựa vào đầu giường thú vị nhìn tôi. Tôi nhìn thấy hành động này của hắn, cau mày

– “Lại đây!”. Hắn vươn tay phải, động tác ‘quyến rũ’ này lập tức làm tôi phản ứng- rất cuộc vì động tác ấy mà núi băng ngàn năm lở tuyết. Tôi cởi áo lông ném mạnh xuống đất, dữ tợn nghiêm mặt nói: “Anh con mẹ nó có ý gì? Khinh tôi là gì chứ? Nam kĩ hay là nhân tình giấu mặt? Muốn đến thì đến, đi thì đi! Khô mát lại trở về bên cạnh vợ, cùng nữ nhân thân thiết! Tôi con mẹ nó cũng không phải trạm xăng dầu của anh!”

Hắn không nghĩ núi lửa sẽ bùng nổ, sững sốt một chút, sau đó nhanh chóng vọt xuống giường tóm lấy tôi. “Anh nói cho em biết, hiện tại luyến tiếc anh sao? A? Ai là người trước kia luôn rứt rứt vậy? Không phải mọi việc đều theo ý em sao, bây giờ còn ăn dấm chua cái gì? Anh đến Bắc Kinh cũng không phải để nhìn em như thế này. Em muốn bức điên anh mới thoải mái, phải không?”

– “Đúng thì thế nào?”. Phổi tôi đã sớm vỡ tung. “Anh rốt cuộc có yêu em sao?”. Nhìn hắn như gà chọi tôi lại tức giận thêm ba phần

– “Những lời này hắn là anh hỏi em mới phải”. Hắn đến gần, hơi thở nóng ấm trên mặt tôi

– “Yêu! Em nói cho anh em yêu!”. Tôi nóng nảy. “Yêu có năng lực thế nào! Anh có thể li hôn mà lần nữa chọn em sao? Hừ! Không có khả năng! Em trả lời giúp anh- không có khả năng”. Tôi rít gào, hoàn toàn rất mất lịch sự

Hắn sững sốt, tôi cũng choáng váng— ai mà nghĩ tôi lại nói ra chuyện ma quỷ này! Đây cũng không phải phong cách của Vương Hân tôi! Quả thực giống như oán phụ. Tay tôi bắt đầu đổ mồ hôi, lời nói ra rồi cũng như bát nước hắt đi không hốt lại được, kế tiếp là ngồi im chờ chết

Hắn chậm rãi buông tôi, xoay người đi đến giường, tìm thuốc lá trong áo, hút vài điếu liên tục, sau đó chậm rãi nhìn tôi. Đạm cười lắc đầu. “Vì cái gì đến bây giờ mới nói?”. Tôi nhắm hai mắt lại—

51. Rosespy - Chương 51

Một thân ảnh cao lớn dần tiến lại, chặn hết ánh sáng trong mắt tôi, tôi ngừng thở, trái tim vật lộn mãnh liệt. Tay hắn vẫn còn cầm điều thuốc nhẹ nhàng chạm vào hai má tôi, tôi như điện giật tránh ra, mở mắt chống lại cặp mắt đang phun lửa của hắn, yết hầu bắt đầu khô khốc. Hắn tiếp tục vuốt ve mặt tôi, bàn tay theo tóc tiến đến gáy, hôn lên trán tôi. Một tay kia thì cởi bỏ cúc áo tôi. Tôi giống như khúc gỗ đợi hắn làm bước tiếp theo. Hắn vứt điều thuốc kéo tôi đến giường nằm xuống, tôi thuận thế nằm trên người hắn. Tôi đảo khách thành chủ hôn toàn thân hắn, hơi thở dần nặng nề ngừng trọng. Chúng tôi không ai nói gì, chỉ có những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, thở dốc ồ ồ cũng điên cuồng làm tình

Cao trào qua đi, hắn vẫn nằm bên tôi, ngón tay nhẹ nhàng ở lưng tôi vẽ loạn. Tôi không đẩy hắn ra, nằm úp sấp như cóc. Qua một hồi lâu, tôi mở miệng: “Khi nào thì đi?”

– “Ngày mốt, đi HongKong”. Hắn nhẹ giọng trả lời, vẫn tiếp tục vẽ loạn lưng tôi, sau đó hôn lên vai tôi. Tôi cười khổ một tiếng, không để ý, mí mắt bắt đầu nặng dần, không bao lâu đã ngủ say

Nửa đêm, điện thoại bỗng dưng điên cuồng vang lên. Gặp quỷ, khuya như vậy còn có điện thoại. Tôi hồi hận đã không tắt máy, sờ soạn nửa ngày mới tìm được điện thoại. Trương Khải Huy phồng chùng cũng bị chuông điện thoại làm mất kiên nhẫn, trở mình

– “Uy—”. Tôi mơ hồ bắt máy, ngay cả mắt cũng không mở ra

– “Vương Hân”. Liêu Chính Hoành gọi to, “Gặp chuyện không may rồi, Vương Hân! Cậu mau đến đây”

Vừa nghe ‘gặp chuyện không may’ tôi đã tỉnh một nửa, ngực hồi hộp đến không thể hít thở được, từ từ ngồi dậy. “Chuyện gì?”. Tim đã đập dồn dập, mí mắt phải còn không ngừng giật

– “Lưu Bác, cậu ấy bị xe đụng! Mau, cậu mau đến đây”. Liêu Chính Hoành nói năng lộn xộn ở đầu bên kia

Lưu Bác! Tai nạn xe cộ! Nhất thời một dòng nước lạnh dội vào tôi, từ tóc đến chân đều lạnh lẽo. “A?”. Tôi quát to một tiếng, ngồi dậy bên cạnh Trương Khải Huy, “Cậu đang ở đâu?”

– “Bệnh viện Dung Hợp, phòng cấp cứu”

Tôi cúp điện thoại, bối rối tìm quần áo mặc vào, ai ngờ vì vội quá chân phải lại dẫm lên ống quần, lão đảo một cái, phải quỳ xuống mới ổn. Trương Khải Huy nghe được giọng nói của Liêu Chính Hoành liền biết có chuyện ngoài ý muốn, đã mặc quần áo trước, phản ứng còn thần tốc hơn tôi, thực làm người ta kinh ngạc. Hắn nắm tay tôi. “Anh đi lấy xe!”

Đầu óc tôi chỉ lo chuyện Lưu Bác, tùy tiện ừ một tiếng đã bị hắn kéo ra ngoài. Tôi ngồi trên xe run rẩy, không biết vì lạnh hay vì sợ hãi. Lưu Bác luôn lái xe rất cẩn thận, kể cả là đi xe đạp, làm sao lại xảy ra tai nạn?

– “Bệnh viện nào? Đi đường nào?”. Hắn hỏi

– “A...” Tôi một mực nghĩ chuyện Lưu Bác, không nghe hắn hỏi gì, nửa ngày mới bắt đầu có phản ứng. “Nga... Dung Hợp... Quẹo trái... quẹo phải...”. Tôi không ngừng cầu nguyện: Lưu Bác, cậu ngàn vạn lần đừng gặp chuyện gì! Nhất định phải qua được!

Xe vừa mới đến cổng bệnh viện tôi đã xông vào, chạy lăng quăng khắp nơi như ruồi bọ mới tìm đến phòng giải phẫu, đèn vẫn còn đỏ. Du Tử Hồng thấp giọng khóc, bên cạnh là một cô gái xa lạ, có lẽ là bạn bè của nàng. Liêu Chính Hoành vừa thấy tôi đã chạy đến kéo tôi đến một góc, nói tôi biết Lưu Bác đang đi trên đường cao tốc bị một người lái xe tải say rượu đụng phải, bây giờ đang cấp cứu, người tông xe kia đã tử vong trên đường đến bệnh viện

– “Cậu ấy tại sao nửa đêm lại chạy về Bắc Kinh?”. Tôi nắm áo Lưu Chính Hoàn hỏi. Lúc này Trương Khải Huy cũng vừa đến bên cạnh tôi. Lưu Chính Hoàn giật mình nói không nên lời. “Cậu con mẹ nó nói chuyện a! Tôi đang hỏi cậu! Cậu ấy tại sao nửa đêm còn lái xe về đây?”

Liêu Chính Hoàn thất vật vả mới cố không nhìn Trương Khải Huy, nhưng hai mắt vẫn còn liếc liếc. Hắn nói cho tôi biết Du Tử Hồng bảo bạn bè gọi điện cho Lưu Bác, lừa hắn nói nàng uống thuốc ngủ tự sát, muốn Lưu Bác về gặp mặt lần cuối

– “Thao! Tiện nhân!”. Tôi buông tay Liêu Chính Hoàn ra, muốn chạy đến cho cô ta một trận, bị Trương Khải Huy gắt gao giữ lại. “Vương Hân, em bình tĩnh một chút! Vương Hân! Bình tĩnh!”

– “Nếu Lưu Bác xảy ra chuyện gì, em sẽ làm thịt cô ta trước tiên”. Đại náo tôi thiếu dưỡng khí không còn phong độ như ngày xưa. Nếu không có Trương Khải Huy gắt gao ngăn chặn, phỏng chừng tôi đã không do dự cho nữ nhân kia hai bạt tai. Tôi nhìn chằm chằm ánh đèn đỏ của phòng giải phẫu, hi vọng người nằm trong đó là tôi

Đèn chuyển xanh, Lưu Chính Hoàn vọt đến trước mặt tôi, tôi không dám lại gần. Trương Khải Huy vẫn ở bên tôi, một mực nắm bàn tay đang run rẩy của tôi. Cửa mở, tôi có một dự cảm rất xấu—

52. Rosespy - Chương 52

Lưu Bác được đẩy ra, chính xác là được phủ khăn trắng đẩy ra. Du Tử Hồng hét lên một tiếng rồi ngất xỉu. Thân thể tôi lung lay, tâm thần không ổn định, Trương Khải Huy cũng không thể giữ tôi được nữa. Tôi vọt đến tấm chắn trắng, xóc lên— lộ ra khuôn mặt đầm đìa máu me không chút sinh khí của Lưu Bác

– “Lưu Bác, cậu tỉnh dậy cho tôi! Cậu mẹ nó tỉnh lại a!”. Tôi lớn tiếng gọi, một bên dùng sức lay hai vai Lưu Bác. “Là huynh đệ thì cậu đứng lên! Mẹ nó!...”. Bác sĩ chạy đến muốn phủ khăn trắng lên, lại bị tôi lật xuống. Liêu Chính Hoàn muốn đem tôi kéo ra cũng bị tôi đá sang một bên. Tôi khóc rống lên, cảm giác tê tâm liệt phế khi cha mẹ mất mười năm trước bây giờ trở lại. Trương Khải Huy giữ lấy vai tôi, dùng sức mang tôi ra ngoài. Tôi không biết gì, chỉ gắt gao giữ lấy Lưu Bác. “Tam nhân! Tam nhân! Cậu con mẹ nó đứng lên cho tôi a!...”. Tôi cắn bản không nghe người chung quanh nói gì, nhìn Lưu Bác không bao giờ mở mắt nữa, nhìn khuôn mặt Lưu Bác không bao giờ tươi cười nữa! Lòng tôi bị đào một khoảng không, thanh âm khàn khàn vang lên trong một góc bệnh viện. Trương Khải Huy dùng sức gỡ tay đang bám lấy giường của tôi, bác sĩ lại phủ khăn trắng, đẩy giường đi rồi

– “Không! Đừng mang cậu ấy đi!... Anh buông ra! Cậu ấy là anh tôi a!”. Tôi đau khổ giãy dụa, Trương Khải Huy vẫn không buông ta. “Anh buông ra! Buông ra!... A!—”. Tôi thống khổ ngồi xổm dưới đất, nước mắt rơi đầy mặt. Mười năm trước, khi tôi nghe tai nạn máy bay của cha mẹ cũng thống khổ tuyệt vọng như bây giờ. Mười năm, tôi lại lần nữa ném trái nỗi đau mất đi người thân, một lần nữa trống rỗng bất lực nhìn người thân ra đi! Lưu Bác là huynh đệ tốt, mười năm trước đã cùng tôi vượt qua những ngày đen tối trong đời, bây giờ tôi lại mất cậu ấy!

Trương Khải Huy ôm tôi đang run rẩy, tôi gian nan đứng lên, ghé vào vai hắn gào thét. Tại sao lại là Lưu Bác? Tại sao cậu ấy phải rời bỏ tôi? Tại sao lại không công bằng như vậy? Trương Khải Huy một mực im lặng ôm tôi, tôi không còn sức lực mà dựa vào hắn. Cứ như vậy, hai nam nhân ôm nhau trước phòng giải phẫu, một người ở bên kính ngạc nhìn chúng tôi

Qua thật lâu, yết hầu đau không nói được, tôi mới chậm rãi đẩy Trương Khải Huy, ra khỏi bệnh viện. Đoạn đường này tôi đi thật lâu, hành lang như không có điểm dừng. Trương Khải Huy vẫn theo phía sau tôi. Tới cổng bệnh viện hắn giữ vai tôi nói: “Ở đây đợi anh, anh đi lấy xe”. Tôi gật gật đầu, nâng mắt nhìn bầu trời, rồi nhìn đường không một bóng người, cảm giác giống như cơn ác mộng— tôi càng hi vọng đây chỉ là giấc mộng

Sau khi lên xe, tôi thấy linh hồn mình đã sớm thoát xác, tựa như một khối cương thi vô tri vô giác. Thẳng đến khi Trương Khải Huy mang tôi đến cửa nhà, tôi mới có phản ứng. “Em muốn đi Thanh Hoa”. Tôi nói, hắn sững sốt nhưng liền gật đầu đáp ứng. Hắn cái gì cũng đồng ý với tôi, nhưng tôi không có tâm trí đâu mà nghiền ngẫm tấm ‘chân tình’ này. Trong đầu óc tôi chỉ toàn hình ảnh của Lưu Bác, những ngày cùng tốt nghiệp vào đời, ngôi trường này có thể giúp tôi tìm lại một mảnh ký ức

Tôi về trường cũ, nhưng không thấy Lưu Bác đâu. Tôi đến sân thể dục phía Đông, cởi áo lông diên cuồng chạy. Sân thể dục phi thường ít người, phồng chừng vì đang đến kì nghỉ đông, hơn nữa thời tiết rất lạnh, không có nhiều người sáng sớm đến đây rèn luyện thân thể. Tôi cầm đầu chạy, một vòng lại một vòng... Trương Khải Huy ở xa xa nhìn tôi. Mười năm trước, tôi cũng chạy như vậy, nhưng bên cạnh còn có Lưu Bác, cậu ấy chạy cùng tôi, nói cho tôi biết như vậy có thể quên đi mọi phiền não. Nhưng hiện tại chỉ mình tôi, cô độc chạy, chạy... Gió lạnh quất vào mặt, thổi vào miệng tôi. Tôi không biết gì, thậm chí có thể mau chóng quên đi tất cả

Một mỗi, tôi đổi sang đi bộ. Trương Khải Huy chạy tới dùng quần áo bao lấy thân thể tôi, đi cùng một vòng lại một vòng, hần không hỏi tôi điều gì. Cuối cùng, hai chúng tôi ngồi ở khán đài, tôi cúi đầu. Hần thủy chung đều ôm tôi, làm lòng tôi lạnh băng cũng như ấm lại

Chúng tôi vẫn ngồi ở chỗ này, tôi nói cho hần rất nhiều chuyện xưa giữa tôi và Lưu Bác. Tôi nói Lưu Bác là thuộc hạ của tôi, mỗi khi tôi bức bối hần đều chọc cười, tôi nói với hần bọn tôi thường xuyên đá cầu tại đây, tôi nói Lưu Bác luôn nấu cơm cho tôi, nhưng tôi chưa bao giờ thấy phiền, vì cậu ấy là anh tôi. Tôi nói mỗi khi trước kì thi, Lưu Bác đều dậy rất sớm kéo tôi ra khỏi ổ chăn đi đến một ao sen lân cận ngồi học bài. Tôi nói mười năm trước khi cha mẹ mất trong một tai nạn máy bay, Lưu Bác đã một mực ở bên giúp tôi thoát khỏi bóng ma đó, thậm chí còn mang tôi về nhà cùng nhau ăn Tết. Tôi nói với hần sau khi tốt nghiệp tôi không giành được học bổng toàn phần nên ở lại trong nước, Lưu Bác tiếp tục sang Virginia học tập. Tôi nói tôi thường viết thư tình cho Lưu Bác để gửi đến các cô gái, đổi lại, cậu ấy sẽ mời tôi đi ăn. Tôi nói gia cảnh tôi từ trước đã ưu việt, sống an nhàn sung sướng, một chút suy sụp đều có thể hạ gục tôi, là Lưu Bác dạy tôi phải sống thế nào để thành một nam tử hán.... Tôi vẫn nói, Trương Khải Huy im lặng nghe đến khi trời sẩm tối

53. Rosespy - Chương 53

Trương Khải Huy đã đói không chịu được, lôi kéo tôi đến một nhà hàng khách sạn lớn, nhưng tôi lại ghen hòng nhìn gói cuốn Bắc Kinh. Tôi nhìn không được nở nụ cười, hần nói: “Lần đầu tiên anh đến Bắc Kinh, có một người bạn dẫn anh đi ăn bánh cuốn ở đây, hần nói hương vị của nơi này là chính tông. Ăn một lúc anh cũng thấy không tồi! Tuy rằng anh không thích gói!”

Hần thế này là thuần túy làm pháo cao xạ bắn muỗi, ai nói chỉ có nơi này mới có hương vị chính tông? Chỉ cần ở Bắc Kinh, chỉ cần là gói cuốn— thì đều là gói cuốn ‘chính tông’. Căn cứ vào câu nói trên của đại gia, món gói vài chục tệ một chén tương này đều ngon hơn những nơi khác. Nhưng tôi ăn uống không nổi, động đũa hai cái lại thả trở về

– “Làm sao vậy?”. Hần vừa gấp rau vừa hỏi tôi

– “Không muốn ăn”

– “Vậy— uống gì không?”. Tôi lắc đầu, hần buông đũa. “Em dù sao cũng phải ăn chút gì! Anh chưa từng gặp người nào yếu ớt như thế”

– “Hừ!”. Tôi cười nhạt một tiếng, trước khi vào đại học tôi còn yếu ớt hơn. Khi đó tôi không biết khổ là gì, cũng không biết thất bại viết thế nào! Thật là bi ai!

– “Tiếp theo em chuẩn bị làm gì?”

– “Không sao. Em muốn đi gặp cha mẹ Lưu Bác, bọn họ đều ở nông thôn, chắc chưa biết chuyện của Lưu Bác. Em muốn an ủi hai bác, dù sao cậu ấy...”. Tôi không nói nổi nữa, hốc mắt lại ẩm ướt

– “Cha mẹ cậu ta ở đâu?”

– “Kê Tây”

– “Ngà?”. Hần cúi đầu suy nghĩ, một lát lại nói. “Anh đi cùng em”

– “Không cần. Anh còn việc của anh, ngày mai không phải đi HongKong sao?”

Hắn trầm tư chốc lát ngẩng đầu nói: “Cho anh 5 ngày được không? Xử lý xong mọi chuyện anh sẽ đi tìm em”. Tôi không đồng ý cũng không từ chối

Hôm sau, Trương Khải Huy phải đi HongKong. Tôi đến bệnh viện lo liệu hậu sự cho Lưu Bác, Liêu Chính Hoành ở một bên giúp tôi, tâm tình mọi người đều nặng nề. Tôi nói Bác Xa là sự nghiệp của Lưu Bác, bây giờ cậu ấy mất rồi tôi cũng không muốn tiếp tục làm, chuẩn bị rút khỏi thương trường. Liêu Chính Hoành do dự một chút rồi quyết định tiếp quản Bác Xa. Tôi đồng ý, nhưng cổ phần của Lưu Bác trong công ty sẽ được rút ra quy đổi thành tiền mặt, tôi sẽ đem số tiền đó cùng tro cốt và các vật dụng khi còn sống của Lưu Bác giao cho người nhà cậu ấy

Hai ngày sau, Liêu Chính Hoành đem một cuốn sổ tiết kiệm giao cho tôi, tôi lên xe lửa đi Kê Tây. Tôi không đợi Trương Khải Huy, cũng không mang theo di động. Đây là thời gian riêng tư của tôi, tôi muốn một mình có thể thăm lại quá khứ của Lưu Bác, một mình cảm thụ hơi thở của cậu ấy

Đến Kê Tây vừa lúc tuyết rơi nặng, nhiệt độ âm ba mươi mấy độ C làm máu tôi như đông cứng, tay chân tê liệt, lỡ tai chỉ cần chạm vào cũng có thể gãy răng rắc rơi xuống đất. Tôi ngẩng đầu nhìn tuyết, đây là nơi Lưu Bác đã lớn lên. Nhà cậu ấy ở nông thôn, tôi hỏi thăm hai ngày mới tìm được một ngôi nhà nhỏ bao phủ dưới tuyết trắng

Một người thoát nhìn vừa hơn 40 tuổi ra mở cửa, tôi đoán là anh trai Lưu bác. Tôi nói với hắn tôi là bạn học của Lưu Bác, cũng nói lí do tôi đến đây. Hắn ngần ngừ cả người, nửa ngày mới có phản ứng, kéo tôi vào nhà, nhưng trên khuôn mặt dày dạn đã nhuốm màu bi thương. Hắn nói vài ngày trước cũng có người báo tin Lưu Bác bị tai nạn xe qua đời nhưng bọn họ không tin, cha mẹ hắn mỗi ngày cơ hồ đều lấy nước mắt rửa mặt, vì Lưu Bác là niềm tự hào của gia đình, cũng là niềm tự hào của cả thôn

Chúng tôi nói xong, cha mẹ hắn từ trên lầu đi xuống. Thân thể già yếu như cây khô ngã xuống. Tôi xông lên, đỡ lấy hai người. Bọn họ ngồi trên giường, mẹ cậu ấy vẫn kéo tay tôi, nước mắt đầm đìa. Tôi nhẹ nhàng ôm bà, nói tôi vĩnh viễn sẽ là con của bọn họ. Thân hình run rẩy đơn bạc kia, tựa hồ tôi chỉ cần mạnh tay một chút cũng có thể động đến khung xương

– “Bác gái, bác trai, hai người dọn đến Bắc Kinh đi, điều kiện sống so với nơi này cũng tốt hơn”. Tôi muốn mang họ về Bắc Kinh phụng dưỡng

Mẹ Lưu lắc lắc đầu. “Hai đứa con nhà ta cũng nói bọn ta dọn đến đó, chúng ta không đi. Con ngấm lại a, chúng ta ở đây đã vài chục năm, mùa đông khắc nghiệt cỡ nào cũng chịu được. Cha bọn nhỏ cũng như vậy, sống ở đây đã quen rồi, đi đến nơi khác bọn ta chịu không được”

Tôi nói với bà tôi sẽ thường về thăm bọn họ, bà vui mừng tươi cười, gắt gao nắm lấy tay tôi nói: “Con trai, những lời này của con là đủ rồi, ta trong lòng phi thường vui”. Chúng tôi hàn huyên thật lâu, bọn họ kể về quá khứ của Lưu Bác, nói hắn rất hiếu thuận, Lưu Bác khi còn nhỏ... Tôi mơ hồ thấy cậu ấy đang cười trước mắt tôi

Buổi tối tôi ngủ lại phòng Lưu Bác, nằm trên giường nhưng không thể ngủ. Chăn bông ngập đầy hơi thở của Lưu Bác, cảm giác cậu ấy vẫn ngủ bên cạnh tôi. Gia đình đơn giản như vậy, cha mẹ giản dị như vậy lại dưỡng dục nên một đứa con vĩ đại— học một trường đại học hàng đầu, xin được học bổng toàn phần đi Mỹ, trở về làm một doanh nhân thành đạt. Tôi đứng dậy mở đèn, cẩn thận vuốt ve từng đồ vật trong phòng, cảm nhận quá khứ của Lưu Bác

54. Rosespy - Chương 54

Hôm sau là giao thừa, ngoài trời tuyết bay như lông ngỗng. Tôi cùng cả nhà bọn họ cùng làm mì vằn thắn. Cơ hồ tâm tình mọi người đều thâm trầm giống nhau, chỉ có cháu trai Lưu Hiểu Quân cười khanh khách. Bé thích chạy quanh tôi, nhìn bộ dáng khỏe mạnh hoạt bát rất giống Lưu Bác. Tôi tận lực chế trụ tâm tư chơi cùng cháu. Đứa bé 9 tuổi này làm mì vằn thắn còn mập mạp hơn tôi nữa, cháu cầm ‘thành phẩm’ trên tay như báu vật, mỗi sợi mì đều phi thường xinh đẹp. Mà mì tôi làm ra thì, đừng nói! Tôi nói cho bọn họ mình từ nhỏ đến lớn mỗi khi mừng năm mới cũng chưa bao giờ ăn bánh chẻo, lẩu cá vào giao thừa

Hiếu Quân dùng đôi tay dính đầy bột mì túm áo tôi hỏi phía Nam như thế nào, tôi nói mùa đông ở đó không có tuyết, cây vẫn xanh biếc. Bé nâng đầu nhìn lên bầu trời, lâu bầu nửa ngày. “Chú, vậy nơi đó không nghịch tuyết được”

– “Không có tuyết thì làm sao mà nghịch tuyết”. Tôi vui vẻ

Bé ảo não nhún mày. “Nơi đó có chim chóc không?”

– “Đương nhiên là có”. Tôi không biết cháu hỏi điều này làm gì, ánh mắt vẫn chuyên chú làm bánh chẻo

– “Vậy có thể bắt chim! Âu ô— âu ô! Chú, mang con đến phía Nam bắt chim đi”. Nguyên lai cháu muốn bóp chết những sinh vật vô tội, cố tình làm mất cân bằng sinh thái! Tôi lắc đầu nói không được, chim chóc cũng có sinh mệnh của mình, là bạn bè của chúng ta. Tôi hỏi bé con muốn làm hại bạn bè mình sao? Cháu cười lộ ra hai chiếc răng thô đáng yêu, sau đó lên vào trong ngực tôi, nói sẽ làm ‘thầy giáo’ môn làm bánh chẻo của tôi. Tôi thật vui vẻ

Lễ mừng năm mới ở phương Bắc phải có bánh chẻo, mọi người quây quần một chỗ cùng làm bánh chẻo cũng đủ hết một ngày. Đến chiều động tác của tôi đã thuần thục hơn, bao được bánh chẻo, nhưng mĩ quan thì... Hiếu Quân ngồi một bên chốc chốc lại nhắc tôi phải siết chặt, chốc chốc lại la lên nhân đã bị lò ra ngoài! Cha mẹ Lưu Bác thấy thế đều cười thành tiếng. Đang lúc tôi đang khiêm tốn thỉnh giáo thì có tiếng gõ cửa

– “Con mở cửa”. Tiểu tử kia liền phóng ra cửa, cha bé cũng đi theo sau. Chỉ chốc lát sau, tiểu tử vào dò xét. “Chú, chú có phải tên là Vương Hân không?”. Tôi mặc danh kì diệu gạt đầu, lập tức buông bánh chẻo trong tay theo Hiếu Quân đi ra ngoài. Anh trai Lưu Bác còn đang ở ngoài cửa nói gì với ai đó

Chỉ nghe bên ngoài có tiếng người nói: “... Đúng, tôi là bằng hữu của cậu ấy”. Vừa nghe âm thanh quen thuộc tôi ba bước thành hai bước đến cạnh cửa, nói với Lưu Phong: “Thực xin lỗi, anh ấy là bằng hữu của tôi...”

– “Tôi cũng là bằng hữu của Lưu Bác”. Trương Khải Huy bổ sung

Lưu Phong vội vàng nói: “Mau, mau vào, bên ngoài tuyết rất lớn”. Trương Khải Huy nhìn tôi, tôi nhìn hắn, ý bảo hắn cứ tiến vào, hắn vừa bước chân vào nhà, trên người toàn là bông tuyết. Thời tiết này đối với đại thiếu gia quen sống ở HongKong không khác gì đi chịu tội! Không đợi tôi mở miệng, hắn liền tự giới thiệu: “Con là Trương Khải Huy, là bằng hữu của Lưu Bác, cũng là bằng hữu của Vương Hân”

Hai vị lớn tuổi đối với kẻ vượt ngàn dặm xa đến ‘an ủi’ liền cảm kích rơi lệ, gắt gao nắm tay Trương Khải Huy chậm chạp không nói nên lời

Vì muốn giảm bớt không khí bi thương, tôi vội vàng nói: “Chúng tôi đang làm văn thẩn, vừa lúc có anh thêm vào”. Hiếu Quân cũng phối hợp kêu lên: “Đúng, mọi người đang làm văn thẩn, chú Vương, nhiệm vụ của chú còn chưa hoàn thành, mau, đến làm tiếp”. Mọi người nhìn miệng con nít bi bô đều rưng rưng cười

Trương Khải Huy cởi chiếc áo lông rất nặng ra, vỗ vỗ tuyết trên lông áo, ngồi một bên xem tôi ra tay. Cáp, lại một chiếc bánh bị hỏng! Tôi vụng trộm cười, thầm mong lúc này Hiếu Quân không chú ý đến tôi, ai ngờ ‘thầy giáo’ một lòng một dạ rắn dạy tôi này căn bản lại chỉ để ý thiếu gia bên cạnh

– “Anh còn không mau làm a!”. Tôi cố ý lớn tiếng với hắn

– “Anh...”. Nhất thời hắn không biết nói gì, bác gái mở miệng: “Không cần nhiều người như vậy, đến đây đi, ngồi với bác. Đi đường chắc đã mệt muốn chết rồi, đông lạnh không?”. Trương Khải Huy làm bộ dạng một mực hiểu thuận hàn huyền cùng người lớn, tôi bực bội. Nhưng nghe bọn họ nói chuyện tôi lại khoan khoái trong lòng, dù sao cũng là nói chuyện cùng người Đông Bắc, một bộ kiến thức cũng làm cho Trương Khải Huy nhất thời không thích ứng kịp, đôi khi chỉ biết cười trừ cho qua chuyện. Vợ của Lưu Song vội dán câu đối lên cửa. Tôi vui đầu làm văn thẩn, có ‘thầy giáo’ kèm bên cạnh đương nhiên không dám chậm trễ

55. Rosespy - Chương 55

Bốn năm giờ chiều sắc trời đã tối sầm, mọi người quây quần bên bữa cơm tất niên. Trương Khải Huy ngồi bên cạnh tôi, thỉnh thoảng lại liếc tôi vài lần. Bữa cơm tất niên này thiếu mất một chủ nhân, thêm vào đó

là hai vị khách bên ngoài, tôi cắn bánh chẻo trong miệng mà không rõ là hương vị gì. Vì không để cha mẹ thương tâm, nhà Lưu Phong nói rất nhiều, nhất là đứa cháu trai kháu khỉnh đáng yêu kia. Gọi ông nội thật dài, kêu bà nội thật ngắn, lại gấp bánh chẻo cho ông bà, lại làm ngáo ộp cho chúng tôi xem. Mọi người đều thoải mái cười to

Đang ăn, di động Trương Khải Huy đổ chuông. Hấn buông đĩa xin lỗi nhỏ nhẹ rồi đi bắt điện thoại. “Hello?”. Xem ra là trò chuyện cùng đối tác nước ngoài. Những câu tiếng Anh liên tiếp hấp dẫn bé con kia, hài tử chạy đến bên tôi nhỏ giọng hỏi: “Chú Vương, chú Trương đang nói cái gì a?”

Tôi cười nói. “Lát nữa con hỏi chú ấy thì biết”

– “Nga, chú nghe cũng không hiểu a”. Bé thất vọng rời đi, đôi mắt nhỏ nhìn Trương Khải Huy cách đó không xa, chu chu cái miệng nhỏ nhắn

– “.... ok, that’s all. Bye”. Trương Khải Huy cúp điện thoại quay lại chỗ ngồi

Tiểu tử kia lập tức ngẩng đầu hỏi: “Chú Trương, chú vừa nói là cái gì a?”

Lưu Phong lập tức ngắt lời, “Hiểu Quân! Không được vô lễ”. Hiểu Quân rất không tình nguyện chu môi ngồi xuống

Trương Khải Huy cười nói: “Tiếng Anh, con muốn học không?”

– “Muốn!”. Tiểu tử kia lại vui vẻ. Bé như vậy đã có hứng thú với tiếng Anh, có thể tưởng tượng vì sao Lưu Bác lại giỏi tiếng Anh như vậy, nét hiểu học này có thể là di truyền

Trương Khải Huy chỉ chỉ tôi, “Chú này rất giỏi tiếng Anh, để chú dạy con”. Thế mà lại đá quả cầu sang tôi!

– “Chú Vương không hiểu mà”. Tiểu tử thật tín nhiệm tôi, tôi trờ mắt liếc Trương Khải Huy. “Chú Trương, chú dạy con đi. Trước kia chú ba cũng có dạy...”. Phỏng chừng cha mẹ không cho bé nói đến Lưu Bác trước mặt ông bà, lời vừa mới nói xong đã ngập ngừng. Ánh mắt mọi người đều nhìn hai người lớn tuổi, nhìn bọn họ mỉm cười ăn bánh chẻo, tâm trạng mới nhẹ nhàng. Hiểu Quân lúc này không hỏi thêm nữa, ngoan ngoãn ăn bánh chẻo, thỉnh thoảng lại sùng bái lên nhìn Trương Khải Huy

Ăn xong, Hiểu Quân dắt chúng tôi ra ngoài đốt pháo hoa. Tôi nói phía Nam có rất nhiều nơi cấm bắn pháo hoa nên lâu rồi tôi cũng chưa chạm vào thứ này. Bé bất khả tư nghị giật mình nhìn tôi. “Thật sao? Vậy mọi người ở đó mừng năm mới bằng gì? Không có pháo thì sẽ không vui!”. Xem ra, bé đã đánh mất ý niệm theo tôi về phía Nam trong đầu. Với cháu mà nói, lễ mừng năm mới chính là nghịch tuyết, đốt pháo, ăn bánh chẻo, dán câu đối lên cửa... những thứ này không tìm thấy ở miền Nam

Cả tối tôi phụ trách phóng pháo hoa, Hiểu Quân châm lửa, Trương Khải Huy vòng tay trước ngực đứng một bên thưởng thức pháo hoa nở rộ. Tất cả đều do Hiểu Quân ‘an bài’, bé con nói tôi là đệ tử, mà Trương Khải Huy lại là thầy giáo của bé, cho nên được hưởng ‘đặc quyền’. Trương Khải Huy vui sướng nhìn tôi gặp họa, tôi nói hấn lạc thú của bắn pháo hoa không phải nhìn, mà là bắn! Hấn nói tôi ăn nho nên lời nói cũng chua theo. Hiểu Quân không quên nhắc Trương Khải Huy dạy tiếng Anh, Trương Khải Huy muốn cự tuyệt cũng khó

Đến giao thừa, Hiểu Quân mới không tình nguyện lên giường. Lưu Phong xin lỗi chúng tôi một gian phòng khách có vấn đề, sưởi như thế nào cũng không ấm, hỏi chúng tôi hai người có thể cùng ngủ trong phòng Lưu Bác không

Tôi chưa kịp mở miệng, Trương Khải Huy đã chấp nhận: “Không sao! Anh đừng áy náy!” Nói xong liền vào nhà mang hành lý vào phòng Lưu Bác. Lưu Phong gật gật đầu đi về phòng, tôi cũng đi vào

56. Rosespy - Chương 56

– “Tại sao không mang theo di động?”. Hấn hỏi trước tiên

– “Anh tới làm gì?”. Tôi đóng cửa, nhẹ giọng nói

Hấn hít một hơi thuốc. “Anh sợ em gặp chuyện không may!”

– “Em có thể xảy ra chuyện gì?”. Tôi cười khở một tiếng, đi đến giường, phủ chăn lên đầu. “Anh khi em là nữ nhân, anh nghĩ em yếu ớt như vậy sao?”

– “Xong việc thì theo anh trở về”. Hần từ trước đến nay khi nói chuyện đều không cho người khác thương lượng, bộ dạng theo tôi là ngạo mạn

Tôi nuốt lửa giận, dù sao đây cũng không phải nhà mình. “Anh ít chỉ huy em, trở về nhà anh đi”

– “Anh đang làm thủ tục li hôn”. Hần lạnh nhạt nói một câu như vậy, đầu tôi nổ tung một cái, không phải vì câu nói kia của tôi chứ?

– “Anh phát thần kinh cái gì không biết”. Tôi thấp giọng căm tức nhìn hần, nắm chặt áo hần dí vào tường. Hần thế mà thật bình tĩnh, dập thuốc, nghiêng đầu nhìn tôi

– “Đây là chuyện sớm hay muộn, nàng kết hôn với anh cũng bởi vì lợi ích của cả hai, anh, vốn đã muốn hoàn toàn quên em, nhưng anh làm không được? Em không phải đã thừa nhận cũng yêu anh sao? Chúng ta cũng không cần giả vờ nữa”. Nói thật thoải mái, hành động này của hần lại làm tôi thấy áp lực. Tôi không nói gì

– “Buông tay a, em muốn ngủ đứng hay sao?”. Giọng điệu không hề để ý nhìn tôi, lại nhìn bàn tay tôi đang nắm chặt áo hần. Tôi buông lỏng tay, buồn bực quay lưng về giường ngủ. Cảm giác phía sau có một bàn tay ôm lấy thân thể tôi, tôi thủy chung không quay đầu lại, đại khái làm cái tay kia như hàng trưng bày

Ngày mới sớm tôi đã mở mắt, Trương Khải Huy ngồi bên cạnh tôi hút thuốc. Khó tin a, đại thiếu gia dậy sớm hơn tôi, hôm nay mặt trời mọc đằng tây a? Hay là chuyện li hôn làm hần lo âu?

– “Sớm vậy đã dậy rồi?” Tôi mơ hồ giương mắt nhìn hần

Hần nhả khói, vòng vo: “Giường này anh ngủ không được”. Nga, nguyên lại ngủ giường cứng đã ủy khuất Trương tổng, tôi vui mừng trong lòng

– “Vậy anh về đi, hoặc ra ngoài thuê khách sạn ở, đừng ở trong này chịu tội”. Tôi thấp giọng. Hần không nói gì, chỉ im lặng hút thuốc. Tiếng pháo vang lên bên ngoài, tôi mở cửa sổ chuẩn bị xem thì bị một trận gió lạnh đánh úp, tôi quay về cuộn thành một đoàn trong chăn

– “Vương Hân, em định khi nào về?”

– “Anh chịu không được? Chịu không được thì có thể đi trước”. Tôi quay lưng về phía hần, kì thật tôi cũng muốn đi, ở đây ngày người đã 4 ngày, tôi định ngày một sẽ đi

– “Em chừng nào về, anh chờ em. Theo anh trở về!”. Mồm hần vẫn ra lệnh như vậy

Tôi nhấc nửa người lên. “Nếu em cự tuyệt...”. Hần đột nhiên đứng lên, dùng môi có chút mùi thuốc là hôn tôi, qua nửa ngày hần mới ngẩng đầu, tôi mở mắt ra. “Bây giờ thì sao?”

Tôi cười. Sự tự tin của hần luôn làm tôi giật mình

Lưu Hiểu Quân vẫn luôn bám theo Trương Khải Huy hăng say bi bô “one two three four...”. Từ khi có ‘thầy giáo’ này, bé con liền sa thải tôi. Cả khi đầu võ mồm cúng giúp đỡ Trương Khai Huy, hai đánh một thường làm cho tôi phải áp dụng chiến thuật trầm mặc. Nhà bọn họ muốn chúng tôi ở đến mừng 5, nếu tôi nhất quyết phải đi, hai bác liền giữ tay tôi không buông tha. Hiểu Quân khóc lóc ôm chân Trương Khải Huy, tội nghiệp nhìn hần. Trương Khải Huy đành phải ôm lấy bé, nói lần sau sẽ dẫn đi HongKong chơi. Tiểu tử kia liền nín khóc mà cười. Xem ra, công phu dỗ tiểu hài tử của Trương Khải Huy cũng không tồi!

Tôi nắm tay hai bác nói. “Bác trai, bác gái, hằng năm con sẽ về thăm nhà mình. Vương Hân con cũng là con của hai người”. Nhìn bọn họ chảy nước mắt, mũi tôi cũng lên men

Tôi theo Trương Khải Huy trở về nơi đã rời đi ba năm trước_____

57. Rosespy - Chương 57

Ngồi máy bay vài giờ, Trương Khải Huy thẳng tiến về Hoàn Á, tôi không nghĩ bước vào tòa nhà kia. Nguyên nhân rất đơn giản, ba năm trước, tôi ‘bội bạc’ ly khai Hoàn Á, hiện giờ lại là tình nhân bí mật của Trương

Tổng, hơn nữa còn ‘phá hoại’ hôn nhân của hần, ‘chia rẽ’ gia đình hần

Tôi đứng trên đường cách Hoàn Á không xa, đi đi lại lại gặp lão hữu— Vu Dương

Hần nhìn tôi, trông mắt đã lờ lờ, môi trên môi dưới cách nhau cũng 7cm. “Vương Hân? Cậu.... cậu....”

– “Cậu cái gì mà cậu?” Tôi cười khoát vai hần. “Tiểu tử cậu đi đâu a?”

– “Na lý, xem!”. Hần quơ quơ tài liệu trong tay, “Đi ra ngoài làm việc!”. Sau đó lập tức khôi phục vẻ mặt bình thường

– “Gì chứ? Gặp quỷ?”

Hần mân mê môi chau mày gật gật đầu. “Lão đại lý hôn là vì cậu đi?”. Mẹ nó, tiểu tử này lại nhiều chuyện!

– “Trừ bỏ chuyện này cậu không còn quan tâm gì khác?”. Tôi trêu tức nhìn hần

– “Cậu a! Thế nào cũng phải đến bước này mới bỏ qua! Tuy rằng tôi nhìn nữ nhân kia cũng không thuận mắt, chuyện gì cũng khoa chân múa tay nghĩ mình là đệ nhất phu nhân. Nhưng lần này trở lại cậu cũng làm nơi này huyền não long trời lở đất!”

– “Tôi? Cậu đừng ngậm máu phun người a, tôi vừa trở về!”

– “Lão đại tuyên bố li hôn, cậu cũng biết nữ nhân kia hết khóc nháo lại đòi thất cổ tự tử, hai người vốn cũng không có tình cảm, nháo cái gì không biết! Còn muốn nháo thêm một chút. Cha cô ta cũng là tên vương bát đản, lợi dụng cơ hội chơi xấu Trương Tổng. Bất quá lại thành thất bại, hiện tại Hoàn Á không hợp tác với bọn họ nữa, đoạn tuyệt quan hệ! Hai bên đã trở mặt thành thù, toàn bộ Hoàn Á người nào cũng biết! Cậu không phải mê mụi rồi sao, thế nào lại trở về?”

– “Tôi nói lão huynh, cậu không cần xuất thân nói hộ, xuất hiện bên cạnh Trương Khải Huy thì cậu liền gán hần cho tôi, cậu biết tôi không mê mụi vậy!”

– “Không mê mụi vậy trở về làm gì? Cậu nha! Tôi hảo tâm nói cho cậu, cậu còn quay lại cắn tôi một ngụm”. Hần vẫn ủy khuất. “Sao không vào? Hoàn Á vẫn còn chỗ cho cậu”. Tôi lắc đầu. Hần tiếp tục phát biểu ý kiến. “Hiện tại là lúc cậu phải giúp hần! Người phụ nữ có chồng kia ngày nào cũng đến đây nháo!”

– “Thế nào cậu lại giống mẹ tôi? Đừng chít chéo nhiều chuyện, tôi biết nên làm gì! Trương Khải Huy kết hôn cũng không phải tôi ép, hiện tại hần li hôn cũng không phải tôi yêu cầu...”. Nói đến đây lòng lại lạc một chút, “Tôi đã nói với hần, không bao giờ... tham gia vào việc của Hoàn Á nữa. Tiểu tử cậu từ nay về sau đừng nói lại việc này, nếu không đừng trách tôi trở mặt!”. Hần ngoan ngoãn gật đầu

– “Cậu hiện tại đang đợi hần?”. Hần hỏi, tôi không trả lời. “Đi, tôi vội đi gửi tài liệu. Xong việc sẽ gọi điện cho cậu”. Nói xong bước đi. Tôi nhìn bóng hần đi xa, hừ nhẹ một chút, lấy thuốc ra

Đến tối mới nhận được điện thoại của Trương Khải Huy. “Đang ở đâu?”. Hần hỏi

– “Mộng ảo”

– “Đợi ở đó, anh đi đón em”. Hần cúp điện thoại, nghe khẩu khí cũng biết tâm tình không tốt lắm. Hai mươi phút sau hần đến ‘Mộng ảo’ đón tôi, tôi lên xe. “Làm sao vậy?”. Hần không trả lời

– “Nghe nói bà chị rất dữ...”. Tôi nhìn ngoài cửa, chọc tức

Hần hừ cười một tiếng, nói cho tôi biết chuẩn bị mời luật sư nổi tiếng Mĩ Quốc đánh trận chiến li hôn này, trước khi kết hôn hần đã công chứng mọi tài sản, nhưng nữ nhân kia bây giờ không thừa nhận, thậm chí còn làm giả giấy tờ. Cũng lạ hần lại sơ sẩy lúc ấy, tài sản công chứng lại bị sai sót, bây giờ nữ nhân kia đòi một nửa tài sản

Tôi nói. “Luật sư Mĩ Quốc? Hừ, anh không phải ở Mĩ Quốc về sao? Cho dù hần có bao nhiêu chiêu cũng không dùng được. Thủy khắc hỏa! Cứ việc là người Hoa, đầu tiên, hần không quen luật pháp Trung Quốc, tiếp theo lại không hiểu tình hình trong nước, hiện giờ pháp chế quốc nội nhiều tệ nạn như vậy, nằng có thể chuyển trắng thành đen, anh lại không thể biến đen thành trắng sao? Vẫn là tìm luật sư trong nước! Một quốc gia lớn như vậy, không tìm được một luật sư giỏi sao?”

Hắn lái xe, phỏng chừng đang cân nhắc lời tôi nói. Tôi suy nghĩ, nghĩ chính mình cũng có chút hiểu biết về luật pháp. Nhưng đều là luật kinh tế, chứ không phải luật li hôn. Nghĩ nghĩ, lại phát hiện phương hướng hắn lái xe không thích hợp, vội vàng kêu lên: “Đi đâu?”

– “Nhà anh”. Lời nói hắn vẫn bình tĩnh như vậy

– “Anh đùa kiểu gì không biết? Hiện tại đang là lúc anh xảy ra cuộc hôn nhân đại chiến, em vào ở Nhà Trắng thì nói sao! Em... anh cảm thấy không có gì, nhưng em thấy xấu hổ”. Tôi nhảy dựng lên, xe cũng bị xúc động lắc lư

Hắn nhìn tôi cười thành tiếng. “Bọn anh đã li thân từ lâu”

– “Hai người làm gì em mặc kệ...”. Vốn định nói cho rõ ràng, nhưng lời định nói lại nuốt ngược trở về: “Anh... vẫn là đưa em về nhà trọ đi”. Thật không biết nào hắn có bị ăn phải thuốc súng không! Tôi âm thầm cười khở

– “Nhà trọ nào của em?”. Chấn chấn nhà của tôi ở đây đã bị hắn làm thành rừng rậm nhiệt đới

– “VẬY.... đến khách sạn. Sao cũng được!”

Trương Khải Huy đương nhiên sẽ không ủy khuất tôi, đem tôi an bài trên tầng thượng của khách sạn Hoàn Á. Cứ như vậy, cuộc sống tịch mịch nhàm chán của tôi lại đến....

58. Rosespy - Chương 58

Công việc của tôi mỗi ngày là lên mạng, xem xét thông tin tuyển dụng— rất có ý tứ, nhưng tôi phải tìm ra một trường học nguyện ý nhận tôi làm thầy giáo. Trương Khải Huy mỗi ngày đều bận rộn công tác, không có thời gian để ý đến chuyện của tôi. Một ngày hắn hưng phấn nói cho tôi biết, Trịnh Hạo Khoa giới thiệu cho hắn một ngôi sao sáng trong lĩnh vực li hôn, nếu biện hộ cho Trương Khải Huy, muốn đánh thắng trận này là đánh lâu dài

Tôi kinh ngạc nhìn Trương Khải Huy, ngôi sao kia từ rất lâu tôi đã nghe danh— một lời nói của hắn có thể làm nên xáo trộn trong Trung Hoa. Không nghĩ tới đó là ‘bằng hữu’ của Trịnh Hạo Khoa, hơn nữa còn nguyện ý giúp Trương Khải Huy. Có quân sự như vậy, khẳng định Trương Khải Huy có thể đổ bộ đến Normandy!

Chiến tranh tiến triển phi thường thuận lợi, Trương Khải Huy liên tiếp báo về tin thắng lợi, thuận tiện cũng làm trong sạch thanh danh. Nghe Trương Khải Huy kích động đến độ run rẩy báo công xong, tôi cúp điện thoại, đi ra mở cửa—

Ngoài cửa một nữ nhân ăn mặc hợp mốt đặc tiền, tuy tôi không biết nàng nhưng đại khái cũng đoán được vài phần. Nàng vừa thấy tôi đã mở miệng cao quý, “Ngài là Vương Hân đi!” Nói xong liền đi đến, tôi không thể không lùi về vài bước, nàng xoay người đóng cửa lại. Lại giả bất thiện, đôi mày nàng nhướn cao làm tôi chán ghét

– “Cô là?”. Tôi biết rõ vẫn nhúu mày hỏi

– “Vi Á Xu— chắc chắn anh biết tôi là ai”. Nàng nhìn quanh bốn phía rồi xoay người chăm chăm nhìn tôi. Tôi cười một tiếng, hỏi: “Tìm tôi có việc gì sao?”

– “Anh muốn bao nhiêu tiền?”. Nàng nhướn cao mày, càng có bộ dạng kẻ cả

– “Tiền gì?”. Tôi bình tĩnh hỏi

– “Nói đi, bao nhiêu tiền anh mới rời bỏ Trương Khải Huy?”. Nữ nhân này nghĩ có tiền sẽ mua được tất cả, tôi Vương Hân mới không thêm như vậy

Tôi cười lạnh một tiếng. “Cô có bao nhiêu tiền?”

Mặt của nàng từ hồng chuyển sang tím, lấy một phòng bì đưa cho tôi. Tôi liếc mắt một cái, hừ! Cho rằng tôi chưa thấy bao giờ? Một xấp chỉ phiếu đã mua được tôi? “Một trăm vạn, thế nào?”

Tôi lại cười lạnh. “Cô vẫn là để dành làm án phí đi, tôi sợ tiền ấy sẽ được dùng khi cô phá sản!”

Mắt nàng liền mở to ra, dường như phát điên vỡ lên mặt bàn, li nước trên bàn rơi xuống vỡ làm đôi. “Người không cần quá kiêu ngạo. Người cho là người tốt được bao nhiêu? Đồ ghê gớm đồng tính luyến ái, biến thái! Tạt chủng! Hồn đản! Cẩn thận không mắc bệnh si-đa...”. Nghe nàng kêu rống như ả đàn bà chanh chua, tôi vòng tay tựa tiểu phi tiểu nhàn nhìn như đang xem xiếc. Đối với loại người như vậy không cần chấp, nếu phản ứng sẽ làm nàng hăng hái hơn. Phương thức không bạo lực này là một sách lược có thể làm cho đối phương tự đầu hàng

Quả nhiên, sau nửa giờ la rống, phát hiện tôi không có động tác gì, không biểu tình gì, không nói gì; nàng cũng dừng lại, thở hổn hển, xem ra còn mệt hơn chạy mười ngàn mét. Phòng chừng thấy cứng không được thì mềm, đột nhiên nước mắt nàng chảy xuống như thác, thật sự làm tôi trở tay không kịp- vừa mới là Mẫu Dạ Xoa, bây giờ lại thành Mạnh Khương Nữ

– “Vương Hân, tôi van cầu anh, rời Khải Huy đi, không cần phá hoại tình cảm của chúng tôi...”. Có ý tứ, bọn họ còn có ‘tình cảm’! “Van cầu anh, Vương Hân, anh muốn gì tôi cũng đáp ứng, chỉ cần rời bỏ anh ấy được không? Van cầu anh!”. Nàng đột nhiên quỳ gối, gắt gao nắm ống quần tôi, tôi không thể không lùi về sau ba thước

– “Được rồi, đừng đóng kịch nữa!”. Tôi thật sự không muốn tiếp tục diễn kịch cùng cô ta. “Cô không phải thấy đồng tính luyến ái là ghê tởm sao? Trương Khải Huy cũng là đồng tính, cô sao không từ bỏ anh ấy đi? Nếu tôi đi, anh ấy nhất định sẽ theo tôi, không tin chúng ta cá thử xem”. Tôi không biết tại sao lại tự tin vậy, cá cược cùng nữ nhân. Nghe xong những lời khiêu khích bình tĩnh này của tôi, nàng tạm dừng một chút, lập tức đứng lên, hủy diệt ‘thác nước’ trên mặt, cười lạnh một tiếng, ôm đồm cầm xấp chi phiếu trên bàn, trừng mắt liếc tôi một cái như nói “Chúng ta chờ xem”. Sau đó âm ỉ đẩy cửa, nghênh ngang mà đi

59. Rosespy - Chương 59

Tôi vừa mới xoay người nhặt những mảnh vỡ thủy tinh trên đất, Trương Khải Huy đã nổi giận đùng đùng xông vào: “Nàng đã làm gì em?”

Tôi đứng thẳng, nhún vai, làm như không có chuyện gì, “Không có gì, nàng có thể làm gì em?”

Trương Khải Huy nhìn nửa li thủy tinh trên tay tôi, rồi nhìn đồng hồ cát trên mặt đất, cau mày, đánh giá tôi từ đầu đến chân. Tôi chịu không nổi, “Đừng dùng vẻ mặt này, Vương Hân em không yếu đuối như vậy. Chẳng lẽ anh không thấy cô ta đổ mắt đi ra?”

– “Hừ”. Hắn cười lạnh một tiếng, tháo cà vạt, “Nàng cũng không phải là nữ nhân bình thường”

Đồng ý, nàng bây giờ là Trương Quá Đáng!- tôi vốn định nói như vậy, sau lại nhìn thấy sắc mặt hắn không tốt, không muốn châm thêm dầu vào lửa nữa nên mới thôi. “Anh có việc?”. Tôi hỏi

Hắn cởi áo khoác, nói, “Tâm tình tốt đẹp đều bị nàng phá hủy”

– “Nga? Có tin tức tốt?”

Hắn đến trước mặt tôi, vén tóc trên trán tôi, “Ngày mốt theo anh đi HongKong”

– “Gì chứ?”. Hắn chưa bao giờ thương lượng với chồng làm tôi thực cảm tức

Hắn quỳ mị cười cười, “Ba anh muốn gặp em”

A? Tâm tôi trầm xuống

Trương Diệu Bằng muốn gặp tôi? Có ý tứ gì? Chẳng lẽ lão biết quan hệ của tôi và con trai mình? Hiện giờ tôi làm cho cuộc sống của Trương Khải Huy gà bay chó sủa, cha hắn không phanh thây tôi mới là lạ!

Nhìn thấy mặt tôi hiện dấu chấm hỏi, Trương Khải Huy cũng không giải thích thêm, quay đầu đi vào phòng ngủ. “Vé máy bay anh đã đặt rồi, ngày mai em thu dọn một chút”. Tôi không hỏi tiếp, tối thì cho tới luôn, gặp chiều mới ra tay là sở trường của tôi. Tôi theo hắn đi vào, đóng cửa

Hôm sau là cuối tuần, sáng sớm Trương Khải Huy đã xông ra chiến trường. Tôi đơn giản thu thập ít quần áo bỏ vào va li, trong hai ngày sẽ quay về nên cũng không muốn mang theo nhiều đồ lắm. Sau đó tôi đến Mộng Áo ôn cố tri tân. Không ngờ ‘cố’ tôi ôn không được đã gặp đối thủ— Vi Á Xu đang ngồi ở quầy bar. Đương sự sao lại nhàn hạ đến nơi này? Tôi vừa muốn quay đi, đã có người hô to, “Vương Hân, là nam nhân thì đừng đi!”. Tôi dừng bước, không cần quay đầu cũng biết ai là chủ nhân của câu nói kia, giọng nàng hơi phiêu, có lẽ đã hơi say. Người trong Mộng Áo không nhiều lắm nhưng đồng tâm nhất trí nhìn hai người chúng ta. Trần Tả vừa mới vào đến cửa, dùng mắt hỏi tôi, tôi nhẹ nhàng lắc đầu, nàng liền vọt đến một bên

– “Lại đây a, Vương Hân! Mời tôi uống một chén được không?”. Vi Á Xu mang theo hơi men nâng chén. Tôi đến ngồi bên cạnh nàng, thấp giọng hỏi, “Chị dâu Trương muốn uống gì?”

– “Hahaha...”. Nàng cười to một trận, “Chị dâu Trương.... haha..... Mọi người có nghe không? Tình địch của tôi gọi tôi là ‘chị dâu Trương’!.....”. Tôi nhìn quanh bốn phía, mọi người không nhiều lắm nhìn thấy ánh mắt Trần Tả đã bắt đầu rời đi. “Các người đi đâu!”. Vi Á Xu thấy mọi người tản ra, giương nanh múa vuốt gào lên, kết quả càng không xong— mọi người chạy nhanh ra ngoài như tránh né ôn dịch, quay đầu nhìn ánh mắt của nàng đang như mẩu sứt nổi điên

Vi Á Xu khóc, “A... Ô.....Vương Hân, anh biết vì sao tôi đến đây không? Bọn họ nói anh thường xuyên đến đây, tôi muốn nhìn xem cuộc sống của anh tốt cùng có bao nhiêu vui thú, tại sao Khải Huy là chết tâm phải bên cạnh anh. Không ngờ... Cáp, tôi ở nơi này đợi một đêm mới gặp anh! Hôm nay là ngày tổ tụng cuối cùng, tôi biết.... Tôi thua, thua rất thảm! Vương Hân! Tại sao? tại sao?.... Anh nói cho tôi tại sao?”. Nàng tâm thần cầu lấy cánh tay tôi, móng tay chạm đến thịt, tôi biết nàng cố ý, nhưng không còn cách nào khác. Dù sao— nàng cũng là nữ nhân, một nữ nhân đang tuyệt vọng! Tôi không tí thí với nữ nhân!

– “Anh rất tuần tú, Vương Hân...”. Nàng buông lỏng tay tôi, hai mắt không chút ánh sáng chăm chăm nhìn tôi, càng không ngừng nức nở. Đột nhiên nàng kêu to, “Là bởi vì khuôn mặt này phải không? Bởi vì khuôn mặt này mà Khải Huy mới thích anh?.....”. Vừa nói nàng vừa cầm một chai bia, hướng mặt tôi mà đánh—

60. Rosespy - Chương 60

Hết thấy đều quá đột nhiên, tôi đưa tay lên đỡ theo bản năng, chai bia sắc nhọn đập vào tay tôi làm tôi đau nhức một trận, ngã trên mặt đất. Nàng vừa muốn tiến lại đã bị phục vụ trong quán chặn. Trần Tả chạy đến đỡ tôi, máu tươi ồ ạt chảy ra ngoài, áo sơ mi của tôi cũng nhuộm một màu đỏ. Nàng muốn đỡ tôi đứng lên, nhưng vừa động đến tay toàn thân đều đau nhức. “Mau gọi xe cứu thương!”. Trần Tả reo lên, đến sau quầy bar lấy một mảnh vải buộc miệng vết thương của tôi lại. Nàng dùng sức buộc thật chặt. Một người trẻ tuổi bối rối gọi xe cứu thương. Vi Á Xu xụi lơ trên mặt đất, khóc đến trời đất u ám. Tôi nhìn cánh tay, một cú này quả thực rất tiêu chuẩn, cánh tay phải xem như bị phế đi! Tôi muốn nhổ mảnh vỡ thủy tinh trên tay ra, Trần Tả ngăn lại, “Đừng động! Cẩn thận ảnh hưởng bên trong”. Đành phải thôi. Tôi dưới sự trợ giúp của Trần Tả gian nan đứng lên, ngồi trên sô pha

Cũng không biết người nọ gọi điện thoại kiểu gì, xe cứu thương chưa tới Trương Khải Huy đã tới trước. Hắn khấn trương vọt tới bên cạnh tôi, một phen ôm tôi xông ra ngoài. “Uy, em bị thương ở tay, không phải chân!”. Tôi oán giận. Làm trò cho một nam nhân ôm trước mặt người khác quả là phi thường khó chịu. Hắn không để ý tôi, cẩn thận đặt tôi vào ghế phó lái, lái xe thẳng đến bệnh viện. Không biết có phải mất máu nhiều quá hay không, cánh tay tôi rất đau, trước mắt đều biến thành màu đen

Khi tỉnh lại cánh tay đã băng một lớp gạc dày, một chút tri giác cũng không có. Trương Khải Huy nghiêm túc ngồi bên cạnh tôi. Tôi nhìn nhìn cánh tay, nhìn nhìn hắn, “Phế đi?”

Hắn cười nhạt một tiếng, “Có anh ở đây, em sợ gì?”

– “A, em sợ gì? Sợ anh kết hôn lần nữa?’. Tôi cười lạnh nói

Hắn đã muốn phát hỏa, nhưng nhìn thoáng qua cánh tay của tôi, lập tức dịu lại, “Nếu trước em không cự tuyệt anh, hết thấy những chuyện này cũng không phát sinh. Vương Hân, không có em, anh kết hôn với ai cũng giống nhau”

– “Cực tuyệt?”. Tôi nhướn mày, “Em nói gì anh cũng tin?”. Người ta nói phụ nữ khi yêu mất hết lí trí, tôi thấy hẳn còn ngu ngốc hơn!

– “Em nói gì anh cũng tin”. Hẳn cúi đầu ôn nhu hôn lên trán tôi, động tác ôn nhu mềm nhẹ như lụa

Tôi cúi đầu, trong lòng đang nghĩ chuyện đi ngày mai có lẽ đã bị hủy rồi, vừa định cụng trộm cười, không ngờ hẳn dường như hiểu được suy nghĩ của tôi, cho tôi một đòn cảnh cáo “Đêm nay anh ở lại cùng em quan sát bệnh tình, sáng ngày mai sẽ lên máy bay”

– “Thế này em còn động được?”. Tôi cau mày

– “Em ‘bị thương ở tay, không phải chân’!”. Hẳn trích dẫn nguyên văn lời tôi, tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay phải đang được gói như bánh chưng của tôi. Tôi cúi đầu, hiểu được thế nào là họa vô đơn chí

Lên máy bay, tôi nhắm hai mắt, trong lòng bất an không yên, đến HongKong gặp Trương Diệu Bằng là lành hay dữ? Biết rõ bản khoán của tôi, Trương Khải Huy vẫn nhất quyết không nói lí do cha hẳn muốn gặp tôi

– “Còn đau không?”. Câu hỏi của hẳn đánh gãy ý nghĩ của tôi

– “Không tri giác”. Tôi ăn ngay nói thật

– “Yên tâm, anh đã liên lạc với một bệnh viện nổi tiếng ở HongKong, không sợ sau này có di chứng gì”

Tôi nhếch miệng một chút

– “Vương Hân, ngày đó Trịnh Hạo Khoa nói giúp anh một ngựa tất cả là bởi vì em”. Trương Khải Huy thấp giọng bên tai tôi

– “Nga?”. Tôi luôn nghĩ tên kia vì Trương Khải Huy là lão bản mới không tiếc mạng sống giúp hẳn

– “Chiều trước kia của em không chỉ cho hẳn một cái nhân tình, mà còn cứu được Hoàn Á”. Hẳn mỉm cười nhìn tôi

– “Có câu anh chưa từng nghe sao? Không có kẻ thù vĩnh hằng, không có bạn bè vĩnh hằng, chỉ lợi ích là vĩnh hằng”

– “VẬY— tình yêu— có tính là lợi ích không?”. Hẳn quỵ dị nhìn chằm chằm vào mắt tôi

– “Anh nói xem?”

Đến HongKong, mưa nhỏ kéo dài liên tục làm lòng tôi càng loạn. Chưa kịp tham quan phong cảnh nhân văn đã bị Trương gia đón đến một khu nhà cao cấp. Xe chạy từ cổng đến cửa chính cũng mất hơn 10 phút, thật không ngờ tại HongKong còn có một biệt thự lớn như vậy. Có chút giống biệt thự kiểu Anh thế kỉ 19, hơn nữa dưới màn mưa phùn mỏng lung, cả khuôn viên dị thường im lặng

– “Thiếu gia”. Một người ăn mặc điển hình kiểu quần gia mở cửa cho Trương Khải Huy, tôi bước theo ra

– “Ba tôi đâu?”

– “Lão gia ở trên lầu đợi hai người”

– “Ân”. Trương Khải Huy vươn tay phải đỡ thắt lưng tôi, tôi xấu hổ liếc hẳn, nhìn nhìn đến vị quần gia kia, hẳn đầu vẫn cúi đầu, thực biết đúng mực. Cứ như vậy, tùy ý Trương Khải Huy đặt tay lên thắt lưng tôi, tôi theo hẳn lên lầu

Một cổ hít thở không thông nghênh diện mà đến—

61. Rosespy - Chương 61: Kết Thúc

Trương Diệu Bằng ngồi trên sofa, một người giúp việc cung kính đứng bên cạnh. Thấy chúng tôi đi vào, ông buông chén trà trong tay, “Nga, hai người đến đây”. Giọng nói không chút độ ấm, tôi lạnh xương sống

– “Ba, thân thể thế nào rồi?”. Trương Khải Huy đến hỏi han trước mặt cha hẳn. Tôi cẩn thận quan sát lão nhân thất thập cổ lai hi này, thân thể gầy yếu mà tinh thần vẫn quắc thước như trước, nhưng lần bệnh

nặng trước vẫn lưu lại một ít dấu vết trên mặt. Tuy ở Hoàn Á ngây người nhiều năm nhưng tôi chỉ gặp qua ông một lần, đó là trong bữa tiệc mừng 4 năm trước, nhìn ông đứng ở xa xa nói vài câu với toàn thể nhân viên. Hôm nay gặp ông tại đây tôi lại cảm thấy một cảm giác áp bách không nói nên lời

– “Vương Hân, tay làm sao vậy?”. Câu hỏi của Trương Diệu Bằng đánh gãy suy nghĩ của tôi

Tôi liếc mắt nhìn Trương Khải Huy một cái, sau đó lại đối diện với ánh mắt lợi hại của Trương Diệu Bằng, “Nga, không cẩn thận bị thủy tinh cắt một chút thôi”. Nói xong lại liếc mắt nhìn Trương Khải Huy lần nữa, hẳn không biết nghĩ gì mà nhú nhú mày khi nghe câu nói của tôi

– “Đến, ngồi xuống”. Trương Diệu Bằng vỗ vỗ sofa bên cạnh ý bảo tôi ngồi xuống. Tôi không biết phải làm thế nào lại nhìn chằm chằm Trương Khải Huy, hẳn cũng liếc mắt nhìn tôi ám chỉ cứ ngồi xuống

Tôi ngồi xuống bên cạnh Trương Diệu Bằng, cúi đầu đến lợi hại, “Cảm ơn”. Tôi không biết nên nói gì. Di động của Trương Khải Huy lỗi thời vang lên, hẳn đi sang một bên, “Uy?... Hảo..... Tôi lập tức đến ngay”. Cắt điện thoại xong hẳn cung kính nói với phụ thân, “Ba, con rời đi một chút”. Sau đó liền tôi một cái rồi đi ra. Gặp quý! Tôi mắng thầm trong lòng. Nhìn bóng dáng hẳn rời xa, tôi toát mồ hôi lạnh

– “Lui xuống đi”. Trương Diệu Bằng nói một câu. Tôi nghĩ ngay— rốt cuộc được giải phóng. Nhưng hi vọng lập tức bị thất bại, Trương Diệu Bằng là nói với người giúp việc kia

Trong phòng chỉ còn lại hai người chúng tôi, tôi trấn tĩnh, hiên ngang lẫm liệt, lâm nguy không sợ, thấy chết không sờn ngồi lại bên cạnh ông

– “Vương Hân, ta rất rõ ràng chuyện của cậu và A Huy”. Không hổ là tổng tài, nói chuyện cũng nhất châm kiến huyết như vậy. “Làm phụ thân, ta phản đối”. Ông ngừng lại, phỏng chừng là quan sát phản ứng của tôi. Tôi rất bình tĩnh, dù sao tôi cũng sớm biết được như vậy, hiện tại chỉ có thể đợi ông tiếp tục mở miệng

– “A Huy nhiều lần nói về cậu với tôi, thậm chí cũng nói những dự định tương lai của hai người...”. Lòng lạc! Khoan đã, cái gì? Dự định tương lai? Tôi và hẳn căn bản chưa bao giờ nói đến chuyện này. “Cứ việc ta thực hi vọng con mình có thể có một cuộc sống bình thường, lấy vợ sinh con, sống an bình đến chết. Nhưng là— ép buộc không được, ta ép nó rời cậu, nó lại chạy đến Hàn Quốc; ta ép nó kết hôn, kết quả lại li hôn àm ỉ dư luận...”. Ngẩng đầu nhìn đại nhân vật uy phong một cõi, đôi mày trói chặt của ông làm tôi cũng hiểu nổi lòng chua xót của người cha

– “.... Nếu nó lựa chọn cậu, ta cũng không phản đối. Ta cũng không nghĩ con cháu đầy đàn, chỉ muốn A Huy hạnh phúc cả đời. Nó là đứa con duy nhất của ta, cũng là kho báu duy nhất của ta. Ta có điều lại bảo thủ, vẫn cho rằng tình yêu nam nữ mới thiên kinh địa nghĩa, hạnh phúc mỹ mãn. Hiện tại xem ra.... ai!”. Ông thở dài, “Ta già rồi, cũng không muốn can thiệp gì. A Huy có rất nhiều việc cần làm, ta chỉ hy vọng— cậu sẽ không ràng buộc nó, hi vọng hảo hảo làm bạn, an ủi nó. Vương Hân, ta biết cậu ở Hoàn Á từng có nhiều công trạng, cũng giúp Hoàn Á không ít lần, cũng biết cậu hiện tại không có ý định chém giết thương trường. Nhưng A Huy còn cần tấm lòng của cậu, mặc kệ là phương diện nào. Nói thật, ta hiện tại— vẫn là không thể nhận hai người.... Hi vọng cậu có thể hiểu được”. Ánh mắt ông nóng cháy chăm chú nhìn tôi, tôi gật gật đầu

– “Tôi nghĩ để A Huy trở lại HongKong tiếp tục công việc, cũng muốn cậu ở lại đây, cậu xem thế nào?”. Khẩu khí ông như trưng cầu ý kiến, vừa lại giống mệnh lệnh. Tôi vuốt vuốt cằm tỏ vẻ đồng ý. Hiện tại ở đâu với tôi cũng giống nhau. “Vậy thì tốt, cứ xem như đây là nhà mình đi”. Trương Diệu Bằng vỗ vỗ vai tôi

– “Vết thương của cậu còn đau không?”. Ông vươn tay khê vuốt bằng gạc thô ráp

– “Không đau”. Lòng bắt đầu hòa tan, hết thấy bắn khoăn tan thành mây khói, bây giờ tôi mới hiểu được ‘cầu vòng sau cơn mưa’ là thế nào. Tôi đỡ ông đi xuống lầu, vừa lúc Trương Khải Huy về đến, hẳn nhìn chúng tôi sưng sốt ba giây, tiếp theo lại tươi cười sáng lạn

Buổi tối nằm trên giường, chúng tôi chưa bao giờ thoải mái như thế. Trương Khải Huy úp sấp trên người tôi, bí ẩn nói, “Biết không? Làm cho anh quyết tâm li hôn mang em trở về không phải là câu nói kia, mà là nhìn thấy em yếu ớt khóc lóc dựa vào anh, khi đó anh liền nói với chính mình, em mới là người anh phải chiều cố”

Tôi cười, “Ít nói, em trong tưởng tượng của anh lại yếu ớt vậy sao, đừng nghĩ em là nữ nhân!”. Tôi thử đẩy hẳn ra nhưng không thành công. Tay trái bị cố định chặt chẽ trên giường, tay phải căn bản là để trưng bày

– “Vương Hân”. Hân nghiêm trang hỏi tôi, “Nếu người chết là anh, em có thương tâm khóc lóc như vậy không?”. Lòng căng thẳng, nửa ngày nói không ra lời, yết hầu như bị dị vật ngăn chặn

Bốn mắt nhìn nhau thật lâu, tôi mới đánh vỡ cục diện bế tắc, cười tươi, “Sẽ không”

Hân giữ thật chặt tay trái của tôi, cau mày, “Tại sao? Chẳng lẽ em không thương...”

– “Không phải”. Tôi đánh gãy ngờ vực không đầu không đuôi vô căn cứ của hân, “Anh cứ như vậy—“, tôi liếc mắt nhìn thiết trảo của hân, “Dù sao em cũng chết sớm hơn anh. Nhớ kĩ— người chết không có nước mắt”

Một chiếc hôn phủ lấy môi tôi...

—— TOÀN VĂN HOÀN ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vinh-hang-rosespy>